

L'Església demana pregàries per la pau, la reconciliació i el perdó

Esperança davant l'alto el foc d'ETA

El 22 de març passat l'Església i la societat espanyola acollien amb esperança, però també amb prudència, el comunicat d'ETA en el qual la banda terrorista decretava un «alto el foc permanent». Els prelatos bascos van ser dels primers a reaccionar a l'anunci de la treva. En una nota conjunta els bisbes de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez i Mons. Carmelo Eche-nagusía; de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, i de Vi-tòria, Mons. Miguel Asurmendi subratllen que «experimen-tem una sensació d'alleujament i una expectativa que pugui ser un pas important en el camí cap a una plena pacificació i reconciliació en la nostra societat». Sense perdre de vista que altres intents de pacificació no han prosperat, els pre-lats assenyalen que els governants i representants polítics

és «molt positiva i tant de bo sigui el primer pas per a un camí que condueixi a la solució d'un conflicte que tanta sang i tant de dolor costa». De la seva banda, l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, tenia un record per les víctimes i expressava el desig que «aquest anunci signifi-qui la fi de l'acció terrorista d'ETA i el respecte de les per-sones en bé de la convivència i de la pau».

Pàg. 9 i 19

en primer pla

**Mozart:
250
anys de
música
sublim**

En la celebració dels 250 anys del naixement de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791), oferim una ullada a la personalitat i l'obra d'aquest gran compositor austríac, i ens centrem especialment en la seva música religiosa. Són especialment conegudes algunes de les seves misses, com la de la Coronació, i sobretot el seu *Requiem*, última peça que va compondre abans de morir i que de fet va deixar inacabada. Totes aquestes obres, malgrat els anys transcorreguts, no han perdut gens de vigència, cosa que demostra la qualitat excepcional del músic de Salzburg.

Pàg. 3, 4 i 5

Primer aniversari de la mort de Joan Pau II

Ja fa un any que Joan Pau II no és entre nosaltres, però el seu record continua ben viu. N'és una mostra el fet que l'oficina de postulació de la causa de beatificació del Papa Wojtyła augmenta el volum de feina dia a dia. Els «seus» joves tampoc no l'obliden. En el primer aniversari de la mort de Joan Pau II han proliferat pàgines webs, blogs i fòrums de debat que recullen testimonis del Pontífex polonès. En aquest número recollim les paraules dels arquebisbes Jaume Pujol i Lluís Martínez Sistach, i del bisbe Joan Carrera, com a homenatge a Joan Pau II.

Pàg. 8, 11 i 40

Dos nous diaques per a Barcelona

sia diocesana de Mn. David Álvarez i Mn. Ferran Blasco, tots dos de només 25 anys. El seu testimoni i entusiasme van esdevenir la millor campanya vocacional en un dia en què l'Església prega especialment per les vocacions al sacerdoci.

Pàg. 17

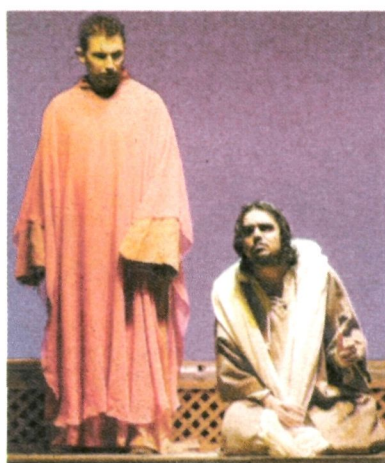
La Festa Major del Seminari Conciliar de Barcelona va tenirenguany el seu punt àlgid el diumenge 19 de març, dia de Sant Josep i Dia del Seminari, amb l'ordenació com a nous diaques al servei de l'Església

Temps de «Passions»

La representació de la Passió és un gran esdeveniment que uneix els esforços de tot un poble per fer realitat que cada any milers d'espectadors puguin emocionar-se amb un gran espectacle teatral que reviu la vida, la Passió, la mort i la resurrecció de Jesús. Tot i que cada *Passió* té uns trets característics propis, totes posseeixen un objectiu únic:

acostar la pedagogia de la doctrina cristiana a tothom. Són moltes les *Passions* que es duen a terme en aquestes dates arreu de la geografia catalana. En aquest número en recollim unes quantes: les de Reus, Cervera i Esparreguera.

Pàg. 30 i 31

Medicina humanitzadora de qualitat

El Centre Hospitalari Monkole es va crear el 1991 a la República Democràtica del Congo

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 Document vaticà per al Fòrum Mundial de l'Aigua

Pàg. 18 Emotiu comiat al germà de La Salle Adrià Trescents

Pàg. 23 Lleida: s'inaugura la capella renovada del beat Castelló

Pàg. 24 Solsona presenta la revista vocacional «Ruah»

Pàg. 29 Nova edició del Montserrat Jove per a nois de 14 a 17 anys

Editorial

«Botellón»

Es tracta d'una paraula relativament recent, serveix per denominar les concentracions de joves en llocs públics on es consumeixen grans quantitats d'alcohol que els mateixos joves duen en les seves provisions en diferents tipus d'ampolles. Les noves tecnologies com Internet o els missatges SMS dels telèfons mòbils ajuden a organitzar aquestes trobades perquè siguin massives sense pràcticament cap despesa i amb una gran rapidesa de convocatòria, per la qual cosa de vegades s'engeguen amb molt poques hores d'antelació, evitant així la presència policial.

Aquests últims dies hem estat testimonis de grans botellones en diverses capitals i grans ciutats, també de les seves conseqüències: destrosses en el mobiliari públic i en establiments de la zona afectada, així com enfrontaments amb les forces policials amb nombrosos detinguts, entre ells menors d'edat.

Després d'aquest trist espectacle s'han fet moltes reflexions, algunes simplement es redueixen a com evitar per tots els mitjans legals aquestes trobades juvenils (entre elles les de diversos alcaldes i dirigents del govern). D'altres una mica més profund, intenten analitzar les causes del per què uns joves recorren a aquest tipus d'actes, o reflexionen sobre el tipus d'educació que hem donat a aquestes generacions perquè caiguin en aquestes actuacions que demostren un gran buit interior, de motivacions i d'esperances. La primera reflexió que hem de fer és la d'intentar no globalitzar els joves i ficar-los al mateix sac. Hi ha molts joves amb valors, amb ideals i il·lusions en la vida i que saben divertir-se sanament. Fins i tot, podríem dir que entre els qui participen en els botellones hi ha joves de molts tipus. N'hi ha que simplement busquen trobar-se amb altres joves i veuen en aquestes concentracions una forma moderna de relacionar-se amb d'altres persones de la seva mateixa generació. N'hi ha que veuen aquesta fórmula com una solució barata i atractiva, davant l'oferta cara i restrictiva de

les discoteques i sales de festes nocturnes. N'hi ha que són professionals de la violència i els disturbis públics i que acudeixen a aquestes trobades per practicar contra la policia la seva lluita contra el sistema, i per trobar en la destrucció i l'enfrontament una sensació de benestar inexplicable. Com gairebé sempre, no és bo generalitzar.

La segona reflexió és el canvi que han experimentat una bona part dels joves en pocs anys. Si en els ja llunyans anys seixanta i setanta els joves sortien als carrers demanant un món millor, amb ideals com la pau, l'ecologia o la igualtat, avui molts joves surten al carrer per practicar el botellón, una activitat teòricament lúdica que demostra la falta d'ideals i d'il·lusions d'uns joves que sembla que només troben la felicitat oblidant-se de tot a força de consumir alcohol fins perdre el control o, el que és pitjor, consumint estupefaents.

La tercera reflexió és cristiana. És impensable que joves compromesos amb l'Església participin en aquest tipus d'actes, la qual cosa indica que els valors del cristianisme eviten caure en el desencantament i la frustració en què es troben molts joves. Portem molts anys de fracassos educatius, en els quals es demostra que el model amb què es forma als joves no acaba de funcionar; es vol apartar de l'educació tot el que soni a cristià, però no s'aconsegueix crear un model educatiu que provoqui il·lusió i valors positius a les noves generacions. Tampoc no es pot cometre l'error d'educar en uns ideals poc consistents i passatgers. Si mirem la història, ens adonem que els valors de Marx o Engels que tant van defensar els joves d'altres generacions avui estan completament en desús, igualment certes propostes idealistes ecologistes, que avui dia s'han reconvertit en partits polítics d'esquerra amb un sol en el seu anagrama. Hi ha uns valors que no han passat ni passaran mai i que formen joves sans i responsables: són els del cristianisme. Seria bo que alguns en prenguessin bona nota.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire.

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«L'obstinació neix de l'estretor d'esperit»

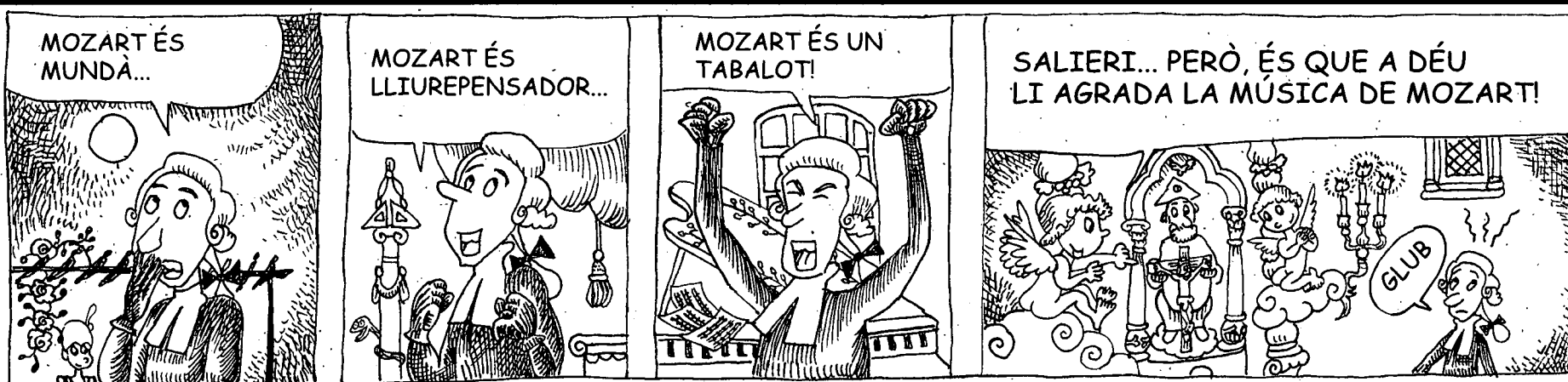
(François de la Rochefoucauld. Escriptor francès. 1613-1680)

Molts confonen l'obstinació amb el caràcter i diuen: «És que té caràcter.» No és el mateix, perquè les persones amb caràcter, és a dir, «voluntarioses», posen intel·ligència i cor en el que fan; en canvi, els obstinats només s'atenen a una «idea fixa», en contra moltes vegades del sentit comú, i estan mancats de la flexibilitat i de la capacitat de contrastar les seves coses amb les dels altres. Fa l'efecte que només parlen, però que no escolten. Per això de vegades els deixen amb el seu encaparrament, ja que mai no «donen el braç a tórcer». Els psicòlegs diuen que una persona obstinada i, per tant, cegada pel seu punt de vista amaga un sentiment d'impotència i no suporta que la contradiguin perquè tampoc no suporta el diàleg; el seu és

el monòleg. L'arrel de tot plegat potser la trobem en la manca d'una virtut: la docilitat. Les persones dòcils són sociables i dialogants; les indòcils són arrogants i obstinades. Això no té tant a veure amb la seva formació intel·lectual, sinó amb la seva formació espiritual. Deia el gran poeta grec Sòfocles que «l'obstinació engendra tota mena de mals». I el metge i escriptor alemany D. W. Triller que «el qui és dòcil modestament arriba molt lluny, de la tossuderia no en podem esperar res de bo; allò que no es doblega acaba trencant-se». Això entra en consonància amb el que estem dient i amb l'afirmació d'un altre cèlebre alemany, l'escriptor i filòsof J. J. Engel: «L'home ha de ser sempre flexible com la canya, però no rígida com el cedre.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Genialitat al servei de la música

■ L'obra mozartiana comprèn més d'un centenar de peces religioses

La celebració a escala mundial dels 250 anys del naixement de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) mostra fins a quin punt l'obra d'aquest gran compositor clàssic ha superat el pas del temps i com gràcies a la seva qualitat extraordinària és escoltada amb el

mateix embadaliment ara que a la segona meitat del segle XVIII. Si hi afegim la vida breu del compositor i una producció ingent —626 obres— i variada —des d'òperes fins a misses— podem afirmar sense por d'exagerar que ens trobem davant de l'obra d'un geni.

Aquest do excepcional, afegit a una bona tradició familiar i a la cultura musical present a Centreeuropa i concretament a Salzburg, la seva ciutat natal, van fer possible una meravella musical semblant capaç de resistir els gustos i les modes de totes les èpoques.

Una família genial

Una personalitat com aquesta només es podia crear en un entorn familiar molt determinat i propici. El 27 de gener del 1756 naixia a la ciutat austríaca de Salzburg Wolfgang Amadeus Mozart, en una família de classe mitjana però amb una bona tradició musical. El seu pare, Leopold, va arribar a ser vicemestre de capella de l'orquestra de la cort de la ciutat i era un compositor destacat. Va oferir una educació musical valuosa i estricta als seus dos fills, Wolfgang i Maria Anna. Els germans Mozart ben aviat van demostrar una qualitat innata per la música, tant per a la composició com per a la interpretació d'instruments de corda. Quan els nens tenien menys de deu anys la família no va dubtar a oferir gires de concerts per diferents corts europees dels dos menuts músics com a manera, no cal dir-ho, d'obtenir ingressos i promocionar-se, però també com a enriquiment musical i cultural dels petits intèrprets.

Dels dos germans qui va destacar ràpidament va ser el jove Amadeus, que amb només sis anys era un violinista excel·lent i fins i tot començava a compondre les seves primeres obres. La fama del nen prodigi de Salzburg es va anar escampant per totes les capitals europees i el petit Mozart va actuar entre els set i els deu anys a ciutats com ara Viena, Munic, Colònia, Brussel·les, París, Londres o Amsterdam.

Un dels viatges més comentats és el que va fer per Itàlia quan tenia catorze

El petit Mozart en un concert amb la seva germana i el seu pare, en una il·lustració de l'època.

anys. A Bolonya va conèixer el cèlebre músic Giovanni Battista Martini i a Roma va tenir lloc una de les anècdotes més conegudes del geni austríac; va tenir l'ocasió d'assistir a una celebració litúrgica a la Capella Sixtina durant la qual es va interpretar el *Miserere* de Gregorio Allegri (1582-1652). La peça va impres-

sionar molt el jove Mozart, però l'accés a les partitures estava estrictament prohibit per tal que no fos interpretat fora del Vaticà. Això, però, no va ser cap entrebanc insuperable per al músic de Salzburg, que al final de la celebració va aconseguir transcriure l'obra de memòria gairebé sense cap error. Aquesta proesa va cridar l'atenció del papa Climent XIV, que arran d'aquest fet va decidir rebre'l en audiència privada i el va nomenar cavaller de l'orde de l'Esperó d'Or.

El seu do inusual per a la interpretació i composició musical, doncs, va fer que la fama acompanyés el geni de Salzburg des de ben petit. Però paradoxalment aquest reconeixement unànime no es va traduir gairebé mai en una situació benestant, ni tan sols estable. Així, durant els dotze

anys que de jove va treballar a les ordes de l'arquebisbe de la seva ciutat natal, Hyeronimus Colloredo, el músic i el mecenes van mantenir una relació molt tensa per culpa d'una remuneració que Mozart considerava ridícula en comparació amb la del temps i l'esforç esmerçats en la composició i també per una incompatibi-

litat de caràcters. Quan l'any 1781 va trencar els lligams laborals amb l'arquebisbe el músic es va instal·lar a Viena. A la capital va arribar a tenir encàrrecs del mateix emperador austríac, que el va acabar nomenant mestre de capella, però ni tan

«La genialitat del compositor de Salzburg rau en la capacitat de no quedar encarcerat per les normes»

sols això va fer que la seva situació millorés substancialment. Les dificultats econòmiques van estar presents al llarg de tota la seva vida, i es van incrementar amb els diversos fills que va tenir arran del matrimoni amb Constanze Weber.

L'obra religiosa

Mozart va compondre més de 600 obres, una quantitat molt considerable tenint en compte que va morir quan només tenia 35 anys. Això és un bon indicador del seu treball continu i de la seva capacitat creativa extraordinària, que el feia capaç de donar forma a les seves creacions fins i tot en circumstàncies incòmodes i poc propícies, com ara durant els seus nombrosos viatges en carruatge en-

El Rèquiem

Sens dubte, el *Rèquiem en Re menor* K. 626 és l'obra religiosa de Mozart més coneguda i sobre la qual més s'ha escrit. Sobre la seva creació s'ha anat formant una visió romàntica en gran part exagerada, però fomentada per diverses circumstàncies especials.

El mateix Mozart explica en una carta la manera estranya com se li va encarregar la composició: «Fa tres setmanes vaig tornar tard a casa. Em van dir que algú havia preguntat per mi. No sé com, però vaig passar tota la nit pensant: qui deu haver estat? Què deu voler de mi? L'endemà va tornar de nou, sense trobar-me tampoc. Al tercer dia jo estava jugant amb el meu fill i vaig sentir que em cridaven; vaig sortir fora. Un home completament vestit de negre es va inclinar cortesament davant meu, em va encarregar un Rèquiem i va desaparèixer.»

Aquest personatge misteriós aquí descrit probablement va ser un criat del comte Walsegg, que se sap que va ser qui va encarregar l'obra. Aquest, però, va preferir no donar a conèixer el seu nom i

sembla que tenia la intenció de fer passar l'obra per una creació seva un cop estigués enllestida. Segui com sigui, aquest aristòcrata era un gran aficionat a la música i oferia concerts a casa seva setmanalment. El *Rèquiem* que secretament va encarregar a Mozart havia de ser un homenatge a la dona del comte, que havia mort feia poques setmanes. El músic de Salzburg va començar a compondre el que se li havia encarregat, però va emmalaltir i va morir deixant la part final inacabada. Un deixeble seu, Franz Xaver Süssmayr, va ser l'encar-

Manuscrit original del «Rèquiem».

regat de completar-la, sobretot en les parts del *Sanc-tus*, el *Benedictus* i l'*Agnus Dei*, que ni tan sols estaven esbossades. Tot i les circumstàncies difícils i poc habituals en què va ser compost i acabat, el *Rèquiem* ha estat considerat una obra mestra no només de Mozart, sinó de la música religiosa en general. El *Rèquiem* és tot ell sentiment de tenebror i dolor davant de la realitat de la mort, que expressa contundentment, però a la vegada transmet

l'esperança en la Resurrecció. Segons l'opinió d'alguns entesos, a través d'aquesta obra podem copsar la intenció de Mozart i la seva actitud davant la mort: no es tracta d'una visió terrible, sinó serena i esperançada.

tre diferents ciutats europees. La genialitat del músic de Salzburg, però, també es manifesta en la seva capacitat per endinsar-se en gèneres musicals absolutament diferents i amb un resultat excel·lent en tots ells: concerts, simfonies, cançons, misses i òperes. Aquestes últimes inclouen obres tan reconegudes com ara *Les noces de Figaro*, *Don Giovanni*, *Così fan tutte* o *La flauta màgica*.

Pel que fa a les seves composicions religioses la quantitat també és ingent, més d'un centenar, que inclouen des de misses fins a lletanies, vespres, motets i oratoris. De totes elles la més difosa ha estat probablement el *Rèquiem en Re*

Mozart tenia un veritable sentiment religiós. Sembla comprovat que va entrar a formar part de la francmaçoneria, i que aquesta pertinença es va reflectir en algunes composicions. Però això no significa, com a vegades s'ha afirmat, que fos anticlerical. Ben lluny d'això el músic, com hem vist, va compondre nombroses obres religioses, fins i tot alguna per pròpia iniciativa i prou, i el sentiment que traspuen totes elles és francament commovedor.

Equilibri i sentiment

Mozart és inclòs normalment, per l'època en què va viure, en el període clàssic de la música occidental. La recerca de l'equilibri és un tret clàssic que trobem, efectivament, en Mozart. Però la genialitat del compositor de Salzburg rau precisament en la capacitat de no quedar determinat ni encarcerat per les normes i trobar un llenguatge propi que, sense trencar del tot amb el que estava establert, sigui capaç d'expressar la més àmplia varietat de sentiments i impressions. És aquesta conjunció de serenitat clàssica i profusió de sentiments, tot perfectament harmonitzat, una de les fites més apreciades de Mozart.

Un altre tret destacat de la seva música, i que implica una tasca molt laboriosa, és que, a diferència d'altres

grans compositors, resulta accessible a un públic molt ampli, i en poden gaudir tant els experts com els que no estan tan avesats a la música. Algunes de les seves obres, fins i tot, són tan amenes que estan aconsellades per als infants, com ara l'òpera *La flauta màgica*. I tot això, és clar, sense renunciar gens a la profunditat ni a la qualitat musical.

Però la increïble versatilitat de Mozart encara es manifesta en una altra faceta: passats 250 anys continua sent tan admirat com a la seva època, perquè les seves creacions, tot i pertànyer a un període determinat, no han perdut gens de vigor i actualitat. Un altre cop, doncs, es manifesta la

seva capacitat per superar, sense trencar-les, les convencions de l'època. És àmpliament reconegut que Mozart va saber dotar la seva música, gràcies a la genialitat però també a un treball constant, d'un to ric i agradable, que la fa atractiva a l'oïda humana de tots els temps.

El compositor de Salzburg ha rebut, per aquest motiu, el reconeixement de grans personalitats al llarg de la història. Aquest és el cas del pensador i escriptor alemany Johann Wolfgang Goethe, que a propòsit de Mozart va dir: «Com, si no, podria manifestar-se la Divinitat, llevat de per l'evidència dels miracles que es produeixen en alguns homes, que no fan sinó sobtar-nos i desconcertar-nos?» (E.B.)

menor K. 626 (veure requadre), però hi ha moltes altres composicions d'una qualitat equiparable. L'anomenada *Missa de la Coronació*, per exemple, composta a l'edat de 23 anys, està considerada pels estudiosos de l'obra mozartiana una de les més aconseguides per la riquesa dels contrastos i la força melòdica, i sembla que el propi compositor n'estava especialment satisfet. Mozart la va compondre l'any 1779 i va rebre aquest nom perquè suposadament es va estrenar per commemorar la coronació d'una imatge de la Mare de Déu d'un santuari proper a Salzburg.

Una altra peça religiosa molt valorada i considerada magnífica és la *Missa en Do menor*, de l'any 1782. Aquesta té la peculiaritat que, a diferència de la majoria de les altres obres mozartianes i del costum de l'època, no va ser fruit d'un encàrrec, sinó de la pròpia iniciativa del geni de Salzburg. Sembla que Mozart l'hauria compost inspirat pel remordiment d'haver-se discutit amb el seu pare. La missa, així, seria una manera de redimir la seva culpa i de reconciliar-se amb el seu progenitor. Altres obres religioses que destaquen són el motet *Exultate, Jubilate*, que Mozart va fer als 17 anys; les *Vespres Solemnes de Confessore*, de l'any 1780; i el motet *Ave Verum Corpus*, compost en el seu darrer any de vida.

Sovint s'ha parlat de fins a quin punt

Salzburg: músics i arquebisbes

Vista de la ciutat de Salzburg.

Mozart havia de néixer a Salzburg. Al segle XVIII aquesta ciutat al peu dels Alps austríacs era un dels grans focus musicals europeus, del mateix nivell que Veneçia, Milà o la mateixa capital imperial, Viena.

Salzburg, literalment ciutat o castell de la sal, pren el nom d'unes salines que s'hi explotaven comercialment des de l'època romana. Però el que més va caracteritzar aquesta població no va ser la indústria de la sal, sinó la seva estreta vinculació a la vida eclesial i musical. La ciutat va créixer al voltant d'un monestir fundat a finals del segle VII pel bisbe de Worms, sant Rupert. Al cap de cent anys Salzburg havia crescut prou per esdevenir seu arquebisbal, i amb el temps va acabar sent un principat eclesiàstic dirigit pel mateix arquebisbe. Van ser precisament els diversos arquebisbes de la ciutat els que van promoure intensament la cultura musical salzburguesa. La cort arquebisbal comptava amb una orquestra de molt de prestigi que a l'època de Mozart estava formada per gairebé una quarantena de músics, i en la qual el seu pare, Leopold, va exercir diversos càrrecs. Així doncs, la cultura musical centreeuropea assolí a Salzburg una transcendència social molt més enllà de les classes altes. Aquest ambient musical privilegiat va ser, sens dubte, decisiu a l'hora de potenciar els talents especialment dotats per a la música, com era el cas de Mozart.

Avui la ciutat austríaca continua sent un centre musical important que cada estiu organitza un prestigiós festival de música, que enguany té l'interès afegit de la celebració dels 250 anys del naixement del seu fill més insigne. D'altra banda el barri antic de Salzburg conserva un patrimoni artístic digne de visitar, amb edificis notables com ara la catedral, del segle XVII, altres esglésies, diversos palaus. La ciutat està coronada per una fortalesa d'origen medieval que durant segles va ser la residència dels poderosos arquebisbes de Salzburg. Per la seva riquesa l'any 1997 la ciutat antiga va ser declarada Patrimoni de la Humanitat per la Unesco.

Recomanacions discogràfiques

POPE JOHN PAUL II
CELEBRATES
Solemn High Mass in St Peter's
for the Feast of the Holy Apostles Peter and Paul
with the
"Coronation" Mass by W.A. Mozart
Kathleen Battle · Rudolph Skoch · Gidon Siskin · Remuco Furlanetto
Vienna Singverein · Vienna Philharmonic Orchestra
HERBERT VON KARAJAN

MISSA DE LA CORONACIÓ

Una gravació recomanable d'aquesta peça és la que es va poder sentir el 29 de juny del 1985 a la Basílica de Sant Pere del Vaticà, sota la direcció del cèlebre Herbert von Karajan i amb la Orquestra Filarmònica de Viena. Es tracta de la missa solemne oficiada per Joan Pau II en motiu de la celebració de Apòstols Pere i Pau. Una joia especial per als amants de la música de Mozart i emotiva ara que es compleix un any de la mort de l'anterior Pontífex.

RÈQUIEM

Aquesta versió del famós rèquiem mozartian es va interpretar amb motiu d'un altre aniversari del geni de Salzburg. La gravació es va fer el 5 de desembre del 1991 a la catedral de Viena per commemorar els 200 anys de la mort de Mozart. La interpretació va a càrrec, com en l'anterior, de la Filarmònica de Viena, sota la direcció de Georg Solti i amb la prestigiosa veu de la mezzo-soprano Cecilia Bartoli.

L'ENTREVISTA

Per a Mn. Ballarín les composicions del geni de Salzburg transmeten misteri i esclat de joia

—Recorda quan va ser el seu primer contacte amb la música de Mozart?

—Va ser a finals d'estudiar per capellà. Recordo que una de les òperes més conegudes d'ell, *Les noces de Fígaro*, em va entusiasmar molt, i a partir d'aquí vaig anar buscant discos i m'hi vaig aficionar. Quan vaig ser superior del Seminari de Solsona al matí, per despertar-nos, posàvem algunes peces d'ell, sobretot *Petita música de nit*. Sempre l'he anat seguint, i l'escolto sovint. Ell forma part de les tres menes de música que m'agraden, les altres són el cant gregorià i Bach.

—En alguna ocasió ha dit que per a vostè Mozart és com un amic.

—Sí, he anat coneixent la seva obra i el considero com un company de família, com un que viu a casa. De la mateixa manera que els parents difunts sempre estan amb tu, a Mozart, si bé no d'una manera tan tendra, també el considero molt proper. Sempre el tinc voltant per casa!

—Què té d'únic respecte d'altres grans compositors?

—Amb Mozart passa una cosa curiosa, i és que té una vida molt més trista que Bach o Beethoven, per exemple. Va acabar enterrat a la fossa comuna, abandonat pels seus! A més, quan era a Salzburg l'arquebisbe li va fer la punyeta tant com va poder, i crec que va acabar una mica fart de capellans. Després es va fer maçó.

—El gran tema del sentiment religiós de Mozart...

—Doncs sí. No crec que puguem afirmar que fos un home religiós. Però tenia una manera de ser tan tendra i una alegria tan treballada i volguda, que això ja tenia un pas de religiós. No era un creient confessat, però tenia uns valors cristians primaris, és a dir una alegria enmig de les desgràcies, un esclat de joia i de ganes de viure molt humanes i molt cristianes.

A més, tot i que no era un creient practicant, el misteri sí que el sentia i això es nota en tota la seva música, que sempre desprèn una mena de llum especial. Aquesta és la cosa més característicament religiosa de Mozart. En això se separa dels dèspotes il·lustrats contemporanis seus, excessivament freds, perquè ho volien comprendre tot amb la raó, i, és clar, la raó no ho pot entendre tot.

Obviament, no es tracta de batejar els que no volen ser-ho, i per tant no podem dir que Mozart era un cristià convençut. Però té l'alegria de viure i la seva música sempre té un misteri i una esperança. I qualsevol cosa que en aquest món et faci tenir esperança t'ajuda a creure en Déu. L'actitud de Mozart és ben diferent de la d'un Sartre, que va arribar a dir que l'home no és més que un tros de carn vomitada! Mozart, en canvi, no és antihumà, no odia el gènere humà.

—És insuperable la seva música religiosa?

—Crec que en aquest aspecte n'hi ha d'altres que el superen, sobretot Johan Sebastian Bach. Aquest músic alemany és tot ell contemplació. Fins i tot quan no componia música religiosa, sempre té una dimensió espiritual molt lligada al protestantisme. Bach és l'explicació de tot allò de bo que pugui tenir Luter.

Mn. Josep Maria Ballarín és un sacerdot prou conegut a Catalunya. Encara que és fill de Barcelona, en pensar amb ell tothom l'associa automàticament al bisbat de Solsona i més en concret a l'Alt Berguedà. Des del santuari de Queralt, o des de Gósol, l'alçada segurament permet observar les coses d'una manera molt diferent a com es veuen arran de terra o des de la gran ciutat. Ha recollit les seves observacions en diversos llibres, en un dels quals, *Mossèn Tronxo*, ha reivindicat la manera de fer dels capellans rurals.

Però el que potser no és tan conegut és la seva afició a la música clàssica, i sobretot a la de Mozart. Mn. Ballarín el descriu com un geni amable, i descriu a través de les seves obres l'essència, gairebé l'ànima, del gran compositor de Salzburg. Com si l'hagués conegut personalment explica que a Mozart li agradava explicar acudits poca-soltes, que tenia un punt de bogeria, i afegeix, tot sornéguer, «una mica com els capellans...».

«La música religiosa de Mozart és un gran altar barroc»

Els personatges de Mn. Ballarín

Mn. Josep Maria Ballarín és autor de nombrosos llibres sobre personatges d'Església, com ara sant Francesc d'Assís (*Francesco*), sant Benet (*Sant Benet, mil cinc-cents anys*), santa Teresa de Lisieux (*Quaderns autobiogràfics: Santa Teresina de Lisieux*) o la Mare de Déu (*Santa Maria, pa cada dia*). Però segurament el personatge més conegut d'ell és un que ha sorgit de la seva ploma: Mn. Tronxo. És el model de capellà rural que Mn. Ballarín coneix bé, de tants anys de servir l'Església des dels pobles de la Catalunya interior, allunyat potser dels grans centres de poder, però perfectament conscient de la realitat i els reptes del país i de l'Església.

Mozart, en canvi, jo diria que és més barroc, en molts sentits. Per explicar-ho fàcilment podem fer una comparació amb unes obres artístiques del meu bisbat [Solsona] que també són barroques: a la parròquia de Sant Llorenç de Morunys, per exemple, hi ha l'altar de la Mare de Déu dels Colls, un altar impressionant i seriós. I el mateix passa amb l'altar del santuari del Miracle, un conjunt escultòric carregat i resplendent... davant d'una obra així no hi pots fer bromes, veus que allò és fet de debò.

Cada època té el seu propi llenguatge: a Grècia és l'escultura; el gòtic és arquitectura; el renaixement és color, i el barroc és música. Sense la música no entens el barroc, i un dels seus exponents és Mozart.

—Què és el més destacat de la música de Mozart, al seu parer?

—Primer de tot totes les seves òperes, que són magnífiques. I després, on trobo que s'expressa millor és en els concerts de piano.

Pel que fa a la música religiosa crec que s'ha de situar molt en l'època per entendre-la. Hem de pensar que per a aquella gent el gran esdeveniment de qualsevol lloc era justament la missa de la festa major. Era una època en què cada poble tenia els seus instrumentistes, més bons del que sovint ens imaginem. També abundaven els compositors, i només així s'entén la música religiosa de Mozart. Les seves peces religioses al principi poden marejar perquè són una explosió de música d'un home que, encara que no sigui practicant, ha nascut en un medi catòlic i no pot prescindir de la manifestació, l'epifania gloriosa de Déu, tan pròpia del catolicisme. La música religiosa de Mozart és un gran retaule barroc.

Però al mateix temps hi ha moments que són com una esclatxa de sol que toca el gran retaule daurat. I aquesta música s'ha d'escoltar en quietud per veure com entren aquests rajos de llum, com una manifestació de Déu.

—Poden evangelitzar les seves obres religioses?

—I tant que sí! La seva música és exultant, perquè precisament la fe és un esclat de joia. Una mica com la basílica de Sant Pere del Vaticà, amb aquella grandesa impressionant. Escoltant algunes de les seves composicions es poden copsar les emocions de Mozart. El *Rèquiem*, sense anar més lluny, és fet per un home que s'ha de morir, que s'està fent els funerals. Transmet una pau adolorida de l'home que s'està acabant.

Algú que fins i tot a l'hora de la mort es va trobar sol. Tenia amics maçons, però a l'enterrament no n'hi va anar cap. Només hi va anar un capellà, un mossèn Tronxo qualsevol, senzillot. Molt d'acord, també, amb la manera de ser de Mozart, perquè la seva gràcia és que en el fons sempre va ser un gran infant, posseïa una candidesa sana i agradable. Quan fa música ho fa a graciament, espontàniament, amb naturalitat. Amb tota la tècnica que tenia, sempre va ser un espontani, fins i tot a les seves grans misses.

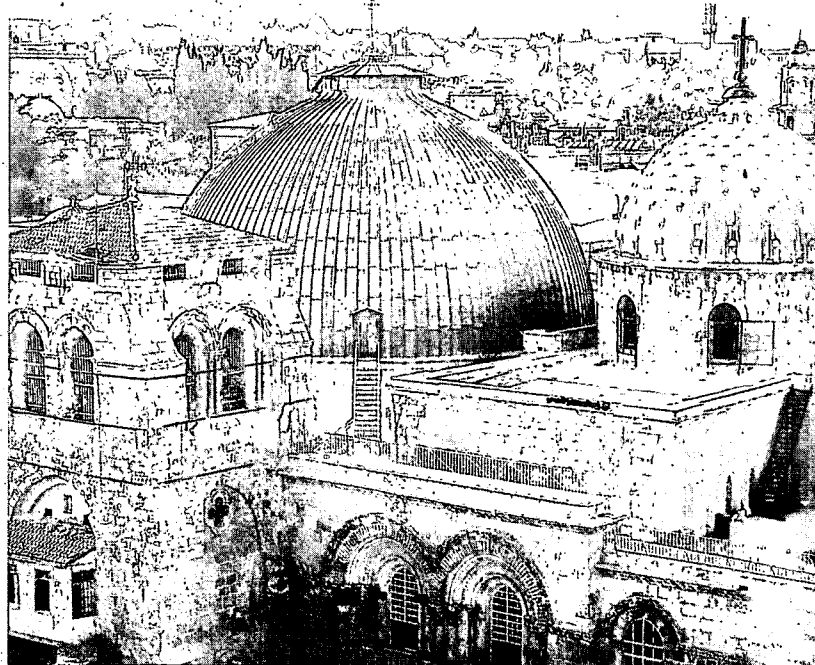
Reportatge: **Eduard Brufau**

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

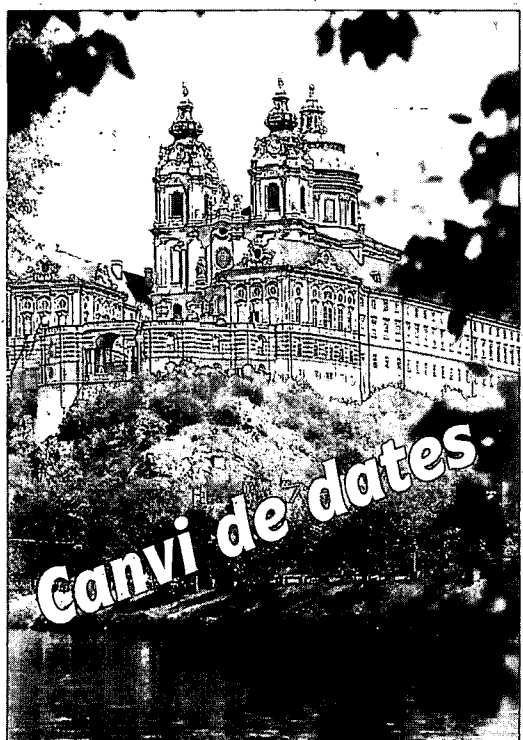

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

1a quinzena de setembre

**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudir dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

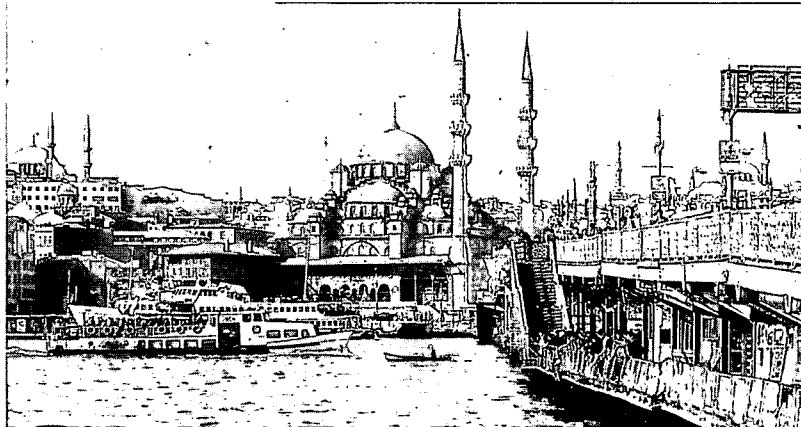
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

El dret humà a l'aigua, factor clau per a la pau

■ El Vaticà presenta un document al Fòrum Mundial de l'Aigua

CIUTAT DEL VATICÀ.— Reconeixent que tot ésser humà té dret a l'aigua, la Santa Seu ha presentat aquest desafiament com a «factor clau per a la pau i la seguretat». La proposta apareix al document de treball que va distribuir al IV Fòrum Mundial sobre l'Aigua, celebrat a la Ciutat de Mèxic del 16 al 22 de març.

La trobada tenia per objectiu sensibilitzar l'opinió pública sobre les qüestions de l'aigua i afavorir la participació i el diàleg entre múltiples sectors interessats per influir en la presa de decisions polítiques a favor del desenvolupament sostenible. El document, preparat pel Consell per a la Justícia i la Pau, el president del qual és el cardenal Renato R. Martino, es titula *L'aigua, element essencial per a la vida*. «L'aigua és molt més que una simple necessitat humana bàsica —assegura el text—. És un element essencial, insubstituïble, per assegurar la continuïtat de la vida. L'aigua està íntimament lligada als drets humans fonamentals, com el dret a la vida, a

l'alimentació i a la salut.»

Per tant, «l'accés a aigua segura és un dret humà bàsic», afirma esmentant el missatge que Joan Pau II va adreçar el 2004 als bisbes del Brasil, quan afirmava: «Com a do de Déu, l'aigua és un element vital essencial per a la supervivència, per tant, cadascú té dret a l'aigua.» Definir l'accés a l'aigua segura com un dret humà, recalca el Vaticà, «és un pas important per fer que el seu accés sigui una realitat per a la vida de moltes persones que viuen en la pobresa».

La Santa Seu reconeix al mateix temps que «la importància vital de l'aigua per a la humanitat suposa que és un factor estratègic per a l'establiment i manteni-

ment de la pau al món». Ja han tingut lloc conflictes pel control d'aigua i d'altres en podrien esclatar, indica el text, i esmenta en concret les tensions que hi ha a la regió dels països de la Banya d'Àfrica i de l'Orient Mitjà.

«Per promoure la pau i un nivell de seguretat apropiat en la situació actual del món, governs i organitzacions internacionals han d'augmentar inevitablement els esforços per assegurar que tota persona tingui accés a aigua segura», afirma. En aquest sentit, el document planteja algunes qüestions ètiques delicades, entre les quals suscita particular controvèrsia «el preu de l'aigua». «El pagament per part dels pobres no es limita només al terreny financer», adverteix el text. Moltes vegades paguen també «amb la seva salut», denuncia. Per aquest motiu, conclou, «les solucions per al l'accés d'aigua segura i de purificació haurien d'expressar un amor preferencial pels pobres». (Zenit)

Predicacions quaresmals del P. Cantalamessa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha escoltat per primer cop com a Papa les prediques quaresmals del predicador de la Casa Pontificia, el pare Raniero Cantalamessa. En aquests sermons, el religiós insta a tenir en compte el *kerygma*, és a dir, el nucli original del missatge cristià i demana recordar que, des del punt de vista de la fe, «és la resurrecció, i no la mort de Jesucrist, l'element qualificador». «Però des del punt de vista subjectiu o de la vida és la passió, no la resurrecció, l'element per a nosaltres important.» Amb aquestes paraules va iniciar els comentaris bíblics dels divendres a la capella Redemptoris Mater. El caputxí va reflexionar sobre l'hort de Getsemaní i el Calvari, i va insistir en la pregària de Jesús. La paraula «agonia», dita per Jesús a Getsemaní, no va ser entesa en el sentit actual de «moment que precedeix la mort», va precisar el predicador, sinó com a «lluita». «Ha arribat el moment en què la pregària es converteixi en lluita i fatiga. No parlo en aquest moment de lluita contra les distraccions, és a dir, la lluita amb nosaltres mateixos; parlo de la lluita amb Déu. Això passa quan Déu ens demana alguna cosa que la nostra naturalesa no està preparada per donar-li i quan l'actuació de Déu és incomprensible i desconcertant per a nosaltres», va explicar. Després de parlar de «la voluntat del Pare» i de «la nit fosca de l'esperit», va dir que «per a Déu tot és possible» i, per tant, «aquesta possibilitat sempre està a la disposició del creient». «Cal resar més: resar amb més insistència, com Jesús a Getsemaní», va aconsellar. (M.D.B.)

El Papa resa per tots els treballadors del món

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va invocar l'ajut de sant Josep per als «treballadors del món, per al progrés de la humanitat i perquè tots els cristians realitzin amb amor la voluntat de Déu». Ho va dir durant la pregària de l'Àngelus. El Papa va demanar la intercessió de sant Josep de manera especial «per als pares i mares de família i per als sacerdots i persones consagrades». A més d'aplaudiments, moltes de les pancartes i cartells de la plaça el felicitaven: Benet XVI no deixa de ser també Joseph Ratzinger, i era el dia de Sant Josep. El Papa va respondre amb somriures. Minuts abans, a l'eucaristia que va presidir pels treballadors, i després de posar l'accent en la «importància fonamental» per a la història de la salvació que representa la figura de sant Josep, el Pontífex va recordar que aquest gran sant és «autèntic hereu de la fe d'Abraham»: «Fe en el Déu que guia els esdeveniments de la història segons el seu misteriós disseny salvífic. La seva grande-

El Papa va demanar la intercessió de sant Josep.

sa, igual que la de Maria, ressalta encara més perquè la seva missió es va desenvolupar en la humilitat de la casa de Natzeret. I és que Déu mateix, en la persona del seu Fill encarnat, va triar aquest camí i aquest estil, humil i amagat, en la seva existència terrenal.» Per al Papa, «l'exemple de sant Josep és per a tots nosaltres una invitació urgent a desenvolupar amb fidelitat, senzillesa i modèstia la tasca que la Providència ens ha assignat».

El Papa es va centrar en el valor del treball. Sobre la feina, va dir que «el treball té una importància primària per a la realització de l'home i per al desenvolupament de la societat, i per això cal que sigui sempre organitzat i desenvolupat en el ple respecte de la dignitat humana i al servei del bé comú». «Al mateix temps és indispensable que l'home no es deixi sotmetre pel treball, que no ho idolatri i pretengui trobar-hi el sentit últim de la vida», va advertir. Benet XVI va convidar els fidels a santificar les festes i «a consagrar el dia de descans a Déu». (M.D.B.)

Visita «ad limina» dels bisbes del Camerun

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI desitja un «dinamisme missioner» per a l'Església del Camerun i un afavoriment en el diàleg intercultural i interreligiós. Ho ha comunicat als bisbes que han acabat la quinquennal visita *ad limina* a Roma. «L'Església està cridada a ser cada vegada més llar i escola de comunió», ha reafirmat el Sant Pare, i ha animat els bisbes a perseverar en la missió de «promoure el benestar i dignitat de tot aquest poble». El Papa ha recordat l'exhortació apostòlica postsinodal *Ecclesia in Africa* com a «antídoto contra el desànim i la resignació», i ha demanat un «impuls» en

«l'anunci de l'Evangeli i el diàleg entre les cultures tradicionals i les noves, lligades a l'emergència de la globalització».

En el discurs, el Papa no va passar per alt «els reptes actuals que ha d'encarar l'Església al Camerun», i es va referir als «problemes econòmics i socials» que «neixen de la pèrdua dels valors tradicionals com la família, el compartir, la deguda atenció a la infantesa i als joves, i el respecte als ancians». El Pontífex va parlar també de «l'ofensiva de les sectes i de la necessitat de purificar les pràctiques de religiositat popular». A més, va fer una menció especial «als més necessitats, als

malalts i a les tragèdies provocades per la sida». «L'Església al Camerun també té la tasca constant de manifestar de manera específica i eficaç la caritat de Jesucrist cap a tots en els sectors més variats del desenvolupament, de la promoció humana, de la justícia, de la pau i de la salut.» Per a Benet XVI, «l'Església al Camerun roman cada vegada més com a signe tangible de la pau que construeix, la pau que supera totes les diferències d'identitat i d'ètnia, que inhibeix la temptació de venjança o rancor i que enllaça els homes en relacions noves, fundades en la justícia i en la caritat». (M.D.B.)

Més presència vaticana en els organismes internacionals

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'activitat creixent de la Santa Seu davant els organismes internacionals és un «estímul» perquè la «veu de l'Església continuï il·luminat la consciència» a la «comunitat internacional». És la conclusió d'una reunió en què representants de la Santa Seu davant els organismes internacionals s'han trobat amb els superiors de la Secretaria d'Estat per reflexionar sobre la «participació creixent» de la Santa Seu en les activitats internacionals, tenint en compte les «possibilitats» que aquesta tasca ofereix i els «reptes» que planteja. El Papa els ha dit que «es tracta d'un servei delicat i feixuc dirigit a col·laborar en la construcció d'una societat més atenta a la dignitat i a les veritables exigències de la persona humana». En aquesta perspectiva, la presència de la Santa Seu en els organismes internacionals i intergovernamentals «representa una contribució fonamental en el respecte dels drets humans i del bé comú». (M.D.B.)

Vaticà

Un any sense Joan Pau II

■ Continua a bon ritme la causa de beatificació

Pregària per implorar gràcies per la intercessió del servent de Déu el papa Joan Pau II.

Oh Trinitat Santa, us donem gràcies per haver concedit a l'Església el papa Joan Pau II i per haver fet resplendir en ell la tendresa de la vostra paternitat, la glòria de la Creu del Crist i l'esplendor de l'Esperit d'amor. Ell, confiant totalment en la vostra infinita misericòrdia i en la intercessió maternal de Maria, ens ha donat una imatge viva de Jesús Bon Pastor i ens ha indicat la santedat, culminació de la vida cristiana ordinària, com a camí per assolir la comunió eterna amb Vós. Concediu-nos, per la seva intercessió, segons la Vostra voluntat, el favor que implorem, amb l'esperança que ell sigui inclòs aviat en el nombre dels vostres sants. Amén.

Amb aprovació eclesiàstica
Camillo Ruini
Vicari General de la Sa Santedat
per la diòcesi de Roma

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'oficina de postulació de la causa de beatificació del Papa polonès (www.vicariatusurbis.org/beatificazione) fa un any que augmenta el volum de feina dia a dia. Mentre la comissió de teòlegs estudia els textos de Joan Pau II, els encarregats de la relació amb el públic intenten oferir tot el que se'ls demana: pregàries, material i informació. A la web de la causa han penjat, també en castellà, material de suport per a reflexions, meditacions i oracions, personals i/o comunitàries.

L'objectiu és contribuir a aprofundir en l'espiritualitat de Joan Pau II. El material ofert és producte de la col·laboració d'un grup de persones apassionades pel pensament del Papa, sota la coordinació del professor Szczepaniec de Cracòvia. La proposta gira a l'entorn de tres vies: reflexió sobre els ensenyaments de Joan Pau II («Les vetlles del Papa»), guia per a la pregària («Escola de pregària») i, finalment, una proposta d'aplicació activa («La fantasia de la caritat»). De moment aquests textos només es troben a disposició en llengua polonesa i italiana. En breu inclouran també la versió en llengua espanyola. Demanen que qui vulgui, els ajudi a

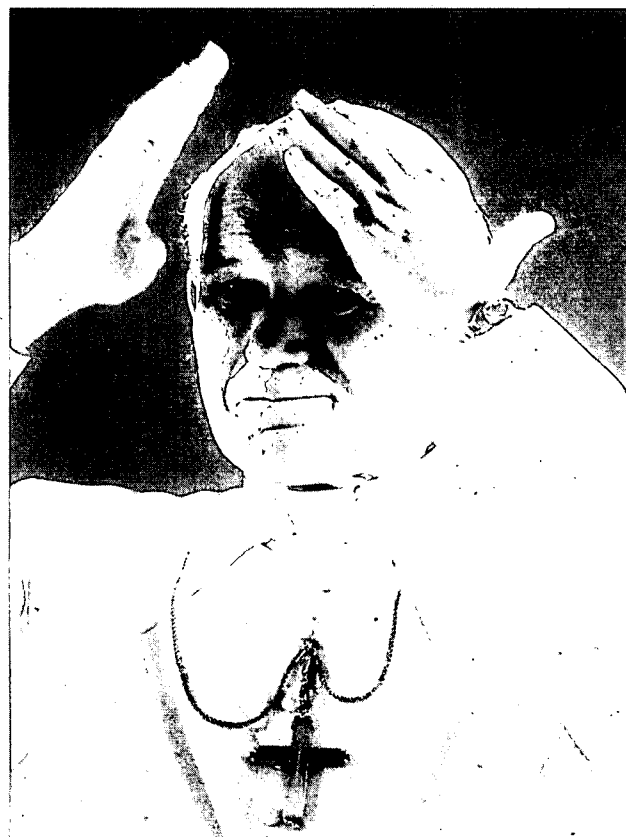
traduir-ho a altres llengües.

La revista *Totus Tuus* informará mensualment de l'evolució de la causa de beatificació de Joan Pau II. De moment ja apareix en italià, castellà, polonès i anglès i, si hi ha demandes en altres llengües, es mirarà d'ampliar la proposta. En aquest sentit ja s'està traduint al francès, al rus i al xinès. La revista reuneix textos, pregàries, testimonis... des que el 28 de juny del 2005 es va obrir la causa a la basílica de Sant Joan del Laterà. El títol de la revista no és casual sinó que recorda el lema de Joan Pau II, «Tot teu», adreçat a la Mare de Déu.

Els objectius de la revista són sobretot documentar, analitzar i informar de la causa, com també unir les persones que sostenen espiritualment i materialment aquest procés. Es pot demanar el primer número gratuïtament a www.vicariatusurbis.org/beatificazione. Diàriament arriben testimonis que seran inclosos a la revista, com cartes i dibuixos d'infants, testimonis de mares, matrimonis, sacerdots, religiosos i religioses, laics de tot el planeta que fan saber favors rebuts. Entre els més significatius —entre poesies, dibuixos i postals— es fa una tria que es deixarà a la plaça de Sant Pere el 2 d'abril i sobre la seva tomba, a les grutes vaticanes.

El postulant de la causa del Papa i els seus col·laboradors ofereixen algunes iniciatives per pregar «a l'estil Joan Pau II». Una d'elles és «Vetlla amb Joan Pau II». Com afirmen, és una «forma simple i de fàcil accés a una reflexió sistemàtica, un cop al mes, dels ensenyaments del Papa». Es fa el primer dissabte del mes, de les 21.00 a les 21.37 (el Papa va morir a les 21.37 del 2 d'abril). Els primers destinataris d'aquests encontres són les famílies. Així, aquesta pregària es pot fer a casa, en família. Però també està pensada per tenir lloc a l'Església amb una comunitat de pregària més àmplia.

Els «seus» joves tampoc no l'obliden. En el primer aniversari de la mort de Joan Pau II han proliferat pàgines webs, blogs (diaris personals a Internet) i fòrums de debat que recullen testimonis del Pontífex polonès. Un d'ells és www.giovanni.paolo2.org, creat per joves que van parti-

Joan Pau II, un Papa inoblidable.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

Carretera de Vallvidrera a
Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra.fatima.org

«Cant de Rèquiem», un poema per al Papa

Pierfranco Bruni, poeta, ha escrit una composició poètica que forma part del Projecte «Itineraris Mediterranis», una iniciativa patrocinada pel Ministeri de Béns i Activitats Culturals Italians. El seu cant és una llarga pregària en memòria de la Paraula i de la trobada, i està farcit de referències humanes i religioses a la vida i mort de Joan Pau II. El Centre d'Estudis i Recerca Francesco Grisi és rere la iniciativa. «És un cant ritual, valent i generós», diu el poeta de la seva obra. Aquest poeta ha promogut la cultura italiana a països de parla castellana, com Santo Domingo, amb poesia i teatre sobre Joan Pau II. (M.D.B.)

cipar en l'organització de la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia l'estiu passat. També a www.oltrelagmg.net es troben arxivades totes les Jornades Mundials de la Joventut i comencen a arribar-hi testimonis. Qui vulgui enviar-ho, en la llengua pròpia, pot fer-ho a testi@giovannipaolo2.org si són pregàries, a preghiere@giovannipaolo2.org si són textos. També es pot descarregar una presentació en power point amb frases cèlebres del Papa que conviden a «no tenir por».

Miriam Díez Bosch

Espanya

Els bisbes bascos celebren la treva d'ETA

■ Volen que aquesta nova situació sigui una oportunitat per «construir la convivència social entre tots»

BILBAO.— El 22 de març la societat espanyola veia renéixer una esperança. Amb alleugeriment acollia una declaració de la banda terrorista ETA en què decretava un «alto el foc permanent». El camí no ha fet més que començar i no serà fàcil. L'esperança d'una pacificació definitiva s'ha obert a poc a poc en el sentir de la societat i també en l'Església que, amb prudència, ha expressat que és una oportunitat que cal aprofitar.

Els bisbes de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez i Mons. Carmelo Echenagusía; de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, i de Vitòria, Mons. Miguel Asurmendi, han emès una nota conjunta en què assenyalen, en primer lloc, que han rebut el comunicat d'ETA amb «veritable esperança».

Els prelatos indiquen que «en la mesura en què aquest anunci suposi una renúncia definitiva a la violència, experimentem juntament amb la nostra societat una sensació d'alleujament i una expectativa que aquest pot ser un pas important en el camí vers una plena pacificació i reconciliació a la nostra societat».

Mons. Blázquez, Mons. Echenagusía, Mons. Uriarte i Mons. Asurmendi són conscients que altres intents de pacificació anteriors no han prosperat. Això no obstant, se situen davant d'aquesta nova situació amb la convicció que és una «oportunitat de construir la convivència social entre tots des de la pluralitat legítima i democràtica». Per això, animen tots els ciutadans a «contribuir a crear un clima social en què s'allunyi definitivament de les nostres relacions el recurs a la violència».

De la mateixa manera, assenyalen que els governants i representants polítics «tenen en les seves mans la responsabilitat especial de conduir la construcció democràtica d'una societat justa i en pau per a tothom, respectant les legítimes diferències». En aquest sentit, els recorden que «poden comptar en aquesta noble tasca amb el nostre respecte i el nostre suport».

L'Església basca està especialment compromesa en el camí de la pau i, en el comunicat, els bisbes asseguren que continuaran treballant en aquest camp. Així, fan seves les paraules que Benet XVI va escriure al missatge *En la veritat, la pau*: «La pau es presenta d'una manera nova... com a convivència de tots els ciutadans en una societat governada per la justícia, en la qual es

realitza en tot el possible, a més, el bé per a cadascú.»

Els pastors dels cristians bascos no obliden el patiment acumulat al llarg de tants anys, «que han estat penosos per a molts i especialment dolorosos per als qui avui encara pateixen més directament les conseqüències irreparables de la violència. Estem disposats a continuar promo-

uoguts per la nostra fe en un Déu Pare de tothom. Caldrà sembrar amb delicadesa i paciència en tots els ambients l'experiència alliberadora del perdó sol·licitat, ofert i rebut. Que Déu beneeixi tots els qui treballen per la pau!».

La notícia més esperada

Per la seva part, l'arquebisbe de Pamplona-Tudela, Mons. Fernando Sebastián, ha comentat que «és una notícia positiva, un pas cap endavant». Això no obstant, «no hem de llençar les campanes al vol. Primer cal saber què és això d'"un alto el foc permanent". Sembla que en sentit literal això vol dir que és un final definitiu de les hostilitats, dels atacs terroristes. Aquesta seria la gran notícia i és la notícia que hem d'esperar i exigir: que ETA, com a associació o banda terrorista, renunciï definitivament a la violència, lliuri les armes o, si més no, les inutilitzi i s'incorpori a la vida política i democràtica, defensant els seus objectius polítics d'una manera pacífica».

Per a Mons. Sebastián, «tots els partits polítics que vulguin ser veritablement democràtics s'han de sentir units i actuar units per fer impossible la continuïtat d'ETA com a associació terrorista que recorre al crim, a l'extorsió, al terror... per imposar violentament les seves opinions i els seus objectius polítics. Això és absolutament intolerable.

No ens fan cap favor. Tots tenim el dret que [ETA] com a associació terrorista desaparegui».

Un altre bisbe que s'ha referit a la treva d'ETA és l'arquebisbe castrense i director de les Obres Missionals Pontificies, Mons. Francisco Pérez, que ha afirmat que si aquest alto el foc «implica depositar les armes, demanar perdó per tots els danys que han comès, i de manera especial a les víctimes, i abandonar l'extorsió, serà una bona notícia que portarà cap a la pau veritable». Per aquest motiu, Mons. Pérez ha subratllat que «el més gran que es dona en el cor humà és rectificar i alimentar l'esperit de la conversió, d'aquí emanarà la convivència en la justícia, la pau i la fraternitat. Tots desitgem la pau i continuem pregant a Déu que arribi com més aviat millor». (C.C.)

L'Església sempre ha defensat la resposta pacífica davant de la violència terrorista.

«**H**aurem de sembrar amb delicadesa i paciència en tots els ambients l'experiència alliberadora del perdó sol·licitat, ofert i rebut»

vent en l'Església i en la societat els serveis i les ajudes necessàries per guarir unes ferides tan profundes».

Els bisbes acaben l'escrit convidant els creients a pregar per la pau i «a prendre part activa en la plena pacificació i reconciliació del nostre poble,

La vida religiosa recorda que la pau no és només absència de violència

MADRID.— La Conferència Espanyola de Religiosos (Confer) també ha fet públiques unes manifestacions en què subratlla el compromís de la vida religiosa espanyola «al servei de la pau i al costat de les víctimes innocents del terrorisme. Perquè la nostra fe ens fa militants de la pau».

Els religiosos i les religioses mostren la seva alegria per l'anunci d'ETA i encoratgen els servidors públics «a continuar fent passes en la consolidació d'aquesta pau, que és un bé suprem. Un procés que ha de tenir en compte, en primer lloc, les víctimes de la violència, la seva memòria i la seva dignitat. La pau no és només absència de violència».

En el seu comunicat, la Confer recupera unes paraules dels religiosos i religioses d'Europa en l'Assemblea de la UCESM, celebrada a Fàtima al febrer: «La reconciliació és per a cadascun de nosaltres el fruit d'una experiència de diàleg, de veritat i d'humilitat que ens fa descobrir la força del perdó. Arribem a ser portadors d'aquest perdó capaç de guarir els esquins que hi ha en nosaltres i entre nosaltres, entre els pobles que pateixen el pes de la història i en les nostres societats marcades per la violència».

La vida religiosa espanyola subratlla que se suma a la veu dels seus pastors i a la de tots els cristians per construir un temps de pau: «Una pau sense condicions, que anunciï el final definitiu de la violència i la dissolució de tots els grups que sostenen el terrorisme i l'extorsió i que no respecten els drets humans.» (Ivicon)

«ETA hauria d'anunciar la seva dissolució i la seva desaparició»

MADRID.— La notícia de la treva permanent d'ETA es va produir mentre es presentava a la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) la *Guia de la Iglesia católica en España. Nomenclátor 2006*. El P. Juan Antonio Martínez Camino, portaveu i secretari de la CEE, a preguntes dels periodistes va oferir una breu valoració del comunicat d'ETA. Les primeres paraules del P. Martínez Camino van ser: «Ens alegrem que els terroristes facin pública la seva voluntat de no matar, que facin pública la seva voluntat de no extorsionar i de no continuar exercitant les altres accions terroristes.»

Això no obstant, el secretari de la CEE també va assenyalar que la posició d'ETA «ens sembla poca cosa. ETA hauria d'anunciar la seva dissolució i la seva desaparició. Això és el que esperen els ciutadans de bé». Un altre aspecte que va voler deixar molt clar és que «sembla evident que ETA no pot de cap manera posar preu de cap mena al respecte als drets fonamentals de les persones, ni al funcionament normal de les institucions democràtiques, que són les que tenen la legitimitat i l'encàrrec de vetllar per la solidaritat i pel bé comú de l'Estat espanyol».

Una vegada més la Conferència Episcopal Espanyola, a través del seu portaveu, feia arribar a les víctimes de la violència terrorista la seva proximitat i solidaritat: «La CEE sempre és amb les víctimes del terrorisme, amb les persones que pateixen, amb les persones que han patit les conseqüències de les accions terroristes d'ETA, dels seus assassinats, de les seves extorsions, de les seves imposicions i acovardiments de tota mena.» (C.C.)

Espanya

Mons. Blázquez anima a parlar obertament de Déu

■ Participa amb una conferència al Club Siglo XXI

MADRID.— El 16 de març el bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez, va ser convidat a participar al cicle de conferències organitzat pel Club Siglo XXI, que enguany aborda el tema *Espanya i el seu futur*. Mons. Blázquez va intervenir amb la conferència titulada *L'Església, testimoni de Déu en el present i futur d'Espanya*.

El bisbe Blázquez va obrir la seva conferència referint-se al Concili Vaticà II i va comentar que «passat i futur s'uneixen en la vida de l'Església de forma estreta i particular. (...) L'Església, afirmant-se en el seu fonament que és Jesucrist, acollit fidelment per ella en la seva tradició vivent, es renova i capacita per afrontar el present i el futur». Per això, una de les preocupacions que es va fer present al llarg de la seva intervenció va ser «l'oblit i fins i tot el rebuig de les nostres arrels cristianes, ja que un arbre sense arrel s'asseca».

Seguint amb la seva reflexió sobre el Concili, va subratllar que «el diàleg de l'Església amb el món (...) comprèn simultàniament la veritat i l'amor, l'escolta i l'anunci, el respecte i la llibertat». Així, va constatar que «l'Església a Espanya prestarà el seu servei específic a la nostra societat en la mesura en què conreï alhora la identitat que prové de la seva unió creient amb Jesucrist i la proximitat amigable del nostre poble amb les seves necessitats i aspiracions, pors i esperances, èxits i neguits». I va afegir: «L'Església desplegarà la seva múltiple ajuda a la societat en la mesura en què arrela amb l'amor de Déu.»

Mons. Blázquez va indicar que el primer deure que té l'Església és pronunciar amb veritat el nom de Déu, ja que no es pot silenciar. Això no obstant, va recordar que no sempre s'ha fet de la millor manera: «Els seus fidels hem de demanar perdó perquè ha estat el sant Nom de Déu no únicament agafat en va, sinó també envilit i instrumentalitzat. Creure en Déu comporta la responsabili-

tat de no desacreditar-lo, ni profanar-lo, ni blasfemar-ne.» En aquest sentit, va fer una crida a «"purificar la memòria" personal i col·lectiva amb el reconeixement sincer de les desfiguracions que hem projectat en el rostre genuí de Déu, amb la petició de perdó i amb l'ofertament del perdó; però la "purificació de la memòria" no significa silenciar ni raure del cor el nom de Déu, sinó reconciliar els uns amb els altres amb el seu perdó, construir plegats un futur més humà i esperançador; si cerquem Déu amb un cor net i habitat per l'amor, el mateix Déu ja és enmig nostre».

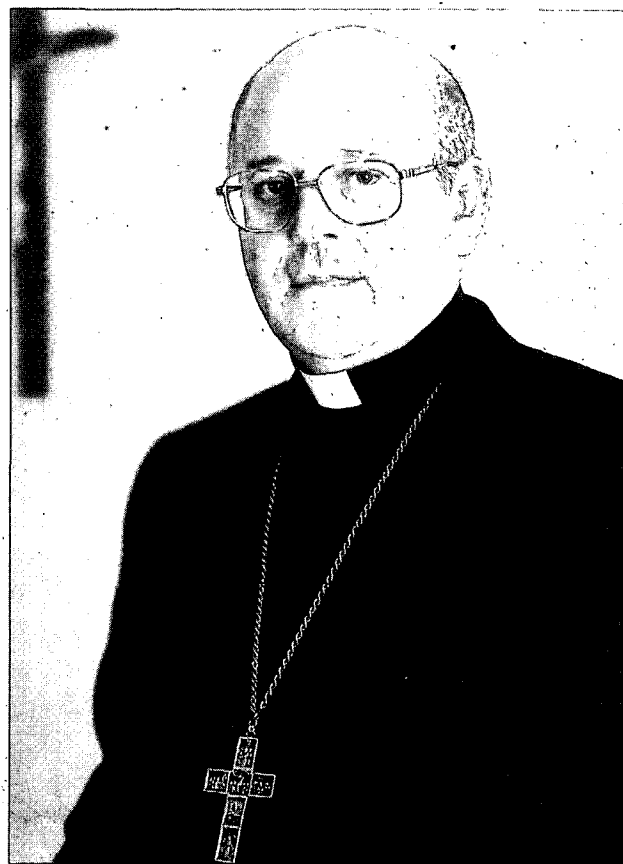
Amb humilitat, però també amb valor, el bisbe Blázquez va animar els cristians a parlar obertament de Déu, sense «resignar-nos al silenci sobre Ell».

Sentiments religiosos

Una altra reflexió que va proposar el prelat va ser que cal aprofundir en el respecte als sentiments religiosos de les persones i dels grups. Fent referència a la polèmica sobre les caricatures de Mahoma va dir que hi ha el dret a la llibertat d'expressió i el dret que els sentiments religiosos es respectin i que tots dos han de ser equilibrats. La nostra societat moderna i democràtica no necessita harmonitzar més bé els drets diferents, sense absolutitzar-ne un deslligant-lo dels altres?», es va preguntar Mons. Ricardo Blázquez. I ell mateix responia: «És fonamental en tota cultura respectar el que per als altres és sagrat, i particularment el sagrat per excel·lència, Déu. (...) Quan no respectem Déu, per-

«La pèrdua de la memòria i de l'herència cristianes va unida a una certa por d'afrontar el futur»

dem en la convivència quelcom d'essencial. Sotmetre els símbols religiosos fonamentals a l'escarni equival a despullar-los irresponsablement de la seva sacralitat i a humiliar les persones que els veneren.»

Mons. Blázquez va parlar al Club Siglo XXI.

Per al president de la Conferència Episcopal Espanyola, el millor servei que els cristians poden oferir a la societat és «parlar bé de Déu, anunciar el seu nom com a Bona Notícia, proclamar amb la paraula i la vida que Déu és bo, que "Déu és Amor"». (...) Parlar bé de Déu significa fer-nos ressò vital de la benedicció que hem rebut d'Ell en crear-nos, en redimir-nos i en destinar-nos a heretar una benedicció».

Altres preguntes que va llençar a l'aire van ser: «No necessitaríem tots que se'n parlés de Déu evangèlicament, és a dir, de Déu com el Salvador, com el descobriment més bo que ens pot esdevenir?», «com ha de ser la nostra paraula sobre Déu perquè sigui percebuda com a oferi-

ment de misericòrdia, com a camí de pau, d'amor, d'esperança, de curació dels ferits de la vida, de felicitat, de consol, de generositat sense reserves?»

Mons. Blázquez va voler posar en relleu que «l'amor rebut de Déu es converteix dins nostre en capacitat, crida i mesura per estimar els altres i socórrer els famèlics, els empresonats, els estrangers.

(...) Déu no és indiferència ni amenaça ni violència ni rebuig; és acollida, empara, llar, companyia, descans, pàtria. En el silenci sideral no estem sols, no hem estat llançats a l'existència com a la intempèrie, no som orfes». El prelat va destacar que l'Església espanyola ha d'anunciar l'Evangeli de Déu, «que és l'amic dels homes» i presentar Jesucrist «crucificat per nosaltres i ressuscitat com a font inextingible d'esperança».

Un dels punts que va tractar va ser que Europa viu sense esperança, amb por del futur: «La pèrdua de la memòria i de l'herència cristianes va unida a una certa por d'afrontar el futur. Cal coratge per seguir vocacions per a tota la vida, per assumir ideals elevats que omplen la vida amb dedicació i entusiasme. (...) Viure sense arrels i anar fent cansada-

ment produeixen pèrdua de sentit de la vida i decaïment.» Responsabilitat de l'Església és «custodiar, recordar i exigir el respecte a la dignitat transcendent de la persona; tot home i tota dona són inviolables, ja que brilla en el seu rostre la resplendor de Déu».

La conferència va finalitzar amb una reflexió sobre la religió com a constructora de pau. Va esmentar la trobada de pregària a Assís del 1986, convocada per Joan Pau II, i va constatar que «les religions, assenyaladament el cristianisme, es volen comprometre a donar a conèixer amb vigor renovat que Déu vol la pau. És absurd parlar de guerra en nom de la religió, ja que la paraula religió ha de ser sinònim de pau. (...) Pretendre fer la guerra en nom de Déu és profanar el seu sant nom. No podem justificar ni la guerra ni el menyspreu de la vida humana apel·lant a Déu». (C.C.)

Els Agustins continuen celebrant el seu Jubileu

MADRID.— Promoure la comunió en la Família Agustinià, actualitzar el sentit i la vivència de la pobresa evangèlica, i compartir l'espiritualitat amb els laics són els objectius del tercer any del Jubileu Agustinià amb motiu del 750è aniversari de la «gran unió» de l'orde de sant Agustí. «El context particular d'aquest esdeveniment en la vida de l'orde pot ser una font rica en temes de reflexió que ens ajudin a entendre més bé la nostra vocació i missió en l'Església i en el món», assenjala el prior general, Robert F. Prevost, en una carta a la Famí-

lia Agustinià.

Després de la celebració jubilar l'any 2005, que va ser ric en iniciatives relacionades amb l'acció pastoral i el compromís social, Prevost convida en el tercer i últim any jubilar a promoure la comunió dins de la família agustiniana entre les religioses de vida contemplativa, els instituts, congregacions religioses i fidels agregats o afiliats a l'orde i els laics de les fraternitats seculares i altres grups agustinians.

El prior general afirma que «és urgent redescobrir el sentit de la pobresa evangè-

lica i assumir formes actuals de viure autènticament el vot de pobresa». Per això, «necessitem plantejar-nos seriosament com assumir un estil de vida lliure de materialisme i de consumisme, compromès amb la justícia social i els drets humans, realment solidari amb els més pobres, capaç de compartir amb generositat i de testimoniar a la pràctica el sentit humà i cristià i l'ús dels béns d'aquest món». Darrere d'aquesta proposta hi ha, segons Prevost, el desig de «testimoniar millor una alternativa viable al sistema econòmic de la nostra societat, vivint més

en sintonia amb la justícia i no únicament amb la caritat».

En referir-se als laics el prior general recorda que «la seva presència activa en l'Església i el seu protagonisme en la nova evangelització són sens dubte un signe dels temps que no podem desatendre. Estem cridats a enriquir amb l'espiritualitat agustiniana la seva experiència de fe, mentre que ells ens enriqueixen amb el testimoni del seu compromís en les realitats temporals i ens ajuden a encarnar en la realitat la nostra vida». (Ivicòn)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Joan Pau II i Benet XVI

El diumenge 2 d'abril de 2006 es compleix el primer aniversari de la mort de Joan Pau II. Encara són vius en el nostre record els esdeveniments viscuts a Roma aquells dies. Els qui en vàrem ser testimonis presencials no ho podem oblidar. Al capvespre d'aquell 2 d'abril de 2005, l'arquebisbe Leonardo Sandri comunicà als fidels reunits a la plaça de Sant Pere que Joan Pau II havia lliurat la seva ànima a Déu pocs minuts abans, exactament a les 21.37 hores. Durant els tres dies que el cos del Sant Pare va estar exposat a la veneració dels fidels, es va formar una filera de persones tan llarga que omplia la Via della Conciliazione i anava encara més enllà. Calia esperar quinze hores, i encara més, per poder passar a pregar uns moments davant les despulles mortals del Pontífex difunt.

Fou un veritable plebiscit de reconeixement de l'intrèpid servei a l'Església i al món realitzat per Joan Pau II, i també de reconeixement de les seves grans virtuts. Fou

aquell clam de «*Santo subito*» («Sant immediatament») que ha portat a l'obertura del seu procés de beatificació, per expressa voluntat del seu successor, el Papa Benet XVI, que ha dispensat en aquest cas del termini mínim de cinc anys a partir de la mort d'una persona per poder introduir la seva causa de beatificació.

Em sembla que, en aquest primer aniversari de la seva mort, és ben oportú recordar el magisteri de Joan Pau II, i especialment el seu testament. Referint-se al Concili Vaticà II, en les seves notes espirituals de l'any jubilar del 2000, escrivia que estava convençut que les noves generacions, i durant molt de temps, podrien aprofitar les riqueses d'aquest Concili del segle xx, en el qual ell participà com a bisbe des del primer fins a l'últim dia. I a la vegada confiava aquest gran patrimoni a tots aquells que en el futur han de fer-lo fructificar.

El 19 d'abril de 2005, el cardenal Ratzinger fou cridat a succeir Joan Pau II com a bisbe de Roma. El papa Benet

XVI es va presentar com un modest treballador de la vinya del Senyor. Un fruit preuat del seu treball ha estat la seva primera encíclica, *Déu és amor*, sobre els propòsits del seu pontificat i sobre la missió que l'Església està cridada a realitzar en el món d'avui, tot fent present l'amor de Déu pare, que s'ha manifestat sobretot en Jesucrist.

En temps de secularització i de descristianització, el Papa proposa a l'Església que es recentri en el nucli de la fe i de la seva missió específica en la societat. L'encíclica, d'una profunda riquesa teològica i pastoral, té un contingut que el papa Benet XVI ha expressat amb tota claredat: «En aquesta encíclica vull mostrar el concepte de l'amor en totes les seves dimensions.»

Aquests dies que recordem aquests dos esdeveniments, la nostra pregària per Joan Pau II inclou, també, un compromís de comunió i de fidelitat amb Benet XVI.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Joan Pau II: la dignitat de l'home

Fa un any del traspàs de Joan Pau II. Aquell dia tota l'Església era a la plaça de Sant Pere, unida per la pregària al voltant seu. Podríem dir que hi era present la humanitat sencera, representada pels seus líders polítics i religiosos, i sobretot per la munió de gent aplegada durant els dies de comiat i per les audiències televisives d'arreu del món.

Joan Pau II ha ultrapassat els límits de l'Església catòlica. Ha estat pastor no només dels catòlics, sinó de tota la humanitat: de cristians orientals i occidentals, de jueus, de musulmans, d'homes religiosos de qualsevol cultura, de tothom qui ha tingut la bona voluntat d'escoltar la seva paraula en favor de l'home.

L'home i la humanització de l'home van ser al centre dels seus vint-i-vuit anys de pontificat: des d'aquell «No tingueu por, obriu les portes a Crist!», amb què el va iniciar solemnement el 1978, fins a la seva vellesa i mort, el 2005, viscudes com un exemple de dignitat humana,

precisament ara que la societat, deshumanitzant-se, sembla que vulgui considerar inservibles i mancades de dignitat les darreres etapes de la vida.

Joan Pau II havia estat preparat per la Providència amb un dilatat bagatge de coneixença a fons de l'home: havia estat intel·lectual —filòsof i professor universitari— i també treballador manual; actor de teatre i poeta; havia conegut l'amor familiar a la infància i, sent encara molt jove, l'orfenesa; havia viscut molt de prop la deshumanització que va comportar la Segona Guerra Mundial i havia patit la greu privació de llibertat d'un règim totalitari; i, com a bisbe, havia estat un dels protagonistes de la gran paraula de l'Esperit Sant al món actual, que va ser el Concili Vaticà II.

El seu ministeri s'ha adreçat a l'home concret més que a les institucions. Una mostra d'això ha estat la seva inclinació a proclamar la santedat d'homes i dones de tota condició que, amb la seva coherència de vida cristi-

ana, són exemple per als homes d'avui. Entre ells podem esmentar sants tan propers a nosaltres com Francesc Gil de Frederich, Maria Rosa Molas, Enric d'Ossó, el germà Jaume Hilari, Paula Montal, Josepmaria Escrivà, Genoveva Torres, Josep Manyanet i d'altres. I entre els beats podem recordar els màrtirs beatificats l'any 2001, entre els quals hi ha sis franciscans de Granollers, divuit salesians i salesianes dels col·legis de Barcelona, sis germans de La Salle, vuit escolàpies i el jove laic de la Federació de Cristians de Catalunya Francesc Castelló. Posteriorment, Joan Pau II va beatificar força catalans més, el darrer dels quals va ser el doctor Pere Tarrés.

Al seu torn, Benet XVI, recollint un clamor popular, ha volgut incoar sense tardança el procés de canonització de Joan Pau II. Demano a Déu que aviat puguem venerar-lo com a sant: així gaudirem amb més eficàcia del seu exemple, els seus ensenyaments i la seva intercessió.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Josep Riera
Comercial

Coacció afectiva

Hi ha gent que anul·la els fills/filles. Moltes vegades són pares molt rígids, molt autoritaris, que es pensen que tenen la veritat absoluta i que els han de dirigir sempre, si no, no aniran bé per la vida. O mares massa complaents i absorbents que es pensen que estimen molt els seus fills/filles i, en el fons, i potser sense adonar-se'n, l'única cosa que pretenen és convertir-los en una propietat. Són seus i de ningú més. Rebutjaran (encara que de vegades ho dissimulin) els gendres o les joves (perquè són intrusos, de fora de casa) i també voldran que els seus néts siguin una propietat seva excloent qui calgui.

Apoderar-se dels seus i convertir-los en una possessió els fa molt de mal. Aquests fills i filles no acostumen a ser persones gaire sociables, tenen pocs amics i només es troben bé amb la seva família. No estan preparats per a la vida i sovint acaben en separacions matrimonials. Es tracta d'un excés de proteccionisme que en realitat no els permet caminar sols. Sempre els consideren els seus nens/es (volen creure que encara són petits i que no podran sobreviure sense la seva tutela) i, malament rai, quan aquests s'hi repengen.

L'amor que han donat aquests pares/mares ha estat sempre possessiu i egoista. Mai no ha estat ni generós ni desinteressat. Han volgut ser sempre imprescindibles i no

han sabut retirar-se a temps. No han volgut veure els seus fills com a éssers humans que ja poden caminar sols.

Estimar no és mai posseir ni apoderar-se de la voluntat dels altres. Les persones possessives són, moltes vegades, poc intel·ligents, encara que aquesta deficiència queda compensada pel seu egoisme. Tanmateix, saben servir-se de la coacció afectiva i el conte de la llàgrima: «Tant com jo t'estimo i ara m'ho pagues així», «amb tot el que he fet per a tu» i el resultat és que et fan sentir culpable.

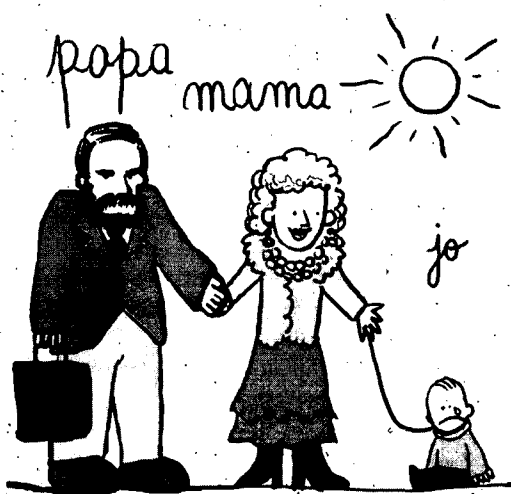
El do de la intriga i la coacció afectiva és una facultat especial que tenen les persones recargolades.

Hi ha vegades, però, que qui és coaccionat se sent massa pressionat i peta. No accepta aquest excés de proteccionisme. Malgrat tot, sempre li pot quedar una frustració i un sentit de culpabilitat injusta.

Els fills/filles no són pas una propietat nostra. La nostra obligació és preparar-los per anar sols per la vida i que puguin arribar a ser éssers lliures i responsables.

Veiem una vegada més com no volem ser i que podem aprendre de situacions a les quals no hi estem gaire acostumats i que, moltes vegades, passen desapercebudes.

És per observar i meditar-ho.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Com ser sacerdot avui o la «quadratura del cercle»

Escriu aquestes ratlles el dia de Sant Josep. Una solemnitat notable. Perquè sant Josep no és —valgui l'expressió— un de tants sants, sinó que va ser escollit com a espòs de la Verge Maria i pare legal de Jesús, el Verb de Déu fet home. L'Església té una predilecció especial pel Patriarca. I s'hi sent emparada d'una manera singular. Qui fou encarregat de la cura de Crist en té ara del seu Cos Místic, que és l'Església.

M'interessa subratllar que sant Josep és el patró de les vocacions sacerdotals. Per això mateix, en la solemnitat de Sant Josep se celebra el dia del Seminari. Els predicadors dediquen una part de l'homília a glossar la jornada per les vocacions sacerdotals. Demanen pregària ardent al Senyor per tal que susciti vocacions i ajut material per dur a terme la formació dels seminaristes, és a dir, dels que es preparen per a l'ordenació sacerdotal.

A l'hora de tractar de les vocacions se sol recórrer a la necessitat de sacerdots que llesquin als fidels el pa de la Paraula i de l'Eucaristia. Sacerdots que, perquè són configurats a Crist Cap, siguin vertaderes icones del Bon Pastor per al ramat de Déu. També s'exposa la penúria de joves que elegeixin avui el sacerdocí com a meta de llur vida. No obstant això —i que el lector em perdoni— vull fer una aportació un xic humorística.

Fa temps que em va arribar a les mans una fotocòpia amb el títol *Com ser sacerdot avui o la «quadratura del*

cercle». Aquest n'és el contingut:

«Si predica més de deu minuts... no acaba mai!
Si parla de la contemplació de Déu... viu a la lluna!
Si aborda els problemes socials... gira a l'esquerra!
Si treballa en una fàbrica... és que no té res per fer!
Si es queda a la parròquia... està separat del món!
Si casa i bateja tothom... ven els sagraments com qui fa rebaxes!
Si es torna més exigent... vol una Església de "purs"!
Si es queda a la casa rectoral... no veu mai ningú!
Si fa visites... no és mai a casa!
Si té èxit entre els infants... té una religió de criatura!
Si visita els malalts... té temps per perdre i "passa" dels problemes de l'actualitat!
Si fa obres a l'església... tira els diners per la finestra!
Si no fa res... tot ho té abandonat!
Si col·labora amb el consell parroquial... es deixa conduir com un babau!
Si no ha nomenat el consell parroquial... és un individualista!
Si somriu fàcilment... es mostra massa familiar!
Si, distret o preocupat, no ha vist algú... és un home molt distant!
Si és jove... no té experiència!
Si és gran... s'hauria de jubilar!
Ànim, mossèn!»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El cavall

Una de les tragèdies del poble bíblic, en l'esdevinidor històric, és que no tenia cavalls. La manca d'aquests animals, i el fet de no posseir ferro, els feia vulnerables a les incursions depredadores dels pobles veïns. Així, s'expliquen moltes de les calamitats que va patir en temps dels Jutges. Aquests animals es van introduir a Israel quan va arribar Salomó. L'emperador es va voler lluir i es va adonar que a Meguidó hi havia cavallerisses amb uns 3.000 caps. Aquest animal sempre va ser un animal de guerra o de tir, mai domèstic. La seva mida, per exemple, no li hauria permès estar a la casa de Natzaret. Tampoc no els hauria estat gaire útil. Aquesta qualitat corresponia a l'ase.

Encara que surt bastantes vegades a l'Antic Testament, no surt mai a l'Evangeli. I que consti que, a la narració de la trobada de Déu amb Pau, camí de Damasc, no hi diu que caigués del cavall, com s'afirma moltes vegades. On sí que hi apareix és a l'Apocalipsi, quan és protagonista en dissenys de purificació. Se'l presenta de diversos colors, i també té missions diferents. A la bellesa del seu posat hi hem d'afegir les qualitats de la seva etologia. No és un animal passiu, ni tampoc indòmit. És un bon company de l'home, amb qui s'adapta i a qui serveix. Certament, passejar pel bosc, pujar una muntanya o fer grans recorreguts a cavall, ha de ser una aventura apassionant. Una mica d'aquesta fascinació també té fer-ho amb una moto de muntanya, però no m'atreveixo a atribuir aquest plaer als que ho fan amb els quads sorollosos, que trenquen l'equilibri de la naturalesa i el silenci, i n'alteren l'ordre i espanten els pobladors naturals.

El que és sorprenent és que, tot i que l'animal és molt domèstic, muntar-lo sempre suposa l'acceptació d'un comportament lliure i la possibilitat d'unes reaccions imprevistes. Potser per aquestes possibilitats de comportaments imprevistos, als homes els atrauen més les màquines que els èquids. A la supèrbia humana li interessen més els trastos que pot dominar amb les eines. Cables, cargols, oli o combustible per citar uns quants components, els podem canviar, trencar, substituir o llançar. Sempre els podem arraconar perquè no renellen ni es queixen mai. I pensant en tot això, m'adono que me'n vaig cap al terreny del simbolisme. El genet troba en el seu cavall un col·laborador, un obedient lliure. I aquí està la gràcia. Però, de vegades, l'home que té poder vol, no una col·laboració, sinó obediència cega, esclavitud. És lamentable observar que aquesta actitud es dona en la mateixa Església de Jesucrist. I el servilisme dona resultats a curt termini, però, a llarg termini, és funest. I en l'Església, no ho oblideu, som caminants cap a l'etern. I aquesta manera d'actuar, amb autoritarisme, s'ha donat massa sovint. S'han aconseguit així, resultats immediats, però situacions ruïnoses posteriors. Ens hem d'arriscar. Però, moltes autoritats prefereixen les màquines al cavall intrèpid. I no és només pels resultats, pel que hem de fugir de pretendre l'obediència cega, és per imitar Déu, que sempre respecta la llibertat i l'originalitat humana, tot i el risc que la cosa surti malament, com ja va passar al Paradís. Amb tot, a l'Església n'hi ha molts que no volen respectar, ni apreciar la llibertat humana. I que compten en projectes amb col·laboradors lliures. Acabo, vull ser un bon cavall de Déu.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Només amb amor...

L'altre dia vaig celebrar la festa de Santa Lluïsa de Marillach a l'obra social que porta el seu nom i el seu esperit. Allà fa anys que tinc la sort de col·laborar amb sor Genoveva.

Vam parlar un grup de voluntaris de les nostres dificultats, angoixes... i també de les alegries i esperances. I ho vam simbolitzar amb uns núvols i amb una llum.

Una de les coses que es repetia sovint era la nostra impotència. Ens sentim així cada vegada que no podem fer res, o ben poca cosa, per ajudar el germà que tenim al costat i que pateix en situacions límits.

També es va repetir la dificultat que comporta el fet que de vegades els pobres i exclosos es mostren exigents, tracten d'enganyar per aconseguir el que volen, etc. Va ser aleshores quan una frase de sant Vicenç de Paül —que ja coneixia però que sempre em sorprèn— ens va donar la resposta: «Només amb Amor ens perdonaran els pobres el pa que els donem.» I és que les seves exigències vénen precisament de la situació en què ha esdevingut la seva vida exclosa de l'àpat del qual frueix la societat de consum.

Ser exclòs vol dir «estar fora de»... I això és precisament el que els nostres amics senten quan reclamen drets que ens poden semblar exigències. És veritat que la marginació té unes connotacions i unes característiques que fan «desagradable» la seva pobresa. Una desestructuració personal posa de manifest la part més negativa de la vida al marge de la llei, de la veritat, de l'amabilitat, etc. I això fa nosa.

Només veig la solució de què parla sant Vicenç perquè «ens perdonin» l'haver de rebre sempre i no poder donar.

És això el que em manifestava un dia la Rosa quan plorava per la por de perdre el Pirmi i no poder pagar el lloguer de casa seva o portar-hi el pa dels seus fills. Fa ja

uns anys que ha deixat la prostitució i que intenta sortir de la vida que portava des dels 15 anys. Però, trobar una feina en les seves circumstàncies i amb la seva manera de ser és més que difícil. Jo tractava d'animar-la i d'oferir-li una ajuda o de parlar amb la seva assistenta social. Ella, tot i agrair-m'ho, em va dir: «Però, quan arribarà el moment que jo no necessiti demanar i que sigui jo la que em guanyi honradament el pa? No m'agrada estar sempre havent de demanar.»

La Rosa i jo som realment amigues i ens ho hem demostrat mútuament en moltes ocasions. És per això que, sense cap mena d'exigència i sempre des de la nostra amistat, «em perdona» les ajudes que en algunes ocasions ha hagut de rebre de mi o de les meves germanes de comunitat.

Cada vegada que, en parlar per telèfon o personalment, em diu: «Viqui, t'estimo molt» sento una felicitat gran, perquè em trobo al seu mateix nivell...

Mentrestant, no puc deixar de sentir una gran pena quan una altra família a la qual he procurat ajudar en diferents moments de la seva vida enfonsada en la més terrible marginació, no vénen a mi fins que no necessiten la meua ajuda. Malgrat que crec en la gratuïtat, em sembla sempre preferible l'amistat. Per mi i, sobretot, per ells.

Sempre recordaré les paraules d'una altra treballadora del carrer que fa anys em va dir: «Mira, Viqui, els diners els traiem d'on sigui. Aquesta no és la nostra pobresa. El que necessitem de veritat és estimar-nos mútuament, ser amigues de veritat.»

La meua vida al Raval m'ha ensenyat això i moltes coses més.

Amb motiu de les meves noces d'or com a teresiana, dono gràcies a Déu per las meves amistats en aquest barri que tant m'han enriquit.

Zoom

Eduard Brufau

Al Museu del Louvre de París es pot visitar fins al 15 de maig l'exposició *Ingres 1780-1867*. La mostra pretén fer veure a través de nombroses obres com el gran pintor francès Jean-August-Dominique Ingres, tot i pertànyer al neoclassicisme, va més enllà d'aquest corrent i desenvolupa un estil molt personal; d'una banda, lligams amb el romanticisme i, de l'altra, amb certs trets que el converteixen en una mena de precursor del segle xx. En aquesta retrospectiva es poden veure

diverses pintures de temàtica religiosa, com ara aquesta *Mare de Déu de l'Hòstia*, de l'any 1854.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Racisme? Alguna cosa més...

Quan Samuel Eto'o va fer el gest d'abandonar el terreny de joc de La Romareda, a Saragossa, a causa dels insults d'un sector del públic, el tema del racisme va saltar una altra vegada a les pantalles de televisió o als grans titulars de premsa. No era cap actor secundari, l'acció del qual hauria passat inadvertida, sinó l'ariet blaugrana, considerat el millor jugador africà i el tercer millor en el premi FIFA World Placer, tots dos trofeus corresponents a l'any 2005. El futur del futbol és a l'Àfrica, com em va dir Javier Clemente en una entrevista que li vaig fer el 1994. El temps li dona la raó.

El racisme és només una cara d'un políedre immens. El problema de fons és l'ús pernicios de la diferència, per la incapacitat d'assumir-la com a riquesa i pluralitat. Aquesta actitud deficitària s'expressa de mil maneres diferents i en els àmbits més variats de la conducta humana.

Comento quatre punts. Primer: les característiques personals es converteixen en armes llançables per atacar els altres. Qualsevol d'aquestes és suficient per a l'agressor: raça, sexe, estatura, defectes físics, llengua, nació... N'hi ha que són purament objectives, com ara negre, gai, gras, borni...; però s'utilitzen en un to pejoratiu, feridor, insultant. Altres, amb un to igualment agressiu, deformen o tergiversen les dades objectives, com ara *polacos de m.* (referit als catalans), parla cristià (parla castellà i no català), l'emissió de sons simiescos referits a persones (quan cadascuna té la seva llengua)... Cada lector hi pot posar més exemples. Recordo que, en una reunió d'una escola de pares, una senyora va dir que el seu fill, ferit i molest, li va explicar que un company li havia etzibat: «La teva mare és grassa.» Ell es va indignar. La reacció de la seva mare va ser magnífica: «Fill, no ha dit cap mentida, és veritat. Que no ho veus? Estic grassa. Però, quin problema hi ha?»

Segon: hi ha por de la diferència, perquè genera inseguretat. La percepció que hi ha més delinqüència no sempre obeeix a un augment dels incidents i dels problemes al carrer, sinó que per les nostres ciutats circulen més persones de països, llengües, cultures, indumentàries, races, religions... diferents. La diversitat es contempla com a coacció. Se substitueix el respecte per la por i la ignorància aliena pel sentiment d'amenaça. No n'hi ha prou amb idees progressistes, perquè aquesta batalla es juga sobretot en el camp emocional.

Tercer: la incapacitat d'assumir la diferència. La naturalesa és pròdiga en diversitat. N'hi ha prou de visitar un aquari per adonar-nos de la varietat de peixos de colors, formes i mides. La persecució obsessiva a Espanya de la uniformitat social, política i lingüística (i no pas econòmica, ja que la capital de l'Estat gaudeix d'uns privilegis escandalosos, aeroport inclòs), ofega qualsevol intent de diferència que no pagui tribut a una idea unitària.

Quart: la necessitat de captar el substrat de les diferències, és a dir, la dignitat radical de l'ésser humà. Els lletjos, els pobres, els immigrants (que no són de luxe, com els jugadors de primera divisió de futbol), els treballadors, la gent gran, els marginats... tenen dret a existir com els altres. El seu valor últim no depèn de la precarietat de la seva situació social i econòmica, sinó de la dignitat de ser persones. En aquest nivell profund, no hi ha éssers superiors, ja que es tracta de la mateixa dignitat per a tothom. Encara més, d'acord amb aquesta dignitat no sempre reconeguda, les persones amb més mancances han de ser més ateses per compensar, des de la intel·ligència i la sensibilitat, les necessitats més grans. Només qui té atenció a la dignitat dels altres, mostra la seva pròpia dignitat i l'alta de mires, perquè sap veure-hi més enllà de les aparences. Una altra vegada, com es diu a *El petit príncep*: «El que és essencial és invisible als ulls.»

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

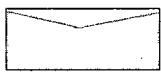
Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaventura 42, 1r 08033 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desites.

CARTES DEL
LECTOR

Com fa 2.000 anys

El 19 de febrer, l'església catòlica de Santa Maria, a Sukkur (Pakistan), va patir una brutal agressió i, juntament amb les aules de la parròquia, va ser reduïda a una ruïna calcinada. Dia en el qual una torba de milers de persones proveïdes amb explosius i bombes incendiàries es van encaminar cap a aquesta ciutat de la província de Sind, on van derrocar els reixats de la parròquia i van calar foc a tot el que s'interposava en el seu camí. Des dels atacs, tant a Sant Salvador com a Santa Maria, s'ha vingut registrant un notable increment en l'assistència a missa.

Els catòlics es congreguen en una escola a mig construir per manca de la seva església. L'assistència a missa, com un desafiament a aquests actes d'intimidació, s'ha duplicat en les setmanes posteriors a l'últim atemptat perpetrat contra una església al sud-est del Pakistan. Només quedava espai per estar dret quan, el diumenge 5 de març, el bisbe catòlic local va elogiar els fidels pel seu valor i la seva fe. «El que està esdevenint aquí, a Sukkur —va dir el bisbe— demostra fins a quin punt és cert que la sang dels màrtirs és la llavor que fa florir la fe.» I va prosseguir: «Són temps de persecució per a aquesta Església, i els cristians de Sukkur estan deixant clar que seguiran mantenint-se fidels a la seva fe malgrat la violència i la intimidació.»

Igual que fa vint-i-un segles, els cristians són perseguits en llocs dominats pels violents i intransigents. En alguns aspectes sembla que la història no ha avançat. El més greu és que avui, a pesar de les aliances de civilitzacions o tal vegada per això, aquests cristians no tenen estat occidental que els defensi.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Carnestoltes
irreverents

Vull fer referència al carnaval que enguany van organitzar a Banyoles. Una de les carrosses representava una mena de temple catòlic col·locat sobre un carro mòbil, acompanyat d'una rua de joves i homes adults disfressats de capellans amb sotana i roquet i unes noies i senyores disfressades de monges. I de

tant en tant, pel camí, capellans i monges ballaven el *country*. Segurament que cap d'ells ni d'elles no va a missa els diumenges. Vol dir, per tant, que poc respecte tenien per la religió catòlica. A més, al frontis de temple hi havien col·locat un gros cartell difamador.

Crec en la llibertat i en el dret d'expressar les opinions que un vulgui, però també crec en la llibertat i el dret d'aquells joves que es van negar a col·laborar en aquesta rua improcedent. Van considerar que era una burla a una institució que té dos mil anys d'història i que ha proporcionat milers de beneficis a la nostra societat catalana a favor de la cultura, dels bons costums, de la pau a les famílies, de l'educació dels infants i de l'amor i ajut als malalts, vells i desvalguts. Quan passava la carrossa, a moltes persones del públic els dolia la manca d'ètica d'aquells «carnestoltes». «On hem arribat a Catalunya!», exclamaven. Hi ha temes que no s'haurien d'incloure a les carrosses de carnaval per no ofendre el sentiment de milers de ciutadans.

Imaginem-nos que en lloc d'una església catòlica haguessin muntat una mesquita mahometana i que nois i noies s'haguessin disfressat de seguidors d'Al·là ballant el *country*. Què hauria passat a Banyoles?

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Llum nova

Un dolor dolç
t'ha tret l'alè
en un punt i a part,
entrant de sobte
en una eternitat
que no esperaves.

Has descobert un esclat de llum
que no enlluerna el cor
i et crema sense consumir-te
com la bardissa de Moisès.

Ja no ets el mateix
que quan xafaves terra
mirant el cel de reguitzell
tot capficat fent camí
en la feina absorbent.

Home del món de la premsa,
esponja amarada de quefers,
ara beus aigües
de vida nova.
Allò d'abans no val res.

J. BLANC i BAHIMA
Tortosa

Si no ha fet res

Si no ha fet res... no li passarà res. Es descuidaven l'última paraula, és a dir, «de bo». Concretant, volien justificar-se i procurar excloure tota mena de compromís. En realitat, la frase camuflada era la següent: «Si no ha fet res, no li passarà res de bo.»

Amb aquella cantarella, l'any 1936, repetida milers de vegades, es van crear al nostre país milers de màrtirs. Són els nostres protectors, els quals, al costat del Déu Pare i Senyor, ens guien i vetllen per la nostra actuació, tot esperant el moment del retrobament.

Nosaltres ens hauríem de preguntar: els recordem prou?, agraïm el seu sacrifici?, procurem seguir el mateix camí?, donem exemple o escandalitzem? Cal recordar que la Quaresma és moment de conversió, de reflexió i de millora.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

Fama

Tenim pressa per aconseguir l'èxit. No tenim temps ni d'aprendre's un nom (actor, model, cantant, etc.) que ja ha passat al record, més ben dit, a l'oblit. El qui té classe, el qui val, té èxit i perdura. Aconseguir la fama i continuar-hi és qüestió de promocionar-se, però també depèn de la feina, l'esforç i l'estudi.

Aquelles estrelles nascudes de programes de televisió, o similars, moltes d'elles sense educació, sense cap altre objectiu que sortir als mitjans i tenir diners, el més probable és que s'estaveïlin. El pitjor és que mentre s'ensorren, busquen tots els mètodes —els més baixos, els més extravagants i els més obscens— per sobreviure, mètodes que no tan sols no n'impedeixen l'enfonsament, sinó que arrossegueu amb ells els seus admiradors més joves. Però la culpa no és de les presumptes estrelles, sinó dels qui se n'han aprofitat.

ENRICA COLOM BATLLE
Barcelona

Al Germà Adrià

Estimat Germà Adrià,

Acabo de llegir la notícia inesperada de la teva anada al cel. No sé ben bé si la teva ràpida fugida d'aquest món tan avorrit i avariós ha tingut res a veure amb la teva visita al Tibidabo de dies enrere. No m'estranyaria que, en veure l'oferta —el dia de portes obertes per visitar el cel—, haguessis contractat un viatge en algun dels avions especials que hi anaven.

Tampoc no sé si l'àngel que et va informar per al teu viatge era el ros o el moreno. El que sí que sé és que fa molt de temps que et delies per veure el somriure de Déu i provar els pastissos de la seva Mare. Bé, sigui com sigui, et felicito de tot cor perquè tu ja gaudeixes de les vistes

celestials, amb la companyia dels àngels i sants i, arrecerat al cor de Déu, al costat de la Santa Mare, la Verge Maria.

Nosaltres, els teus amics, ens quedarem aquí a baix, suportant-nos els uns als altres i aguantant les borrasques de la política, les empentes al metro i les cues a l'autobús. Seran moltíssimes les persones —amics i amigues teus— que et trobarem a faltar. Unes, per no trobar qui els aconselli; altres, per l'almoïna del matí, per la companyia en els viatges i pels bons consells de l'amic i del germà.

Tu, que ja gaudeixes dels goigs celestials, no t'oblidis dels qui quedem aquí a baix, en el país del sofriment. Prega a Déu per nosaltres, que nosaltres, els teus amics, preguem per tu.

JOSEP MOLIST MAS
Els Hostalets de Balenyà

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Imatges de Déu

—Diumenge passat, a les lectures de la missa, no vaig poder evitar sentir un sobresalt en sentir unes paraules de l'Antic Testament: «Jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu gelós: castigo les culpes dels pares en els fills fins a la tercera i la quarta generació, dels qui no m'estimen...» Com podem llegir aquestes terribles paraules en una assemblea cristiana? No li sembla que s'haurien d'esporgar certes expressions semblants a aquesta?

—No hi ha dubte que, en la vivència religiosa, el concepte que tenim de Déu és un dels més determinants i condicionants, per no dir que el que més. La Bíblia és un testimoni privilegiat de la revelació, és a dir, de l'automanifestació de Déu esdevinguda en la història. Aquesta revelació de Déu, abans de plasmar-se en uns escrits, és sobretot una experiència de Déu feta per unes persones concretes i en uns moments determinats. Això vol dir, necessàriament, que participa de la historicitat que condiciona tota experiència humana. L'ajudarà a entendre el que pregunta si té en compte que Déu es dona a conèixer a poc a poc, en diverses etapes, i s'acomoda en certa manera a la mentalitat dels destinataris. Cal destriar en la Bíblia el missatge del llenguatge i situar sempre el text en el seu context. Al mateix Antic Testament, en etapes més avançades, trobem una imatge de Déu més purificada i més propera a la revelació de Déu amor que culmina en Jesucrist. Llegeixi, per exemple, fragments com els del profeta Osees 11,8-9, on es canta l'amor apassionat de Déu pel seu poble. Jo crec que és interessant constatar el progrés d'aquesta revelació de Déu i per això la litúrgia no esporga els textos bíblics com vostè suggereix.

Certament que no ens podem quedar en la imatge de Déu que apareix en certs fragments de l'Antic Testament i és lamentable que alguns cristians encara mantinguin una idea terrible de Déu. Li recomano, i recomano a tots els lectors, donada la importància del tema, una atenta lectura de la carta encíclica *Deus caritas est* de l'actual Pontífex. També caldria esbrinar el que ens volen dir certes expressions sobre la culpa i el càstig. Potser, més enllà del seu llenguatge, amaguen una gran veritat: el mal que cometem té les seves conseqüències, es gira contra nosaltres mateixos i afecta sovint la vida de moltes persones innocents. No és Déu qui ens castiga, sinó nosaltres mateixos. El Senyor, amb els seus manaments (el text que vostè cita s'inscriu en aquest relat de l'Èxode), dona al seu poble una llei per viure en l'amor i la llibertat d'unies persones que Déu mateix ha alliberat de l'esclavatge.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Torneu-me el goig de la vostra salvació» (Salm 51/50,14)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una certa paràlisi

És molt freqüent el comentari dels qui, després d'haver fet l'experiència de la vida cristiana en ambients diferents del nostre (europeu, espanyol, català...), com poden ésser les comunitats africanes, les americanes llatines, o algunes d'asiàtiques, constaten una diferència d'entusiasme, de fervor, de participació, i d'alegria en les celebracions, a favor d'aquestes. A aquesta constatació s'hi afegeix una altra: en aquestes comunitats el sagrament de la penitència està més present que en moltes de les nostres parròquies. En contrast, la vida cristiana entre nosaltres sembla afectada d'una certa paràlisi.

No voldria generalitzar, però l'opunitat de la Quaresma porta a proposar una hipòtesi que, si més no, podria dur-nos a una reflexió. La hipòtesi és aquesta: si l'alegria cristiana està present i s'alimenta del perdó dels pecats i del do de l'Esperit Sant, com a realitats que ens posen en una dimensió «nova», no tindrà alguna cosa a veure amb aquesta certa paràlisi i l'afebliment de l'experiència, en la fe, de la salvació de Jesús? I aquest

afebliment, no estarà relacionat amb la feble experiència del sagrament de la penitència com a sagrament del perdó de Déu en allò que «per culpa meua he pecat de pensament, paraula, obra i omissió»? En síntesi; no deu ser la manca de «la novetat de Déu» el que ens paralitza?

El jo i el nosaltres

En les darreres dècades s'ha fet, en molts camps, una atenció privilegiada a allò que és col·lectiu, comunitari. Això envaeix la nostra societat, i fa sentir la seva influència també en l'Església. El fet de la comunicació global ens permet conèixer moltes situacions lamentables, injustes, davant les quals és espontània la reacció. Sovint, les manifestacions que sorgeixen arreu són un símptoma d'aquesta reacció ambivalent enfront de les injustícies que fan «els altres». Sense arribar a tant, fàcilment es troben persones que comenten amb disgust els espectacles i algunes emissions de televisió, reprovant-les, però sense que això suposi que deixin de seguir-les (cosa ben fàcil, tanmateix); «ells» (la TV, els actors, els

responsables...), són els qui obren malament. I és veritat, però no només «ells».

Què passa, doncs? Podria passar que l'experiència del pecat manifest a l'entorn acaparés la nostra atenció —i emoció— de tal manera que ens portés a velar el nostre propi pecat personal. Podria passar, també, que, enfront de les situacions col·lectives de caràcter negatiu, arribéssim a percebre una pròpia responsabilitat en elles mateixes; però aquesta responsabilitat és, molt sovint, difícilment avaluable. Encara podria passar, entre altres coses, aquella que descriu tan bé el salm 32/31: «Mentre callava la culpa, era esgotador el meu clam, se'm consumien les forces... M'he decidit a reconèixer la falta, no us he amagat més el meu pecat. Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa» (vv.3.5).

Un greu equivoc

La preferència per allò que és col·lectiu i comunitari porta, des de fa anys, a no pocs cristians a un greu equivoc sobre el sagrament de la penitència: estan con-

vençuts que la confessió personal dels pecats greus és una pràctica que pertany a temps superats, i que acollir-se a una absolució col·lectiva és la forma més «actual» de rebre el perdó. Aquesta manera de pensar porta, a no pocs, a informar-se de les esglésies on es du a terme aquesta absolució, per tal d'obviar la confessió individual.

Sense entrar en la legitimitat d'aquesta pràctica —difícilment admissible, atesa la disciplina penitencial vigent— els fidels han de saber clarament que, «per rebre vàlidament l'absolució sacramental donada a molts simultàniament es requereix no sols que el fidel hi estigui degudament disposat, sinó que alhora es proposi de fer al temps degut una confessió individual dels pecats greus que en les circumstàncies presents no ha pogut confessar» (Cànon 962, del Codi de Dret Canònic). Dit en termes negatius: un fidel que expressament exclou la confessió individual d'un pecat greu, no rep vàlidament l'absolució. És, doncs, un greu equivoc pensar i fer altrament. I és, també, una dificultat per poder dir sincerament: «Torneu-me el goig de la salvació!»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a Kaufbeuren, Baviera, l'any 1682
- ☐ Superiora franciscana i mística
- ☐ Consellera espiritual de companyes religioses i fidels
- ☐ Va morir l'any 1744
- ☐ Canonitzada per Joan Pau II l'any 2001

Maria Crescència Höss era filla d'un teixidor catòlic amb pocs recursos en un poble, Kaufbeuren, de majoria protestant. La jove santa va sentir de joveneta la crida a la vida religiosa i va decidir entrar al convent de franciscanes que hi havia a la població. Per ingressar-hi, però, havia de donar un dot a la comunitat que la família era massa pobre per oferir. Finalment, però, i gràcies a l'ajut de l'alcalde de Kaufbeuren, que era de confessió protestant, la jove va poder entrar al convent.

Santa Maria Crescència Höss es va distingir durant la seva vida religiosa per una contemplació profunda i per tenir visions místiques. Aquesta faceta més ascètica, però, la va combinar amb tasques de responsabilitat dins de la comuni-

**Santa Maria
Crescència Höss**

tat, com ara mestra de novícies i, més tard, superiora. Des d'aquest càrrec va reflotar l'economia del monestir, va incrementar la donació d'almoines als pobres i es va convertir en una mestra espiritual tant per a les seves companyes religioses com sobretot per als fidels. El renom de bona consellera espiritual es va escampar per bona part de l'Europa de parla alemanya i el convent es va convertir en un centre d'atracció per a bona part dels catòlics de Suïssa, Alemanya i Àustria que volien demanar consell a la mare superiora.

Santa Maria Crescència Höss acostumava a parlar de la importància de la caritat i de l'amor; una de les seves frases més recordades és que «tot el bé que es fa al proïsme és un tribut a Déu, que s'amaga entre els draps dels pobres».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 1)

ABRIL

2. Diumenge

V de Quaresma, Morat. Lectures: Jeremies 31,31-34 / Salm 50 / Hebreus 5,7-9 / Joan 12,20-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc de Pàola, erm. i fund.; Santes, Maria Egipcíaca, penitent.

3. Dilluns

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicetes, ab.; Santes, beata Guimar.

4. Dimarts

Fèria, Morat. Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plató, ab.; Benet de Palerm, rel.

5. Dimecres

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Daniel 3,52.56 / Joan 8,31-42 (Es pot commemorar: Sant Vicenç Ferrer)

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília, vg. i mr.; Maria-Crescència Höss, rel.

6. Dijous

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel·lí, mr.; Sixt I, p. i mr.; Guillem, ab.

7. Divendres

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42 (Es pot commemorar: Sant Joan Baptista de La Salle)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Epifani, b.; Germà, monjo.

8. Dissabte

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Jeremies 31,10-13 / Joan 11,45-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan d'Organyà, monjo; Santes, Macària, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Jr 31,31-34

Pactaré amb vosaltres una aliança nova i no em recordaré del vostre pecat

Lectura del llibre de Jeremies:

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

Salm responsorial

50

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels pecats.

R. Déu meu creeu en mi un cor ben pur.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. No em llenceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant. *R.*

Torneu-me el goig de la vostra salvació, que em sostingui un esperit magnànim. Ensenyaré els vostres camins als pecadors, i tornaran a vós els qui us han abandonat. *R.*

Lectura segona

He 5,7-9

Aprenqué a ser obedient i es convertí en font de salvació eterna

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprenqué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

Aclamació

Jn 12,26

Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic.

Evangeli

Jn 12,20-33

El gra de blat, quan cau a la terra, si mor, dóna molt de fruit

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.»

Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús.

Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna.

Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

En aquests moments em sento torbat. ¿Què he de dir? ¿Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.»

Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.» La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat.

Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

Barcelona

diòcesis

La millor campanya vocacional

■ Dos joves de 25 anys reben el ministeri del diaconat de mans de Mons. Lluís Martínez Sistach

BARCELONA.— L'ordenació diaconal de Mn. David Álvarez i Mn. Ferran Blasco va ser el 19 de març passat la millor campanya vocacional que podia haver fet l'arquebisbat de Barcelona.

En un ambient d'autèntica festa major, el testimoni i l'alegria d'aquests dos joves de 25 anys, tots dos vocacions primerenques, esdevenen profètics per als temps que corren. El seu lema d'or-

denació, proclamat sense embuts davant d'una nombrosíssima assemblea, resumia en poques paraules l'actitud amb la qual reben el nou ministeri: «Serviu al Senyor amb alegria!»

Les vides del David i del Ferran caminen paral·leles des de fa 14 anys, coincidint amb la seva entrada al Seminari Menor de la Conreria. Tenien, llavors, poc més d'11 anys, però tots dos sentien ja una forta inquietud vers el sacerdoci. El seu somni era arribar algun dia a ser com «el mossèn de la parròquia»... Amb l'ordenació diaconal aquest somni està cada vegada més a prop. El 19 de març passat l'alegria dels seus rostres era simptomàtica. No podien deixar de somriure. Tant el David com el Ferran van viure l'ordenació diaconal com una gran festa de la fe, a la qual van assistir amb joia moltes de les persones que els han acompanyat durant aquests 14 anys.

La capella del Seminari, on va tenir lloc la cerimònia, es va quedar petita a l'hora d'acollir la gernació de persones que s'hi van voler fer presents. Familiars, amics, joves de la catequesi, fidels de les parròquies on han treballat pastoralment, capellans, religiosos... ningú no es va voler perdre l'ordenació d'aquests dos joves que porten el sacerdoci a la sang. Però entre ells, amb discreció, sense voler cridar l'atenció, destacava una persona particularment emocionada: la mare del David, que tot i ser vídua des de fa anys, viu com a regal de Déu la crida al sacerdoci dels seus dos únics fills. El mateix arquebisbe de Barcelona en va fer esment durant la seva homilia tot lloant la seva actitud generosa.

Pastoral vocacional

Després de recordar algunes de les claus per viure amb radicalitat el ministeri diaconal, Mons. Lluís Martínez Sistach no va voler desapropiar l'ocasió per parlar seriósament sobre la vocació: «Tot jove s'hauria de plantejar almenys una vegada a la vida si Déu el crida al sacerdoci.» Per això va instar tothom a participar activament en

la pastoral vocacional: amb la pregària, amb l'exemple de vida, amb la proposta valenta o amb l'acompanyament personal. «Els pares cristians —afegia— haurien de desitjar la vocació d'un fill com si fos una benedicció de Déu. Es tracta d'una vida dedicada al Senyor i als altres, una vida dedicada plenament a estimar. No hi ha res més bonic!»

Adreçant-se més directament al David i al Ferran, el prelat es va referir a la seva vocació com un gest de «la predilecció d'amor que Déu us té». «Amb el diaconat —va afirmar— esdeveniu els col·laboradors més directes dels preveres i del bisbe en el ministeri de cada dia, i us poseu a disposició de l'Església diocesana, on i quan calgui.» Mons. Martínez Sistach va parlar també del diaconat com a «lliurament radical al Senyor, al servei de Déu i dels germans, al servei de la Paraula,

del pa material i del pa de l'Eucaristia».

El ritu d'ordenació va tornar a posar en relleu la riquesa del ministeri diaconal, especialment a través de la promesa dels ordenands d'«imitar la vida de Crist amb l'ajuda de Déu». Els joves seminaristes van prometre també mantenir el celibat, obediència al bisbe i anunciar amb fidelitat la Paraula de Déu. Un cop ordenats, després de rebre la imposició de mans i ser revestits amb l'estola i la dalmàtica, els

nous diaques van passar al presbiteri per servir el bisbe en la seva primera missió com a ministres de l'orde. Més tard van repartir també la comunió, amb llargues cues de fidels, sobretot joves, que volien rebre el cos de Crist de les seves mans acabades de consagrar.

L'ambient festiu esclataria joies després de la cerimònia, al claustre del Seminari Conciliar. No van faltar les grans rotllanes ni el ball del *bugui-bugui*. El David va treure les seves dots d'animació i sota l'atenta mirada de la seva mare, va fer ballar tothom. «Visc amb molta joia aquesta crida del Senyor a servir-lo —explicava—, amb una alegria immensa, a través de la caritat als germans especialment els pobres i necessitats.» També el Ferran, més tímid, es mostrava exultant: «És un somni fet realitat! Val la pena seguir Jesús d'aquesta manera... Et dona una felicitat incomparable.» Tots dos han viscut 14 anys al Seminari. Han viscut experiències de tots colors, però del que tenen un record més bo és de l'alegria i les bones amistats.

Amb l'ordenació diaconal, Mn. David Álvarez i Mn. Ferran Blasco, fills de Barcelona i Santa Perpètua de Mogoda respectivament, inicien una nova etapa en el seu camí vers els

presbiterat. Mn. David continuarà vinculat al Seminari Menor, on col·labora des de fa algun temps, estudiant a l'Institut de Litúrgia de Barcelona i col·laborant pastoralment amb la parròquia Verge de la Pau de Barcelona. Per la seva banda, Mn. Ferran Blasco exercirà el seu ministeri diaconal a la parròquia de Sant Josep de Badalona.

Samuel Gutiérrez
Fotos: Sergi González

La capella del Seminari oferia una imatge esplèndida.

El nous diaques, amb l'arquebisbe i tot l'equip de formadors del Seminari.

Reeixida jornada de Portes Obertes al Seminari

La Festa Major que per Sant Josep s'acostuma a viure al Seminari Conciliar de Barcelona es va iniciar enguany el 18 de març passat amb una reeixida jornada de portes obertes. De 17.00 a 19.00 h un nombre força significatiu de fidels i infants de la catequesi, entre ells molts escolanets, van poder visitar les instal·lacions del Seminari i fer-se una idea del que representa la vida dels joves que es preparen per al ministeri sacerdotal. Per als més joves també va haver-hi un espai de jocs i gimcanes, a través del qual els seminaristes més dinàmics van intentar oferir algunes pinzellades sobre la vocació sacerdotal.

La jornada del dissabte va tenir el seu punt àlgid a partir de les 20.00 h, a la capella del Seminari, amb la celebració d'una vetlla jove de pregària que va comptar amb el testimoni dels dos joves seminaristes que l'endemà rebrien l'ordenació diaconal. Posteriorment també es va

L'ambient festiu va caracteritzar la jornada.

celebrar una Eucaristia presidida per Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari. El punt final es va posar al voltant de les 22.00 h, al claustre del Seminari, amb un petit refrigeri festiu amb xerriola inclosa.

Coincidint també amb el dia del Seminari, s'ha presentat oficialment l'estadística del curs 2005-2006 dels Seminaris Majors de Catalunya i Balears. En el que sembla una tendència cap a l'estabilització, es confirma que el nombre de seminaristes catalans es manté respecte a l'any anterior, i se situa en 125, dos més que en el curs 2004-2005. D'aquests 125 seminaristes que hi ha actualment a Catalunya i les Illes, 61 formen part de la província eclesiàstica de Barcelona (37 de Barcelona, 8 de Sant Feliu i 16 de Terrassa), 50 pertanyen a la província eclesiàstica de Tarragona (10 a Tarragona, 9 a Girona, 7 a Lleida, 4 a Solsona, 8 a Tortosa, 6 a Urgell i 6 a Vic) i 14 a les Illes Balears (9 a Mallorca, 3 a Menorca i 2 a Eivissa).

Barcelona

Emotiu comiat al Germà Adrià

■ Multitudinària assistència a la missa funeral per l'emblemàtic religiós

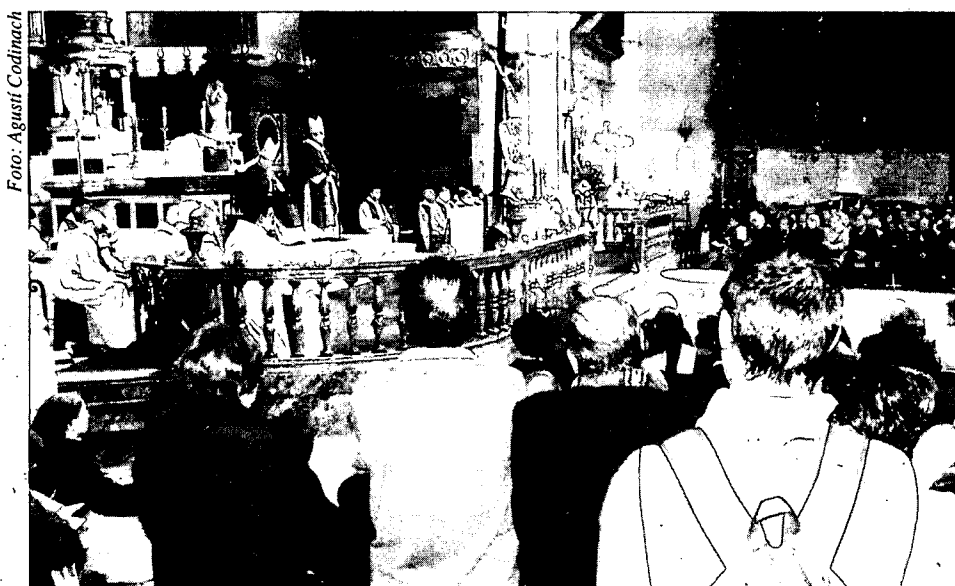
BARCELONA.— Des de la mort el 8 de març passat del Germà Adrià Trescents, han estat innumbrables les mostres d'afecte i agraïment rebudes per la congregació de Germans de La Salle, a la qual pertanyia des de feia més de 50

anys. Eucaristies, pregàries i trobades fraternes s'han succeït durant les darreres setmanes per recordar la vida d'un religiós que ho va donar tot en el seu afany per servir tantes i tantes persones marginades al Raval i Ciutat Vella. La seva

presència entranyable per aquests barris ja es troba a faltar. Un sentiment d'orfandat plana pels seus carrers. A la missa funeral celebrada el 17 de març passat a Sant Agustí van ser els seus amics els pobres els qui més van plorar la seva pèrdua.

Hi havia dones que ploraven desconsolades el 17 de març passat a l'església de Sant Agustí durant la celebració de la missa funeral pel Germà Adrià. En les seves llàgrimes es deixava entreveure el dolor per la pèrdua d'una persona que per a elles havia estat molt estimada. Pel seu aspecte és probable que es tractessin de dones a les quals la vida ha jugat males passades i que en algun moment o altre han hagut de sortir al carrer per guanyar-se el pa. Adrià mai no les havia jutjat per això. Al contrari, les havia acollit i les havia valorat en tota la seva dignitat. Hi van trobar un amic, gairebé un confessor, un home que hi veia alguna cosa més que un objecte de plaer... Potser per això elles van ser de les primeres a anar el 17 de març passat a l'església de Sant Agustí per donar l'últim adéu al seu particular «àngel del Raval». Juntament amb elles, no hi van manca nombrosos familiars, amics, germans de comunitat, sacerdots, religiosos, religioses... i sobretot moltes de les persones amb les quals el Germà Adrià tractava diàriament als carrers. També s'hi van fer presents unes quantes autoritats civils i eclesiàstiques, i els membres de pràcticament totes les institucions i organismes que en el barri treballen en temes socials. Malgrat la multitud que va acudir a acomodar-lo, Adrià va deixar aquest món de la mateixa manera que havia viscut: amb discreció.

En un acte senzill, fidel a allò que havia estat tota la seva vida, centenars de persones van omplir l'església a la qual tan sovint anava el Germà Adrià per donar gràcies a Déu pel do de la seva perso-

L'església de Sant Agustí es va omplir de fidels.

na. Aquesta va ser precisament la paraula més repetida durant la celebració: «Gràcies!» També en boca de Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que va presidir el funeral juntament amb Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit. «Gràcies, Senyor —va afirmar Martínez Sistach a l'homília— pel testimoni del Germà Adrià, el qual va lliurar la vida al servei dels més pobres i necessitats.» I va afegir: «Va ser un home coherent amb la seva fe, per a qui acostar-se a una persona necessitada era acostar-se cada cop més a Crist. Va descobrir en les persones del carrer la seva identitat com a criatures divines i alhora el rostre de Jesús. La recerca d'aquest rostre va ser la que el va conduir fins aquí, fins al Raval. I el Germà Adrià va

ser fidel a aquesta crida de la caritat.»

L'Evangeli triat per acomiadar el Germà Adrià no podia haver estat més adient: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despulat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm.» Era, sens dubte, el seu Evangeli, aquell que s'encarnava més bé en la seva vida. L'Evangeli que va viure en plenitud fins a la seva mort.

Molt emotiu va ser també el moment de les ofrenes. No hi podia faltar el Rosari, com a signe de la pregària que sempre portava als llavis; unes quantes monedes,

com a símbol de la seva entrega desinteressada als altres; i una de les típiques bandoleres del Germà Adrià, en la qual destacava el darrer exemplar de *Catalunya Cristiana*, setmanari que tant s'estimava. Aquesta última ofrena va ser portada a l'altar per la seva estimada amiga sor Genoveva Masip, precursora juntament amb ell en l'atenció als més pobres dels barris del Raval i Ciutat Vella.

La cerimònia va acabar amb la senzillesa amb què havia començat. No hi va haver fèretre ni enterrament, atès que Adrià, en un darrer gest de coherència fins al final, havia donat el seu cos a la ciència. Després de la missa, Sant Agustí es va omplir de records, d'anècdotes, de paraules d'admiració i agraïment... L'església a la qual tant havia acudit per pregar en les seves llargues jornades pel barri es va omplir de nou del Germà Adrià. I és que la gent del poble el sent ja com un sant proper. Com algú que intercedeix, ara sense els límits de la fragilitat humana, per tots aquells que en continuen reclamant l'ajut.

A la cerimònia a Sant Agustí, s'hi han afegit aquestes últimes setmanes moltes d'altres arreu de la geografia catalana. Entre elles, la que tenia lloc el 18 de març passat a Cambrils (Tarragona), on es troba la Casa-Maré dels religiosos de La Salle. Allà es van donar cita la majoria dels seus germans de congregació per, entre emotius gestos d'admiració i afecte, recordar una vegada i una altra les paraules que Adrià solia repetir com si de la tornada de la seva vida es tractés: «I Déu ens estima a tots...»

Samuel Gutiérrez

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada de Confirmació sota el lema «I tu, de què vas?»

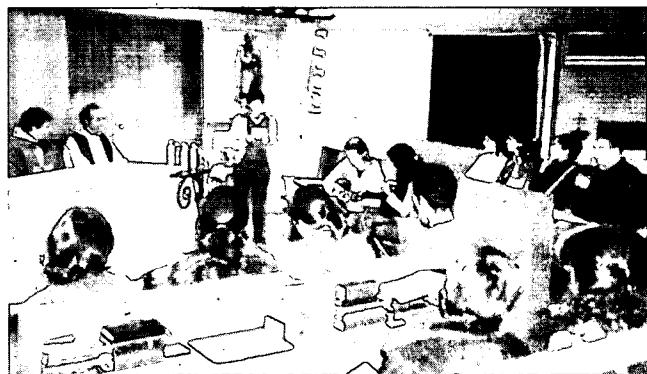
PENYAFORT.— Amb el suggeridor lema «I tu, de què vas?», gairebé uns 80 joves, d'entre 14 i 16 anys, es van congrega els dies 4 i 5 de març a la casa de colònies de Penyafort (Alt Penedès) per participar en una trobada de preparació per a la Confirmació de parròquies de Vilafranca i el seu arxiprestat. L'objectiu de la trobada era convidar els joves a la reflexió sobre les actituds que tenen en diversos àmbits de la seva vida. També es va meditar l'Evangeli de les temptacions de Jesús al desert, que es va traslladar a la nostra vida actual. Durant la celebració de l'eucaristia, el dissabte al vespre, es va fer també el ritu de benedicció i imposició de la cendra per commemorar l'inici del temps de Quaresma. (Xavier Aymerich)

Recés jove de Quaresma

BARCELONA.—

Els dies 11 i 12 de març va tenir lloc al Casal Bellesguard de Barcelona el recés quaresmal per a joves organitzat per les delegacions de Pastoral de Joventut i Pastoral Vocacional de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. Els responsables de guiar la trobada van ser Mn. Dani Palau, encarregat de dirigir les reflexions, Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Menor i Major de Barcelona, i Mn. Joan Obach, vicari a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Els joves van comptar també amb l'acompanyament de l'equip de recessos de la província eclesiàstica de Barcelona, amb Mercè Lajara al capdavant.

El tema de reflexió del recés portava per títol *Hem sentit una Paraula que ens allibera*. Al seu voltant giraven tres ei-

xos inspirats en imatges sobre el mar: la meua barca, les ones del mar, els remys i les veles. L'ambient de silenci del Casal Bellesguard, regentat per les Monges Jerònimes, i el seu entorn idíl·lic, es va convertir en el marc adient per ajudar els joves a fer una intensa experiència de Déu. Els sacerdots acompanyants els van animar a viure a fons aquest camí quaresmal cap a la Pasqua amb la mirada posada sempre en aquell que ens allibera, Jesucrist. (C.C.)

Catalunya

L'Església, esperançada amb la treva d'ETA

■ L'arquebisbe de Tarragona demana a tots els fidels que resin per assolir la pau, la reconciliació i el perdó

TARRAGONA.— Amb l'esperança d'assolir la pau, la reconciliació i el perdó, l'Església catalana ha rebut l'anunci de treva d'ETA. Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, ha dit que «considera la notícia com a molt positiva i tant de bo sigui el primer pas per a un camí que condueixi a la solució d'un conflicte que tanta sang i tant de dolor costa».

En les seves declaracions, l'arquebisbe de Tarragona s'ha mostrat proper en el record i l'oració amb totes les víctimes del terrorisme, amb qui —ha dit— comparteix els seus patiments. Mons. Jaume Pujol també prega a Déu perquè «il·lumini els cors i els enteniments» i demana a tots els fidels que resin «perquè es pugui arribar a la pau, a la reconciliació i al perdó».

D'altra banda, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona, també ha escrit en un comu-

nicat publicat a la pàgina web de l'arquebisbat que «l'alto el foc permanent és una bona notícia que hom acull amb satisfacció, esperança i cautela. En aquests moments tinc molt especialment presents les víctimes del terrorisme i desitjo que aquest anunci signifiqui la fi de l'acció terrorista d'ETA i el respecte a la vida de les persones en bé de la convivència i la pau».

Un altre bisbe que ha volgut manifestar la seva opinió públicament ha estat Mons. Carles Soler, que ha volgut

donar gràcies a Déu «per aquest signe positiu i esperançador que hem rebut tots de l'anunci de la treva permanent d'ETA». En un comunicat fet públic el mateix dia que s'anunciava la treva d'ETA, el bisbe de Girona ha manifestat que «confiem i demanem a Déu que s'arribi a través d'un diàleg just i generós a la tan anhelada pau».

El qui també ha volgut fer una valoració positiva de l'anunci de treva ha estat l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler. «És una notícia positiva per al País Basc, per a l'Estat espanyol i per a Catalunya. Ara només caldrà veure com s'anirà concretant aquesta treva.» Posant com a exemple el procés de pau seguit a Irlanda del Nord, el P. Josep M. Soler ha dit que «això ens demostra que pot ser un procés una mica lent per resoldre tots els aspectes que hi estan relacionats». (C.C.)

ARCADI OLIVERES, PRESIDENT DE JUSTÍCIA I PAU

«L'Església d'Euskadi està en una bona situació per tal d'animar el procés de negociació»

—Quina valoració fa de la treva anunciada per ETA?

—Per a Justícia i Pau no pot ser més que un motiu de gran satisfacció ja que és un primer pas molt important per iniciar clarament el procés de negociacions que ha de portar a la pau. Feia temps que es demanava que ETA es comprometés amb una treva i ara que ha arribat volem que serveixi perquè definitivament comencin aquestes converses per a l'establiment de la pau a Euskadi. Sembla una bona opció establir una doble taula de negociació: una de caire personal, que inclouria les víctimes així com els presos de la banda terrorista, i una de caire polític, en la qual no hem de tenir por de parlar de res, ja que si no parlem en profunditat de tot, no aclarim mai la situació. És, per tant, un primer pas que ens ha d'alegrar i que no hem

d'oblidar que ha estat possible gràcies a tanta gent que hi ha intervingut i que ha anat preparant el terreny perquè avui fos una realitat.

—Hauria de ser un procés irreversible?

—Pot haver-hi errors, però el que està clar és que mai no s'havien donat unes condicions tan favorables perquè el procés de negociació fos irreversible. En aquest sentit, tenim el cas proper d'Irlanda del Nord. D'altra banda, tots hem de fer tot el possible per animar aquest diàleg, sense desconfiances i sense tancar-nos en banda.

—Quin paper hi pot tenir l'Església?

—El pes i el prestigi que té l'Església d'Euskadi fa que estigui en una bona situació i que tingui molts punts per tal d'animar el procés de negociació.

Carme Munté

Montblanc cerca fotografies sobre la Mare de Déu de la Serra

MONTBLANC.— Dins de l'any de la celebració del centenari de les festes de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Serra, diversos estudiosos preparen l'elaboració d'un llibre commemoratiu que reculli la història del monestir de la Serra i de la devoció dels montblanquins envers la seva patrona. Entre els diversos capítols de l'obra hi ha les diferents festes, com la primera, del 1906, i les següents, del 1926, del 1931, del 1956 i del 1981, entre d'altres.

De cara a la il·lustració, la Plebania cerca fotografies d'aquelles dates i és per això que fa una crida a totes aquelles persones que en el seu arxiu particular o familiar disposin de testimonis gràfics per tal que els facilitin per poder fer-ne còpies. Tothom que hi vulgui col·laborar pot adreçar-se a la Plebania (plaça de Santa Maria) de Montblanc. Telèfon 977 860 110. (J.B.)

La Canonja rehabilita l'església de Sant Sebastià

LA CANONJA.— S'han dut a terme diverses obres de rehabilitació de l'església parroquial de Sant Sebastià a la Canonja, treballs que s'han perllongat durant dos mesos. L'actuació ha consistit fonamentalment a eliminar els problemes derivats de les humitats i els corcs, per procedir després a pintar tot el temple i a remodelar l'altar major. També s'ha aprofitat l'avinentsa per renovar totalment la xarxa elèctrica. Totes aquestes millores fan que el valuós patrimoni escultòric de la parròquia canongina, amb obres d'artistes locals, com ara Salvador Martorell i Modest Gené, es mostrin amb tota la seva bellesa.

L'església de la Canonja, dedicada a l'advocació de Sant Sebastià, és una construcció neoclàssica d'influència encara barroca, i va ser beneïda el 1757. El campanar es va finalitzar el 1840 i va arribar a una alçada de 30 metres. Antigament havia existit una església romànica que va ser enderrocada en construir-se la nova. La guerra civil va representar la destrucció del retaule major i de moltes de les imatges del temple parroquial. (J.B.)

Sis-cents infants de catequesi es troben a la catedral

TARRAGONA.— Un total de 600 nens i nenes de segon curs de Primera Comunió dels arxiprestats de Tarragona Centre i Tarragona Perifèria es van aplegar el matí del dia 11 de març a la catedral tarragonina, sota el guiatge de l'equip de catequistes Enllaç.

El recorregut va començar a la portalada de la seu tarragonina, lloc on els infants van rebre les corresponents explicacions sobre els grups escultòrics que la defineixen. Allí mateix es van presentar també les diferents pancartes de les respectives parròquies participants. Després, ja a l'interior del temple, la mainada va poder descobrir els llocs més

significatius de la catedral mentre escoltaven molt atentament les explicacions pertinents.

D'altra banda, uns 120 pares van acompanyar els seus fills a la trobada, tal com es fa des de fa tres anys. Els pares van assistir a la sala d'actes del Seminari Pontifici per escoltar una xerrada sobre Família i eucaristia, a càrrec del matrimoni Jordi Sardà i Montse Esporrín. Es van tractar diferents punts, com ara l'oració en família, la imatge religiosa a les llars, el seguiment de la catequesi i el contacte amb els catequistes, a més de palesar la necessitat d'intensificar el diàleg, entre pares i fills. (J.B.)

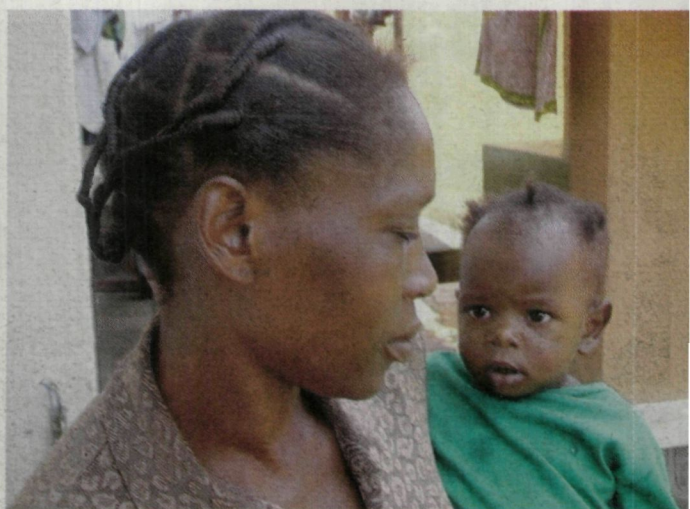
Els infants es van aplegar a la plaça de la catedral.

L'atenció als infants és una de les prioritats del centre.

Gràcies a Monkole s'han salvat moltes vides.

El 1997 es va crear el Centre de protecció maternoinfantil.

El Centre Hospitalari Monkole es va crear el 1991 a la República Democràtica del Congo

Medicina humanitzadora de qualitat

«Monkole és un arbre de la selva que canvia de color, passant del verd al vermell i groc. Vam pensar que aquest seria un bon nom per al nostre centre, perquè simbolitza el repte que tenim d'anar més enllà, de moviment, de fer les coses amb un somriure.» Així s'expressa Yannick Vincendeau, director del Centre Hospitalari Monkole, que va obrir les portes fa quinze anys als afores de Kinshasa. Aquest centre, obra corporativa de l'Opus Dei, ofereix atenció mèdica a la població necessitada.

Yannick Vincendeau explica que el centre ha anat creixent a partir de les necessitats que s'han anat presentant. Es va establir als afores de Kinshasa, on no hi havia centres de salut ni hospitals. «Al principi els metges atenien malalties relacionades amb la malària, el paludisme... però vam veure la necessitat de dedicar una atenció especial a la mare i al nen. Aquesta atenció consisteix a donar els medicaments a preu molt baix, també la consulta i les proves de laboratori. A poc a poc, veient l'atenció mèdica, les mares ens van demanar una maternitat, perquè no n'hi havia. Vam començar a fer guàrdies de nit amb un metge i dues infermeres, i a atendre els primers parts.»

El 1997 es va posar en marxa el Centre de protecció maternoinfantil, que comprèn una maternitat i una zona d'hospitalització amb 26 llits. L'atenció als parts ha crescut molt i des del principi es va veure la necessitat de poder practicar cesàries. Yannick Vincendeau comenta que «el part és un esdeveniment conegut, feliç, programat... la família fa una previsió, s'organitza i estalvia per pagar l'estada de la mare a l'hospital. Però quan el part es complica, totes les previsions s'esfumen. L'any passat vam tenir gairebé dues cesàries per setmana, la meitat no són pagades per les

mares o per les famílies».

La prioritat del Centre Hospitalari Monkole són les mares i els infants. Els infants que emmalalteixen són els de les famílies pobres, diu Yannick, que moltes vegades arriben a l'hospital quan ja no es pot fer res per ells. «Per això hem de destinar molts recursos per salvar-los. En aquest moment, necessitem uns 200 euros al dia, que és el que ens costa aquesta atenció als pobres. Busquem donatius de

70.000 euros l'any, sobretot per a mares i infants.»

El 70% dels pacients és gent molt pobre i la xifra de l'atur se situa en un 80%. Ja d'ençà que es va crear el centre, l'ocupació hospitalària sempre ha estat molt alta. «Quan la gent veu que els medicaments, la consulta i les proves són molt barats, de seguida ve a nosaltres.» La població sent tan seu aquest centre que fins i tot durant els saquejos que va viure la ciutat per part de l'exèrcit, mal pagat i descontent, va protegir ella mateixa l'hospital d'aquests atacs.

El director del Centre Hospitalari Monkole afirma que «intentem que els salaris del personal i la renovació de l'estoc de medicaments s'aconsegueixin a través dels recursos propis que genera el centre hospitalari. De totes maneres, sempre tenim necessitats enormes que sabem que les famílies no poden pagar. Fa dos mesos vam detectar en una escola un infant que necessitava una operació que costava 700 euros. Una fortuna per a la família, que no podia pagar aquesta quantitat. Gràcies a una fundació, vam aconseguir operar-lo, i avui el jove és feliç. Les necessitats són de tal magnitud que no arribem a tot, tot i que intentem buscar els recursos necessaris».

Educació i formació

Un dels programes dels quals més s'enorgulleixen a Monkole és el de «Salut escolar». Dos equips, formats per un metge i dues infermeres, recorren les escoles, examinen els alumnes, ofereixen formació

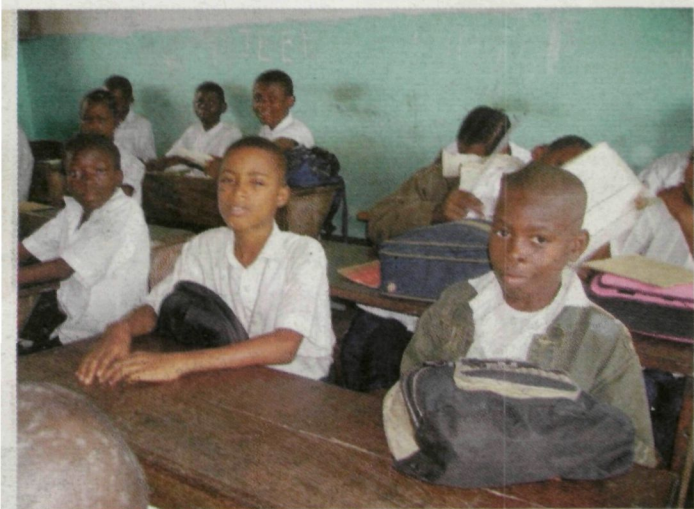
Yannick Vincendeau.

El programa «Salut escolar» funciona des del 1997.

La població visita el centre amb gran confiança.

S'ha aconseguit millorar el rendiment escolar dels alumnes.

Ningú no queda exclòs al Centre Hospitalari Monkole.

El somriure d'un infant és la millor recompensa.

Després d'una operació, l'esperança reneix.

als mestres i professors sobre com millorar la higiene i la salut, imparteixen educació sanitària als infants escolaritzats... «A aquest programa hem pogut afegir-hi el tractament dels infants malalts. Un alumne de cada tres està malalt i cal fer-hi alguna cosa», comenta Yannick.

La formació és un aspecte que es cuida molt al Centre Hospitalari Monkole. En aquest sentit, el 1997 es va obrir una Escola d'Infermeres en què els seus estudiants no únicament fan pràctiques a Monkole, sinó que també les trobem en una dotzena d'hospitals de la ciutat tant públics, com de la diòcesi o privats. Cada any surt de l'Escola una promoció de 50 infermeres. També s'ha creat un centre de formació per a metges. En els darrers anys s'han organitzat seminaris i conferències per a metges, als quals també han assistit estudiants dels darrers cursos de medicina, impartits per professors d'universitat, especialistes que treballen als hospitals de la ciutat, bidlegs, farmacèutics, etc., tant congoleesos com d'Europa o Amèrica. Fins i tot, gràcies a una subvenció del govern basc, Monkole ha aconseguit formar personal de la neteja de sis hospitals públics.

Sida

Yannick Vincendeau és conscient que les necessitats són moltes i apunta que la sida també és una prioritat: «Vam aconseguir seguir el tractament dels malalts i el preu dels medicaments ha baixat molt. Amb el suport del fons mundial de lluita contra la sida, el paludisme i la tuberculosi hem aconseguit tenir medicaments i facilitar-los gratuïtament. L'atenció als malalts de sida serà un gran repte en els anys vinents. Gràcies al fons mundial hem pogut reformar una casa per tenir dos despatxos de consultes i un hospital de dia amb sis llits per atendre aquests pacients.»

Monkole és sinònim de qualitat professional, però també de qualitat humana. Allí es practica una medicina humanitzadora on el pacient és el més important. Com assenyala el seu director, «a partir d'una experiència privada, sense ànim de lucre, tenim un hospital de servei públic total. Mai no fem discriminació perquè una persona sigui més o menys pobra, sigui d'una tribu o de l'altra, parli una llengua o una altra. No fem diferències de cap mena».

Aquesta atenció personalitzada i tan acurada és fruit del compromís de tot el personal del centre. Així, Yannick assegura que «el treball del dia a dia tira endavant perquè tot el nostre personal està format per gent molt compromesa en l'atenció als pacients. Aquesta és la nostra prioritat.

Tant els metges, com les infermeres, els administratius o les encarregades de la neteja estem molt compromesos a millorar l'atenció dels malalts. Els nostres professionals treballen en un ambient en què cal tenir molta cura del contacte humà i saben que l'acollida dels pacients és molt important. Sempre amb un somriure.»

En aquests quinze anys de vida el Centre Hospitalari Monkole ha esdevingut un referent pels seus professionals, pels seus mètodes, per la seva manera d'entendre la medicina. El futur es presenta ple de propostes i de reptes. Yannick Vincendeau mostra el seu desig de continuar desenvolupant tot el treball que duen a terme. També subratlla que «d'ençà del 1997 no hem aconseguit tenir més espai per ampliar l'atenció mèdica. Ara tenim 40 llits a

l'hospital i volem ampliar-los a 135 en un nou edifici, amb un quiròfan complet i tots els serveis necessaris de consulta, de diagnòstic, de laboratori, d'hospital de dia, d'urgències... estem fent gestions per aconseguir els fons necessaris per construir-lo».

Esperança és la paraula que millor recull l'ambient que es respira a Monkole. Així ho creu el director: «Aquest centre és una gran esperança. Les dificultats de la vida pesen molt i no falten, però el més important és l'ànim, l'entusiasme, l'entrega de la gent que treballa aquí, l'agraïment dels pacients... vosaltres ens podeu ajudar econòmicament, però també resant perquè aquest país aconsegueixi viure en pau. Jo tinc l'esperança que el país tirarà endavant.»

Rosa María Jané Chueca

Activitats mèdiques 2005

- 39.742 consultes ambulatories
- 4.044 pacients hospitalitzats
- 235 operacions de cirurgia major
- 82 cesàries
- 485 parts
- 3.841 exàmens radiològics
- 1.816 ecografies
- 93 triteràpies VIH/Sida
- 121 transfusions

PER COL·LABORAR-HI

Banco Popular Español
Sucursal Urbana n. 14
C/ Ortega y Gasset, 23
28006 Madrid
A nom de: CECFOR asbl
Indiqueu: projecte CHME
IBAN: ES58 0075 0125 4406
7002 2054
BIC/SWIFT: POPUESMM

La Passió de Cervera

març i abril

www.lapassiodecervera.com

CATALUNYA
RÀDIO

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

Tortosa

Ritu d'elecció de tres catecúmens

■ El bisbe va recordar que la vida cristiana que presenta l'Església és una proposta de futur

TORTOSA.— El primer diumenge de Quaresma, dia 5 de març, en l'àmbit de la catedral de Tortosa, es va celebrar el ritu d'elecció dels catecúmens de la diòcesi. El bisbe Xavier Salinas va presidir l'acte en el qual va acollir tres membres de la comunitat que fan el camí que els portarà a rebre els sagraments de la iniciació cristiana: Germán, Marco Antonio i Bei Bei.

Com que des de fa uns anys aquest ritu d'elecció de catecúmens se celebra el primer diumenge de Quaresma, en el marc d'una celebració de la Paraula es van proclamar les lectures del mateix diumenge, de clara referència baptismal. Després, en les paraules de l'homilia, el bisbe va encoratjar els catecúmens presentant-los la proposta cristiana, que ja van coneixent en el seu itinerari de formació, però també va voler remarcar amb les seves paraules, que volien ser un comentari a la Paraula escoltada, que la vida cristiana que presenta l'Església seguint la missió que li va confiar el Crist és una proposta de futur per a les seves vides en particular i per a la vida del món i de la societat en què vivim.

Germán, Marco Antonio i Bei Bei, els tres catecúmens que aquest any es prepa-

Mons. Xavier Salinas va acollir la petició dels catecúmens.

ren per als sagraments de la iniciació cristiana a la diòcesi de Tortosa, van celebrar amb atenció i alegria pietosa el ritu que els obria d'una manera oficial la porta a rebre els sagraments que els constituïran com a fills de Déu per la gràcia i els donaran la possibilitat de rebre el cos de Crist com a aliment per a les seves vides i confort per a les dificultats.

Germán és de la parròquia del Sagrat Cor d'Amposta i els altres dos, Marco Antonio i Bei Bei, són de la parròquia de

Sant Blai de Tortosa. Tots tres estaven acompanyats pels padrins, catequistes, alguns familiars, els mossens de les respectives parròquies i l'equip en ple de la Delegació del Servei diocesà del Catecumenat.

La capella del Sant Crist de la catedral era plena de vida i d'il·lusió. La fe cristiana continua parlant al cor de l'home d'avui. La proposta del Crist es fa necessària per respondre amb garantia i de manera clara als interrogants que la dona i

l'home, tant jove com gran, del nostre temps continua sentint en l'interior del seu cor. Això sí, cal un cor decidit i una noblesa de sentiments per escoltar els interrogants i amb ànim generós llençar-se a cercar la resposta que de veritat pot saciar la fam de veritat i vida que hi ha en la persona humana.

D'aquesta manera, Mons. Salinas, en nom de l'Església, els acceptava la petició que havien fet de rebre els sagraments d'iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia. I eren acollits en l'Església i inscrits amb el seu nom al Llibre dels Elegits. Així podran rebre els tres sagraments en les seves parròquies durant el temps de Pasqua, la gran festa del cristians: la resurrecció de Jesús.

Amb el Servei del Catecumenat, i unit especialment a les diòcesis amb seu a Catalunya, el bisbat de Tortosa continua donant resposta a aquesta necessitat pastoral que en nombre és humil, però que implica un esforç de presentar i de transmetre la fe als que busquen el Crist, únic «camí de la veritat per a la vida».

La trobada religiosa i festiva es va acabar amb un diàleg fraterm entre els catecúmens i el bisbe i amb tots els assistents, acompanyat d'un refrigeri i de felicitacions anticipades als qui rebran el bany regenerador de les aigües baptismals.

Víctor-Manuel Cardona

Exercicis espirituals del clergat diocesà

JESÚS-TORTOSA.— La Delegació per al Clergat de Tortosa va organitzar del 6 al 10 de març una tanda d'exercicis espirituals per als sacerdots diocesans a la casa d'espiritualitat de les Germanes Teresianes a Jesús Tortosa. Predicada pel P. Antonio Guillén, va ser un altra ocasió per aproximar la vida a Jesús i per aprofundir en la seva amistat. De la seva banda, els seminaristes de la diòcesi també practicaven els seus exercicis espirituals, però a la casa d'espiritualitat de Xavier, a Navarra.

Cada any la Delegació per al Clergat

organitzava una tanda d'exercicis espirituals per al més de juny al Desert de les Palmes de Benicàssim, a Castelló. Però les diferents activitats estiuenques de les parròquies i la fi del curs de la catequesi hi feien difícil l'assistència de bon nombre del clergat.

Ara, des de fa un parell d'anys, aquesta tanda d'estiu s'organitza a la Quaresma, després del Dimecres de Cendra, quan les parròquies tenen el seu ritme normal i els sacerdots poden dedicar uns dies més tranquils per centrar-se en la

pregària i en la vida espiritual i d'intimitat amb Jesús.

Així doncs, un grup de 23 sacerdots de la diòcesi de Tortosa van poder gaudir d'uns dies d'escalfor espiritual en què, guiats per la mà experta del P. Guillén, s.j., van poder aprofundir en la contemplació dels misteris de la vida del Crist i en la seva Paraula.

El mètode seguit va ser el que va oferir sant Ignasi de Loiola. És clar que no es va seguir segons el temps del mes sencer d'exercicis, però sí que la metodologia de la meditació i la contemplació guiades per les xerrades del predicador van seguir els diferents misteris de la vida de Jesús i d'acord amb els evangelis i els seus ensenyaments.

A més de la xerrada del matí i de la tarda, que titulava *Punts per a l'oració*, cada migdia feia una xerrada sobre punts concrets i pràctics per a la vida de pregària i espiritual dels sacerdots: què és la pregària, els consells de sant Ignasi en el llibre d'exercicis, etc.

L'Eucaristia de la tarda amb les ves-

Els preveres diocesans es van aplegar a la casa Enric d'Ossó.

pres eren el moment que recollia tot el que havia estat la jornada, posant-ho a les mans del Crist perquè amb l'Eucaristia li ho presentés al Pare i fos així tot una lloança i acció de gràcies per tots els dons rebuts.

Entre els diferents suggeriments i intuïcions que va oferir el P. Antonio Guillén, un dels que van cridar l'atenció va ser la definició que va donar dels exercicis espirituals: «Un pobre home que diu a uns altres pobres homes on donen de menjar.» Tant de bo que els sacerdots sempre siguin aquells que saben i diuen als seus germans on donen el veritable menjar. (V.M.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

S'inaugura la capella renovada de Francesc Castelló

■ La germana del màrtir lleidatà va assistir a l'Eucaristia d'aniversari de la seva beatificació

LLEIDA.—L'11 de març Lleida va commemorar el cinquè aniversari de la beatificació del jove màrtir Francesc Castelló pel papa Joan Pau II. Els actes van tenir lloc a l'església de Sant Pere, que en vida va ser la seva parròquia i on té dedicada una exposició perma-

nent i una capella. Era la primera vegada que es podia celebrar la santa missa a la capella del beat, cosa que ha estat possible després dels darrers treballs de reforma que s'hi han dut a terme, amb l'adaptació de l'altar i el canvi del vell enrajolat per parquet.

Edició del butlletí núm. 9

Amb motiu de l'aniversari s'ha editat el número 9 del butlletí que publica la Comissió de la causa de canonització del beat Francesc Castelló, amb un recull d'informacions i de notícies relacionades amb aquest procés, alhora que dona a conèixer la vida i el testimoni d'aquest jove màrtir. L'arquebisbe de Tarragona i primat, Mons. Jaume Pujol, signa la col·laboració de portada amb el títol *El beat Francesc Castelló i els joves*, on convida els joves catalans a seguir les petjades del beat Francesc «perquè vulguin dur a terme, en plenitud de compromís, la pròpia vocació cristiana».

La Comissió ha reeditat un punt de llibre amb la fotografia del beat i la resposta que el jove màrtir va donar al tribunal popular que el va condemnar a mort: «Sí, sóc catòlic.» També s'ha fet una nova edició de 5.000 estampes en català, amb la reproducció de les tres famoses cartes que el beat Francesc va escriure abans de morir i que són un veritable testimoni documental del seu lliurament a Crist i als germans, en la vida i en la mort.

Els fidels van omplir l'església de Sant Pere en l'Eucaristia d'aniversari.

Per primera vegada es va poder celebrar l'Eucaristia a la capella renovada.

En aquesta capella, doncs, presidida per una enorme fotografia del beat Francesc, es va celebrar a les nou del matí una Eucaristia oficiada pel vicepostulador de la causa, Mn. Gerard Soler. Una família de Lleida, en acció de gràcies a la intercessió del beat Francesc, s'ha fet càrrec de les despeses de la renovació del terra i la Comissió Pro Canonització, amb els donatius dels fidels, de la resta de les obres, que han dignificat aquest espai de pregària i d'homenatge permanent al jove màrtir.

Ja a la tarda i davant del Santíssim Sagrament exposat solemnement, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, que va sumar-se a la commemoració amb

motiu de la seva trobada mensual, va dirigir el rés del Sant Rosari.

Tot seguit, amb l'església plena de gom a gom, es va iniciar l'Eucaristia d'acció de gràcies presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada per Mn. Ramon Galceran i Mn. Àngel Escalles, consiliaris de l'Hospitalitat de Lourdes; per Mn. Martí Sandiumenge, membre de la Comissió del beat Francesc, i per Mn. Josep Martí, de la parròquia de Sant Pere. Mons. Ciuraneta, en l'homilia, es va referir a l'amor de Crist com un amor estimulant: «Quan una persona estima és capaç de fer actes heroics. En tenim un bon exemple en Francesc Castelló. L'amor a Crist va ser per a ell un amor

estimulant, perquè hi era present l'esperit de fortalesa que el va portar a donar la vida per mantenir la fidelitat a Crist.» Per al bisbe de Lleida, l'amor dona sentit al dolor, com va donar sentit al màrtir del beat Francesc: «El seu pressentiment de la glòria, aquesta convicció de fe que ni el dolor ni la mort no tenen l'última paraula, sinó que la paraula última és la glòria. Aquest és el pensament que va guiar constantment la vida i el martiri del nostre beat.»

En el moment de la pregària dels fidels, es va fer una oració especial per les víctimes i familiars de l'11-M dos anys després dels atemptats, amb el desig que regni la Pau de Crist arreu del món. En l'ofertori, amb el pa i el vi es van ofrenar

un ram de llorer i unes branques d'olivera, símbols de la glòria, del martiri i de la pau.

Finalitzada la celebració i mentre es cantaven els *Goigs en lloança del beat Francesc*, els fidels es van apropar fins al presbiteri per tal de venerar-ne la relíquia. En primer lloc ho va fer una de les dues germanes del jove màrtir, Maria Castelló, de 94 anys d'edat, que procedent de Saragossa, on resideix, i acompanyada d'altres familiars, havia viatjat fins a Lleida per poder assistir, amb emoció i goig alhora, a l'aniversari de la beatificació del seu germà i a la inauguració de la reforma de la capella.

Jordi Curcó

Fotos: Jordi Gómez

Cinc escoles cristianes participen en el VII Festival Missioner

LLEIDA.—Cinc col·legis cristians de Lleida van participar la tarda del 18 de febrer en el VII Festival Missioner, celebrat al pavelló esportiu del col·legi Montserrat dels Germans Maristes i organitzat per la Delegació diocesana de Missions sota el lema «www.missió.cor». Diversos grups d'alumnes de cada centre van oferir els seus muntatges musicals i representacions teatrals dedicats a conscienciar sobre la missió. El col·legi de la Sagrada Família de Lleida va presentar amb un *power point* la nova esclavitud. El col·legi Santa Anna, també de Lleida i a través d'un ball, va manifestar la seva denúncia sobre el tràfic d'armes. El col·legi Claver,

dels jesuïtes de Raïmat, va fer obrir els ulls al problema de la malnutrició, amb un manifest i un ball. El col·legi Montserrat dels Germans Maristes, amb la combinació de música, ball i *power point*, va denunciar els problemes de la prostitució infantil. Per finalitzar, el col·legi del Carme del barri de la Bordeta va fer una petita representació sobre la violència de gènere.

El vicari general, Mn. Joan R. Ezquerro, acompanyat per la delegada diocesana de Missions, la laica Caritat Mercadé, en nom del bisbe de la diòcesi va agrair a tothom la seva participació i va animar els infants i els joves a portar la missió al cor. (J.C.)

Diversos grups d'alumnes van oferir les seves actuacions musicals i teatrals.

Solsona

«Volem recordar que Déu continua cridant avui»

■ Mn. Vilaseca, delegat de Vocacions, presenta la nova revista «Ruah»

Al bisbat de Solsona acaba de néixer una revista vocacional amb el títol de *Ruah*, paraula hebrea que significa «alè de vida», «alè de Déu». Mn. Josep M. Vilaseca, delegat diocesà de Pastoral Vocacional de Solsona, desitja que aquesta revista animi alguns joves a respondre la gran pregunta: «Què vol Déu de mi?»

—Què vol dir *Ruah*?

—A l'inici de la vida, el Gènesi ens diu que «el Senyor-Déu va model·lar l'home amb pols de la terra. Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu» (Gn 2,7). Alè de vida, alè de Déu, l'aire, el vent... això significa la paraula hebrea *Ruah*. *Ruah* de Déu, la força dinàmica del Pare que ens permet respondre a la seva crida i que continua renovant-ho tot i donant nova vida: «Quan envies el teu alè, reneix la creació i renoves la vida sobre la terra» (Sl 104,30).

Avui volem continuar sentint l'alè de vida del Pare, desitgem que en la nostra Església es pugui respirar l'Evangeli, la pau de Déu, la joia de l'Esperit, la misericòrdia i la tendresa. Esperem que Jesús aleni novament sobre les persones enviant l'Esperit Sant, per tal que entreguin la seva vida pel Regne de Déu, en el sacerdoci, en el diaconat permanent o en la vida consagrada. Hem triat, doncs, un nom curt, poc conegut, bíblic, amb un significat profund i amb tota una dimensió vocacional, donant protagonisme a Déu Pare que crida a través de Jesús i per l'acció de l'Esperit Sant.

—Per què heu decidit fer precisament una revista?

—Perquè avui unes de les grans eines evangelitzadores són els mitjans de comunicació. I una revista ens permet arribar a molta gent i convidar a reflexionar, tot recordant que Déu continua cridant

Portada de la revista «Ruah».

avui. Tots rebem moltes informacions i cal que enmig de tanta informació fem arribar la Bona Nova de Jesús; no ens podem quedar enrere. Conscients que molta gent no en farà gaire cas a causa de la «sobreinformatió», ens fa una gran il·lusió pensar que pot ajudar les persones, encara que siguin poques i especialment joves. Tant de bo que aquesta revista animi alguns joves a respondre la gran pregunta: «Què vol Déu de mi?»

—Quins són els objectius que us heu plantejat?

—De primer, donar a conèixer i fo-

mentar les vocacions sacerdotals, al diaconat permanent i a la vida consagrada, així com a la vida matrimonial i laïc. Alhora, no volem deixar de conscienciar la gent d'Església sobre la necessitat de col·laborar en la Pastoral Vocacional i en el foment de totes les vocacions cristianes. Altres objectius són ajudar a escoltar la crida de Jesús, a respondre i a mantenir-se en el camí, convidant tothom a la reflexió i a la pregària, especialment entre els joves, i informar sobre diverses activitats. I finalment, presentar testimonis de vida, sobretot joves que responen a la crida al ministeri ordenat o a la vida consagrada.

—Quines seccions trobem en aquest primer número?

—En aquest número de *Ruah*, trobem a la portada una icona de la Trinitat que es compadeix de la humanitat, lligant-ho amb les dues cartes que marquen el nostre curs diocesà: *Déu és amor*, de Benet XVI, i *Sigueu misericordiosos*, del bisbe Jaume Traser. D'altra banda, una presentació del bisbe Jaume Traser dona inici a la nova revista. Després s'explica el nom de *Ruah* i els seus objectius. Les pàgines centrals les ocupa una entrevista al seminarista Lluís Tollar. Segueix una secció dedicada a la pregària, amb un text bíblic i una reflexió del Papa. Més endavant podem seguir la crònica d'activitats fetes i l'agenda. Al darrere hi ha una mica d'humor, per «viure contents». També la secció «Què és...?» explica la vocació del diaca permanent. Finalment unes frases i uns pensaments per a «qui tingui orelles, que escolti».

—Qui participa en la redacció de la publicació?

Mn. Vilaseca és delegat de Pastoral Vocacional.

—La porten a terme els membres de la Delegació de Pastoral Vocacional: una religiosa, Teresa Bossa, de Súria; un seminarista, Marc Majà, de Miralcamp, i jo mateix. En aquest número també hi participa el bisbe Jaume Traser. De mica en mica, però, volem anar implicant-hi més persones i demanar-ne la col·laboració.

—Quina periodicitat tindrà?

—No tenim gaire pretensió, de moment de dos a tres cops l'any. Si veiem que és ben rebuda això ens animarà a fer una periodicitat més regular. Alhora també necessitem l'ajuda econòmica de la gent per tal de poder fer més números. L'enviament és gratuït, però esperem que la gent ens faci donatius.

—Com es distribuirà?

—Aprofitant l'enviament de la revista *Solc*, però a través de la Cúria diocesana mirarem que la puguin rebre tots els capellans, totes les comunitats religioses, el Consell Diocesà de Pastoral, els membres de les delegacions, famílies, agents de pastoral, joves... Qui estigui interessat a rebre-la només ha de trucar a la Cúria o al delegat de Vocacions.

Ramon Estany

GIRONA

Mn. Xavier Parés, convidat a la Trobada d'Animadors de la Litúrgia

GIRONA.— Com cada any i organitzada pel Secretariat de Pastoral Litúrgica del bisbat de Girona, es va celebrar la Trobada al Seminari diocesà. En aquesta onzena ocasió, més de seixanta laics i laïques, tots ells animadors de litúrgia a les nostres parròquies, van reunir-se l'11 de març per escoltar la presentació que feia Mn. Xavier Parés, delegat de Litúrgia del bisbat d'Urgell, sobre el tema *L'art de celebrar* i per participar en els grups de treball pràctics que es van organitzar.

Mn. Parés, expert liturgista, va començar la seva intervenció fent una recomanació: hem de saber unir totes les parts d'una celebració aconseguint un tot que faci que ens hi puguem trobar bé. «Una litúrgia ben celebrada —va continuar, dient— ha d'identificar-nos amb Jesucrist. Com deia el cardenal Danneels: «La primera obra evangelitzadora és la litúrgia.» La litúrgia no és tan sols una obra d'art, sinó que

Els assistents a la pregària inicial.

ha de ser un lloc d'encontre amb Déu, és a dir, ha d'ajudar a una comunicació entre Déu i l'home.

Durant la seva intervenció, Mn. Parés va plantejar també la dimensió existencial de la vida litúrgica i va valorar els tres documents de l'Església actual que ens

ajuden a millorar les celebracions litúrgiques i que ens orienten en l'art del ben celebrar: la *Institutio generalis* de la tercera edició del missal romà, la instrucció *Redemptionis sacramentum* i les proposicions del Sínode de l'Eucaristia. Va acabar la xerrada reflexionant sobre l'ars

celebrandi d'algunes parts concretes de la celebració de la missa: en la litúrgia de la Paraula, en l'homília, en la presentació de les ofrenes, en les aclamacions de l'anàfora, en el signe de la pau, en el cant i en el silenci.

Després de les paraules de presentació de Mn. Xavier Parés, els participants a la trobada van distribuir-se en tres grups de treball: *Els lectors de la Paraula de Déu*, que va ser dirigit per Mn. Joan Carreras i que va tractar de la pràctica de la lectura en públic; *Cant, música i orgue a la litúrgia*, dirigit per Mn. Frederic Pujol, amb exercicis pràctics d'assaig de cants litúrgics i acompanyament d'orgue, i *Elements per a un bon art de celebrar*, a càrrec de Mn. Jordi Font, amb consells pràctics per millorar les celebracions. La trobada va acabar amb la celebració de la Paraula presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. (C.S.)

Vic

El bisbat presenta la seva estadística sacramental

VIC.— Quan arriben aquestes dates, el bisbat de Vic presenta a la Secretaria d'Estat de la Santa Seu les dades de l'estadística de la població assignada al territori del bisbat, corresponent a les comarques d'Osona i el Ripollès, Bages i Anoia, a més de part del Vallès Oriental o de la Selva.

Així, amb una població estimada de 388.649 habitants, corresponen 10 arxiprestats en els quals s'organitzen les 248 parròquies erigides. En superfície, hi ha un total de 4.185 quilòmetres quadrats; i podríem dir que la parròquia mitjana tindria 16,88 km² i 1567,13 habitants. La densitat de població del bisbat seria de 93 habitants per km².

Com a servei ministerial es compta amb 3 bisbes residents, el titular, Mons. Romà Casanova i Casanova, i els dos emèrits: un de Girona, Mons. Jaume Camprodon; i el mateix emèrit de Vic, Mons. Josep M. Guix i Ferreres.

Al bisbat de Vic resideixen 197 preveres, amb diferents càrregues i responsabilitats en el si de l'Església, a més de 10 diaques que exerceixen el seu servei pastoral.

A més, cal comptar amb la vida religiosa: 17 instituts masculins de vida consagrada, així com 74 congregacions femenines de vida consagrada, tant en monestirs, convents, col·legis i comunitats diverses; i una comunitat mixta d'associació religiosa. Molta vida. Igualment, s'han donat a conèixer les dades pel que fa a l'estadística sacramental; això

S'han celebrat 2.132 baptismes.

són els números referents als sacraments atorgats. D'aquests, són 2.132 baptismes, que en relació amb la població, dona un resultat de 5,5 baptismes per cada 1.000 habitants. Pel que fa a primeres comunions, n'hi ha hagut 1.315, que signifiquen 3,4 per cada 1.000 habitants; així com 445 confirmacions (1,15 per cada 1.000 hb) i 713 matrimonis (1,84 per cada 1.000 hb). D'altra banda, es calcula que, d'entre el total d'habitants de la població de la diòcesi, es compten 2.259 cristians no catòlics i 10.302 persones que professarien d'altres confessions religioses. Aquestes últimes dades sempre són una aproximació, ja que no hi ha un cens real sobre aquest últim propòsit.

Mn. Jordi Castellet

Ha mort la fundadora del Cor de Santa Maria d'Igualada

IGUALADA.— El 6 de març va morir Maria del Rio i Montfort, compositora i professora de música, després d'una tasca de seixanta anys com a directora fundadora del Cor Parroquial de Santa Maria d'Igualada.

El maig del 1939, a iniciativa de Mn. Amadeu Aménós, arxiprest d'Igualada, Maria del Rio, juntament amb la seva germana Mercè, funda el Cor Parroquial de Santa Maria d'Igualada, al qual va dedicar tota la vida de forma totalment generosa i desinteressada. El servei a l'Església va ser, doncs, l'objectiu central de Maria del Rio, sempre a disposició de la parròquia per solemnitzar els actes de culte que es consideressin convenient. També va dirigir les corals del Col·legi Mare del Diví Pastor, de les Escolàpies i dels Caputxins d'Igualada, i de les parròquies de Capellades i de Vilanova d'Espoya. Va compondre dues misses polifòniques *In honorem Divini Pastoris Matris* i *In honorem sancti Hieronimi*, una Salve Regina i nombroses obres de cant coral —majoritàriament motets religiosos—, peces per a piano i sardanes per a cobla. El 1995 va ser nomenada «igualadina de l'any» i el 1994 el ple de l'Ajuntament d'Igualada la va distingir amb la Medalla de la Ciutat. El gener del 2000 deixava la direcció del Cor Parroquial de Santa Maria. (Lleonard del Rio)

CAPELLA DE LA SANTA FAÇ

EXPOSICIÓ MAJOR DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT:

Feiners de dilluns a divendres de 10.30 a 13.30 i de 16 a 19 h.

Dimarts i dijous,
Santa Missa a les 19 h.

Jonqueres, 15, pral. 1a B
08003 Barcelona

PER UN FULL, UN RETORN

«És un fet real que va passar fa pocs anys. El protagonista era un portuari d'una capital illenca. No era un mal home però com tants altres vivia allunyat de l'Església a causa dels prejudicis i de la ignorància. Un diumenge, avorrit a casa, va llegir —primer amb curiositat, després amb interès— un full que el seu fill havia portat de la parròquia i havia deixat a la tauleta del menjador. Què va passar per la seva ànima? No ho sabem. El que és cert és que va tornar a la pràctica religiosa i a la seva parròquia que no trepitjava des de la seva primera comunió. Tot això gràcies a un senzill full imprès que va tocar en el moment oportú el cor d'un home, assedegat de veritat com ho estem tots! Però abans aquest full el va editar algú; i algú també el va distribuir.»

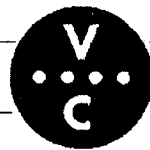
Fundació Obra Cultural edita els Fulls Culturals des de fa més de 50 anys. Us en podem enviar de franc fins a 25 exemplars de cada número que surti. Us animeu a enrolar-vos en l'apostolat de la propaganda escrita i/o donar-nos suport econòmicament?

C/c: 2100 3205 17 2200322184

OBRA CULTURAL

Roger de Llúria, 4 • 08010 Barcelona
Tel. 933 181 896 - a/e: foc@obracultural.org
www.obracultural.org

Vida Creixent

Quaresma i Setmana Santa

Estem en plena Quaresma, tot preparant la celebració de Setmana Santa. I m'agradaria parlar-vos, als de Vida Creixent, de com podeu viure aquest temps per celebrar dignament i com cal la Setmana Santa i la Pasqua.

Durant aquest temps cal que recomencem a viure amb més constància i lliurament la nostra vida cristiana. Com? Aquí teniu quatre coses:

- **La Creu de Crist:** en la mort de Jesús a la creu, Déu ens ensenya a treure el bé del mal, la vida de la mort. M'agradaria que el misteri de Déu mort i ressuscitat fos la clau de l'existència humana i el cor del l'Evangeli i de la nostra fe. Quan «la llei de la Creu» ens sacseja, és en aquest moment que ens alliberem del mal com va fer Jesús en la Creu.
- **La Paraula de vida:** la paraula de Déu ens pot introduir en la pregària. La pregària personal i litúrgica és un do de Déu. La pregària és abans de tot una resposta a la Paraula de Déu. M'interpel·la i em fa veure la pròpia feblesa, però també el meu

Us donaré un nou cor i posaré un esperit dins vostre.

silenci i la meva disponibilitat a escoltar-la. És la Paraula de Crist que ens condueix sempre pel camí de la felicitat. Tot escoltant-la, coneixerem la realitat de la nostra vida i complint-la estarem en camí amb Ell. El que fem i les nostres decisions estan d'acord amb la paraula de Déu?

• **La força del perdó de Déu:** Ezequiel diu: «Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; traure de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn» (Ez 36,26). Tant de bo siguem capaços de posar-nos a disposició del Senyor i fem que aquest esforç de conversió i de veritat «ens girin cap a Déu».

Déu és qui converteix, reconcilia i transforma el nostre cor i ens dona el seu Esperit, que va purificar els nostres cors en el Baptisme i ens reconcilia en la Penitència, per l'alegria del poble sant.

Encara que siguem grans, cal l'encontre constant amb un guia espiritual, assenyat i expert, en les coses de Déu. És un suport preciós en el camí que porta a Déu.

• **La fe de l'Església:** avui que l'Església està tan desacreditada. Qui ha trobat el Senyor en la comunió de l'Església no pot deixar de sentir la necessitat d'anunciar a d'altres la Bona Nova de l'amor de Déu del qual n'hem fet experiència. Cal alimentar també l'esperit missioner i acompanyar amb la pregària i l'activitat solidària els missioners, ja que és signe de creixement en la qualitat de la vida eclesial.

La fe del cristià és l'adhesió personal a Jesucrist, anunciat per la predicació apostòlica, cregut i invocat a través de les generacions en i per l'Església. És Ella la que dona als creients el símbol de la seva fe. Viure i confessar aquesta fe és el programa de tot cristià. Com a membres de Vida Creixent hem de ser persones actives en l'Església per l'anunci de la fe a tots els homes.

D'aquesta manera, ens esforçarem a viure aquesta Quaresma i Setmana Santa identificats a la Creu de Crist i a la Paraula de Vida amb la seva lectura i pregària, amb la força del perdó de Déu, convertint-nos de veritat i amb l'aprofundiment de la fe en l'Església. Si volem créixer en la fe —Vida Creixent— hem de fer l'esforç de viure d'aquesta manera.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

BISBAT DE VIC

La família cristiana

Aquest any a València, de l'1 al 9 de juliol, tindrà lloc la V Trobada Mundial de les Famílies, amb el lema «La família, transmissora de la fe i la vida». El papa Benet XVI assistirà a la clausura.

En el si d'una família com la nostra, bo serà d'intentar descriure la vinculació i el compromís joïós de descobrir, tot vivint-los, els valors humans i transcendents, emanats com els d'aquella família de Natzaret en què Jesús va viure fins als trenta anys.

En les famílies es condensa tota la dimensió fonamental de la nostra fe; és a dir, el misteri de l'Encarnació de Déu, amb la dimensió de les vivències de l'home respecte a Déu, que vol dir de la família, institució a través de qual arriba un nou ésser al món. I els pares assumeixen una nova dignitat humana i nous deures, no solament en el si de la família, sinó estès a la comunitat eclesial i social amb què convivim.

De la catequesi dels diaris dominicals he guardat unes quantes frases relacionades amb aquest tema, que diuen: hem estat creats per una Paraula de Déu i recreats per a l'eternitat, per la Paraula (Verb Encarnat); i si la Paraula és el perfil mateix del ser de l'home, imatge i semblança de Déu, el seu ús ininterromput el va conformant. I, si és cert que les paraules brollen de la intel·ligència i el cor humà, també serà ben cert que aquestes paraules, repetides configuren el pensament i el sentiment de qui les expressa.

Els problemes humans més profunds estan relacionats amb la família. Tal és la família, tal és la societat. Quan Jesús ens vol fer comprendre Déu ho fa amb la imatge de la família. Que Déu que és amor i comunió aquí, a la Terra, la família cristiana n'és la millor expressió. La família que ho és de debò, es basa en un amor fidel i per sempre, en un amor que genera vida i esdevé solidaritat i comunió entre tots els seus membres.

Que la revelació de Jesús, a qui els creients afegim amb humilitat joiosa el fet d'haver nascut per ocupar-se de la nostra salvació, arrela en nosaltres la fe de creure en un Déu que és amor, tot vivint estimant, amb l'esperança que mai no defrauda el cor.

No sabem si el Senyor ens demanarà coses grans en aquest any de la família. El que sí que voldrà de nosaltres, membres de Vida Creixent, és que cerquem cada dia més entranyablement la seva amistat, en els postulats de l'espiritualitat i l'Apostolat del nostre moviment, que ens identifica.

Josep Lobaco
Manresa

Festa de la Candelera, un any més!

Processó i benedicció de les candeles a la parròquia de Sant Josep Oriol.

El 2 de febrer va tornar al calendari, i amb aquest, el dia de la Candelera. Per a nosaltres, membres de Vida Creixent, aquest dia té un significat afegit: és el dia dels nostres patrons, sant Simeó i santa Anna. Així, doncs, fem festa grossa.

I, com cada any, la vam celebrar a la basílica de Sant Josep Oriol, una església que sempre ens ha acollit amb el beneplàcit i l'afecte de Mn. Boix, el seu rector.

La celebració va començar amb una lectura d'un text de Charles Péguy sobre l'esperança. Després, Sergi Òliba, coordinador diocesà, ens va donar la benvinguda i ens va recordar la finalitat principal de Vida Creixent: créixer en la fe mitjançant la pregària, l'amistat i l'apostolat. Tot seguit, va tenir lloc la processó de les candeles, travessant l'església il·luminada amb les candeles enceses dels celebrants i els fidels.

I, finalment, vam celebrar l'Eucaristia, la part principal de la festa. Va estar concelebra-

da pels consiliaris de Vida Creixent que hi van assistir, i presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Com sempre, aquesta Eucaristia va ser seguida amb un gran recolliment per part de la nostra gent, que va participar amb gran entusiasme en els cants i les pregàries.

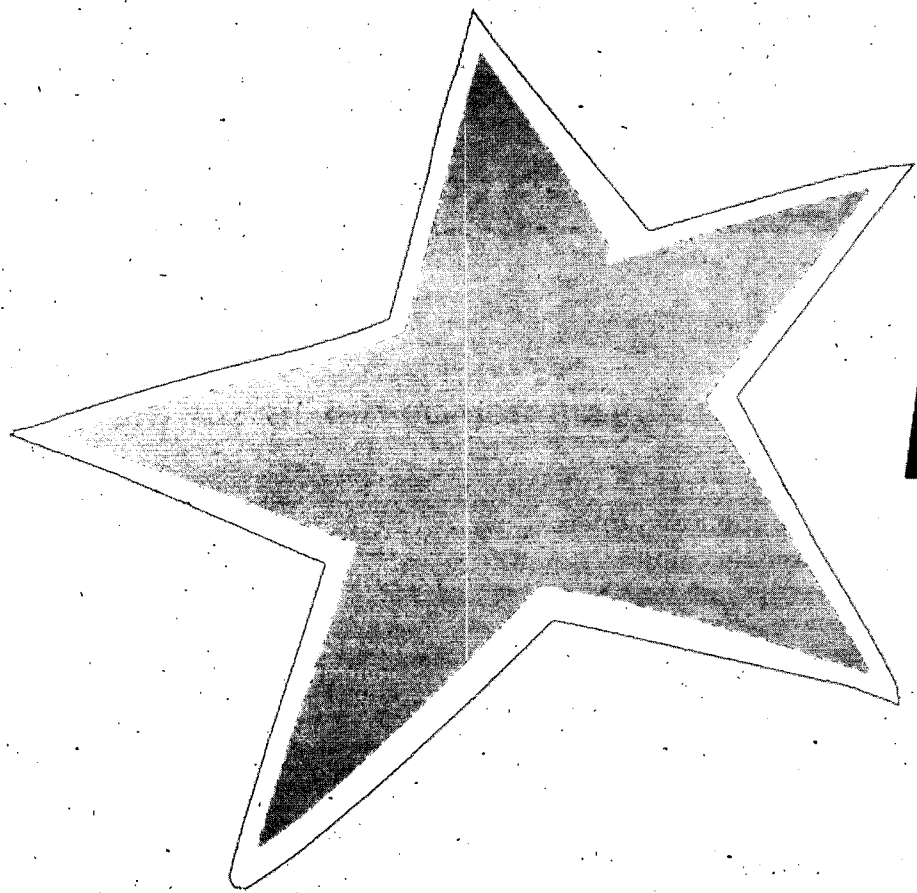
En acabar, plens de la joia de Déu, i després de parlar amb els amics d'altres parròquies, ens vam acomiadar fins l'any vinent, dient ben alegres: «A reveure, si Déu vol!»

M. F.

Agenda

ABRIL 2006

Dijous 6: reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema VIII - Al pot petit hi ha la bona confitura.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Reedició de la «Guia per al consum responsable de roba»

■ La majoria de les peces de vestir que comprem són fabricades a països del Tercer Món

El 16 de febrer passat l'ONG Setem i la Campanya Roba Neta van presentar la reedició de la *Guia per al consum responsable de roba*. Ofereix informació pràctica i útil per exercir un consum responsable. La guia serveix per orientar i per donar les

pautes necessàries per tal de poder triar la roba que es vol comprar i saber què és el que s'adquireix i què és allò a què es dona suport amb la compra, sempre, això sí, seguint uns criteris ètics, socials i mediambientals.

L'empresa El Cortè Inglés va ser denunciada l'any 2003 pels salaris de misèria i l'excés d'hores de feina a què sotmetia els seus treballadors del Marroc; el 1999 es va denunciar l'explotació laboral i l'assetjament sexual que patien les treballadores d'una factoria búlgara proveïdora de la marca Levi Strauss i el 2002 per l'explotació laboral, hores extres forçoses i subministrament d'amfetamines a les empleades per treballar de nit a la fàbrica Bed and Bath Prestige Company, proveïdora de Levis, però també de Nike, Adidas y Reebok... Aquestes dades i moltes més són unes quantes de les recollides a la *Guia per al consum responsable de roba* reeditada per Setem, tres anys després de la seva primera edició.

La guia parla de drets humans i medi ambient, com a eixos fonamentals a tenir en compte a l'hora de realitzar un consum responsable; dels nostres drets com a persones consumidores, a més d'ofertir una valoració general de les principals empreses tèxtils.

La Campanya Roba Neta (CRN) és present a Alemanya, Àustria, Bèlgica, Espanya, França, Itàlia, Països Baixos, Regne Unit, Suècia i Suïssa. És una coalició internacional d'ONG, organitzacions de persones consumidores, sindicats i altres organitzacions que treballen per la defensa dels drets laborals en el sector tèxtil mundial, tant en països consumidors com en productors de roba. Va néixer el 1989 a Holanda, és activa en deu països europeus i coopera amb grups de treballadors i treballadores del sector tèxtil organitzats d'arreu del món.

A més, la CRN treballa per promoure un consum responsable entre els consumidors i consumidores; impulsar polítiques de responsabilitat social entre els fabricants i els distribuïdors de roba, i impulsar iniciatives legals que vetllin pels drets fo-

namentals de les persones que fabriquen la roba arreu del món. La Campanya, d'àmbit europeu, està coordinada a l'Estat espanyol per Setem i compta amb el suport de seixanta organitzacions.

Treure profit de la misèria

La gran majoria de roba que trobem a les nostres botigues ha estat confeccionada

Imatge de la Campanya Roba Neta.

a països empobrits. Les empreses propietàries de les marques, que solen ser de països europeus i d'Amèrica del Nord, subcontracten la producció a altres països perquè això comporta una reducció molt important en les despeses tant laborals com fiscals.

Als països empobrits, la manufactura se sol dur a terme en les anomenades *maquiles*. Són fàbriques destinades a la producció de manufactures tèxtils per a la seva exportació, on es fan feines mecàniques i amb pocs requeriments tecnològics.

Dels més de 25 milions de persones treballadores del tèxtil al món, el 90% són dones joves que han de suportar un ritme de treball explotador per a un salari insuficient amb el qual cobrir les seves despeses bàsi-

ques, sense cap llibertat real per organitzar-se i reivindicar els seus drets fonamentals. Moltes d'elles fabriquen les teles i la roba que comprem a zones franques on els empresaris fugen de tota mena de responsabilitat social o, pitjor encara, en l'economia informal o submergida. En alguns països aquesta economia aconsegueix xifres de 80 i 90% del PIB. Tota aquesta explotació es basa en el *dumping* social: aprofitar-se de la misèria i de la necessitat per pagar menys. Així, fàbriques d'aquí es desplacen a l'Europa de l'Est, després al Sud-est asiàtic, per acabar a la Índia on encara es paga menys.

Setem va fer públiques aquestes dades en un comunicat el 8 de març passat amb motiu del Dia Internacional de la Dona. Igualment, va denunciar que «el 40% de les peces de vestir de marca espanyola es produeix a cinc països: la Xina, l'Índia, Turquia, Bangla Desh i el Marroc. En aquests països no hi ha garanties de compliment dels

drets laborals internacionalment reconeguts. I amb els salaris de 0,10 euros l'hora a Bangla Desh i de 0,70 al Marroc, per molt barata que sigui la vida allà, no n'hi ha prou. En calcular després el preu final de la roba que comprem, la incidència del salari de les treballadores productores és d'un 5% pel cap alt. Qualsevol s'adona que alguna cosa no funciona».

Setem tracta, amb aquest tipus d'accions, de conscienciar-nos sobre la responsabilitat que tenim tots en aquestes injustícies socials: «Els qui comprem tota aquesta roba tenim la nostra part de responsabilitat, perquè ens fem còmplices en permetre que el sistema pugui continuar desenvolupant-se sobre aquesta base.»

Aquesta ONG, juntament amb altres organitzacions, insta a la patronal del tèxtil, Fedekon, a adoptar una actitud proactiva i posar en marxa un Pla de Responsabilitat

Social Corporativa que garanteixi el compliment dels estàndards laborals internacionals en tota la cadena de producció.

Setem Catalunya va néixer de la mà dels escolapis de Catalunya. El seu principal impulsor va ser Francesc Botey, una persona compromesa durant tota la seva vida amb els sectors més pobres de la societat, tant de Catalunya com de Mèxic, on va viure els darrers vint anys de la seva vida. Fins al 1984 Setem va ser un organisme intern de l'Escola Pia de Catalunya sense personalitat jurídica pròpia. El 1984 es constitueix com a associació independent i a partir del 1990 diversos documents oficials de l'Escola Pia proposen estendre l'organització Setem, fins llavors només a Catalunya, al conjunt de l'orde. Com a resposta a aquesta crida, entre el 1991 i 1993 es funden sis organitzacions més amb el nom de Setem a l'Estat espanyol i tres a Itàlia, en molts casos sobre les bases d'altres organismes escolapis existents.

Avui la Federació Setem d'Espanya està formada per nou ONG autonòmiques. L'associació Setem-Catalunya, la més antiga de les nou, és avui independent i democràtica fonamentada en la lliure participació de tots aquells ciutadans que han volgut associar-se a l'entitat i col·laborar de manera activa. Els més de 1.200 socis i sòcies de Setem-Catalunya són els que, a través de l'assemblea anual, decideixen les línies d'actuació de l'entitat. Més de 500 persones realitzen l'acció permanent des dels diversos grups i departaments de l'organització, 25 són assalariats i la resta voluntaris. Entre ells, trenta voluntaris treballen a diversos països d'Amèrica Llatina i Àfrica en projectes de desenvolupament.

Consuelo Chaves

Setem

C/ BISBE LAGUARDA, 4
08001. BARCELONA
TEL. 934 415 335
FAX 934 432 069
catalunya@setem.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

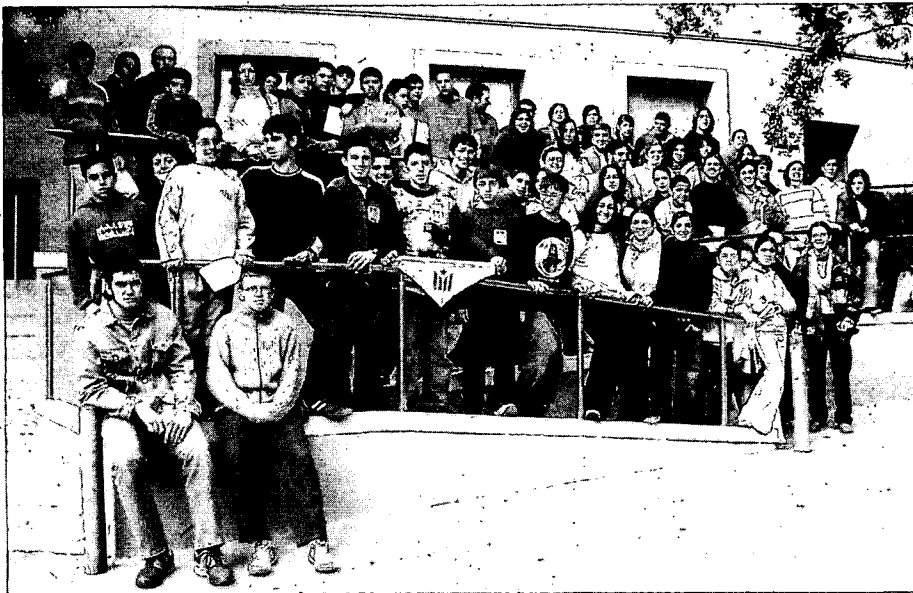
cultura

Nova edició del Montserrat Jove

■ Els participants aprofundeixen en la relació amb un mateix, amb els altres i amb Déu

MONTSERRAT.— El monestir de Montserrat va organitzar els dies 18 i 19 de març una nova edició del Montserrat Jove, que consisteix en unes trobades per a nois i noies de 14 a 17 anys. Es tracta d'un cap de setmana diferent per als joves. L'objectiu d'aquesta activitat, que va tenir lloc a Montserrat, és ser un punt de trobada que els ofereixi la possibilitat d'aprofundir en tres aspectes: la relació amb un mateix, amb els altres i amb Déu.

Durant l'esmentat cap de setmana, els nois i les noies, nascuts entre el 1988 i el 1991, van conviure i van compartir espais de reflexió i diàleg —amb testimonis de persones compromeses amb la fe cristiana—, de jocs —futbol o altres activitats en grup—, excursions i espais de pregària, com ara assistir a oficis de la comunitat benedictina de Montserrat i a una vetlla. El tema triat per a l'edició d'enguany, en la qual van participar els actors Joan Borràs, Carme Molina, Joan Pera i Pau Tarruell, va ser «Els comple-

El jovent va compartir moments de reflexió, lúdics i espirituals.

xos de ser cristià».

L'organització del Montserrat Jove va comptar amb un equip d'acollida format per onze persones provinents de

llocs diferents de Catalunya —vinculats a Montserrat des de diferents àmbits— i un mónjo jove de la comunitat benedictina. (C.C.)

La Bíblia de Montserrat ja es pot consultar a Internet

MONTSERRAT.— La versió digital de la Bíblia de Montserrat ja es pot visitar en la seva totalitat, amb introduccions i notes incloses, al portal institucional de la Biblioteca de Montserrat de les webs de les biblioteques virtuals Miguel de Cervantes (www.cervantesvirtual.com/portal/Abadia) i Joan Lluís Vives (www.lluisvives.com/portal/Abadia). Aquesta versió també es troba a la pàgina web de la Biblioteca del monestir: www.biblioteca.demontserrat.net

La Bíblia de Montserrat, en un volum —en edició manual i de butxaca—, publicada el 1970, significa la culminació d'una obra iniciada el 1926 pel P. Bonaventura Ubach, creador de l'escola bíblica contemporània de Montserrat. El 1961 va ser publicat el Nou Testament, que va aconseguir una gran acceptació. Posteriorment, al llarg dels anys seixanta, van ser publicats en petits volums els llibres Sapiencials, els Salms, els Profetes, els Pentateuc i els llibres Històrics, amb la col·laboració de més de vint especialistes, tots ells monjos de Montserrat. (C.C.)

125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat (VI)

Els qui van ser els grans promotors del mil·lenari i del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya foren els qui més es van comprometre en la celebració del 25è aniversari del dogma de la Immaculada a Catalunya. El prevere Fèlix Sardà va incentivar moltíssim la celebració d'aquestes festes jubilaris a través de la *Revista Popular* i el canonge vigatà Jaume Collell ho va fer a través de la revista *La Veu del Montserrat*.

El bisbe de Barcelona Josep M. Urquinaona, home de fe ferma i sincer devot de la Mare de Déu, va animar tots els seus diocesans perquè honoressin la Verge Immaculada amb actes pietosos i es comprometessin a alleugerir els obrers en les seves necessitats a través de la societat fundada per ell, Amics dels Obrers, amb la confiança que si som misericordiosos amb el proïsme, Déu també beneirà l'Església en els moments de tribulació que experimentava en aquell temps. La confiança d'aquest home de Déu no seria decebuda. El bisbe Urquinaona es convertiria en un dels grans artífexs perquè Déu beneís àmpliament Catalunya a través de l'amor que el poble català professa a la Mare de Senyor sota l'advocació de Montserrat.

Per la seva banda, l'abat Muntades, que havia entrat de monjo en hores sumament penoses per a Montserrat, va treballar amb una energia indomable per tal de reconstruir un digne santuari per a la Mare de Déu, un monestir per als monjos i una hostatgeria per als pelegrins. Per a tots ells, es va fer vida la paraula evangèlica: havien estat fidels en poc i Déu els va posar a sobre molt, i els ompliria de goig (cf. Mt 25,21).

La Mare de Déu no oblidava que, en aquells moments de tribulació per a l'Església, els catalans juntament amb els

altres habitants de la Corona d'Aragó havien estat els primers grans defensors del dogma de la Immaculada, i ara que el poble català la tornava a honorar en aquest misteri, Maria els escoltava atentament.

El Dr. Fèlix Sardà va visitar l'abat Muntades i li va exposar els seus projectes de celebrar de forma multitudinària el mil·lenari de la troballa de la santa Imatge; aquest es va espantar temerós de no poder-hi donar l'esplendor desitjada. El Dr. Sardà va acudir a Jaume Collell i a Jacint Verdaguer, i tots tres s'uniren per convèncer l'abat després d'una llarga entrevista amb el bisbe Urquinaona. El 17 d'octubre

del 1879, Verdaguer, Collell i Sardà es van reunir a Montserrat amb l'abat Muntades per preparar les festes del mil·lenari.

Un santuari estimat i venerat

El bisbe Urquinaona, d'acord amb l'abat de Montserrat, va designar una junta per a l'organització de les festes. Aquest bisbe publicava el 20 de gener del 1880 en el *Butlletí Oficial* una al·locució perquè fos fixada a les portes de les esglésies, on mostrava la glòria i l'honor que representava per a Catalunya el santuari de Montserrat, conegut, estimat i venerat per

El mil·lenari de Montserrat

tota la terra. Deia que allà hi ha la seva major riquesa: «Allà hi ha nostra Mare, allà hi ha nostra Reina, allà hi ha el fontament de les nostres consoladores esperances.»

D'altra banda, el Dr. Jaume Collell i el Dr. Sardà i Salvany van posar els seus respectius diaris al servei del mil·lenari, des dels quals van fer vibrants crides a tot Catalunya perquè celebrés aquesta commemoració: «Déu volgué fer de Catalunya un gran poble y la posà a l'ombra del mantell de Maria. Reyna la feu del Principat a sa gloriosa Mare, y per palau y sitial l'hi donà la prodigiosa

montanya de Montserrat. (...) No té Maria trono millor sobre la terra. (...) Catalans, a Montserrat.» Tota la premsa catòlica de Catalunya, de tot Espanya i àdhuc de l'estranger es va fer ressò d'aquestes crides i alguns diaris com *El Correo Catalán* de Barcelona van obrir una secció dedicada al mil·lenari.

La festa del mil·lenari va reunir unes 20.000 persones. Es va iniciar el 24 d'abril amb una solemníssima processó que, portant la sagrada Imatge, es va dirigir cap a la Cova; de retorn, els bisbes de Menorca, Tortosa i Girona i Barcelona van voler portar ells mateixos la santa Imatge. Al monestir es va formar una altra

processó que anava a rebre la que venia de la Cova; estava presidida pel nunci, els bisbes de Vic i d'Urgell i l'abat de Montserrat. L'encontre de les dues processons i l'entrada conjunta al temple va ser un dels actes més grandiosos de la festa.

Diria entusiasmat el Dr. Collell: «Lo milenar havia arribat a son més alt punt al iniciar-se... poques vegades havíem sentit com en aquells moments, ab tanta vida, la inefable ditxa del ser cristians y l'legítim orgull de ser fills de Catalunya. Y allí, als peus d'aquella Imatge que ha vist passar ja tantes generacions, coneguérem que ningú estima millor a sa patria com aquell que ama de cor a Déu.» El dia 25 es va celebrar un gran pontifical presidit pel nunci. A la tarda va tenir lloc el certamen literariomusical, on va ser premiat, entre altres, Jacint Verdaguer. Entre poesia i poesia es van cantar les estrofes del *Virolai*, escrites ja abans per Verdaguer, amb música del mestre Josep Rodoreda, premiat en aquell mateix certamen.

L'èxit de la festa del mil·lenari fou ja de bell començament un fet esclatant, prova patent de la poderosa vida de la pàtria catalana i de la fe i devoció a la Mare de Déu del poble català. El poble va respondre magníficament, no sols a la crida a les festes del mil·lenari, sinó també al moviment de peregrinació proposat pel Dr. Sardà. D'arreu de Catalunya van arribar nombroses romeries diocesanes, parroquials i d'agrupacions de cultura, professionals i escolars; van venir cinc-cents sacerdots de totes les parròquies, presidits pels seus prelats; es van concentrar joventuts entusiastes i seminaristes de tots els centres d'estudi... Els romiatges foren ininterromputs durant tot l'any. Amb les festes del mil·lenari, Montserrat va tornar a ser Montserrat. Serà l'inici de la recuperació de Montserrat per a Catalunya, del retrobament entre Montserrat i el poble català. (C.C.)

Grans novetats a «La Passió de Cervera»

■ Es representarà al matí i els visitants es podran acollir a un paquet turístic

CERVERA.— Avui dia, les tradicionals representacions de *La Passió de Cervera* s'han convertit en tot un referent. La seva identitat es remunta al segle xv, on es representava a l'interior dels temples. Segons la universi-

tat la Sorbona, de París, *La Passió de Cervera* és la més antiga d'Europa. El 1969 va ser declarada d'interès públic. Gaudeix d'una merescuda reputació que la posa en primer terme pel que fa a les representacions religioses d'origen medieval.

A finals del segle xv era costum representar de forma popular, a l'església de Santa Maria de Cervera, un misteri de *La Passió*. En una anotació al *Llibre del Claver*, del Consell Municipal, de l'any 1481, es descriuen els sous pagats per construir el cadafal per representar *El misteri de la Passió del fill de Déu*. El 1488, els paers de la vila van encarregar als preveres de fer *La Passió*.

En un text del 1534 conservat a l'arxiu comarcal, amb correccions marginals fetes durant els assajos, s'hi descriu el nom dels actors, gairebé tots sacerdots, que interpretaven els personatges, fins i tot els femenins. Entre els actors hi ha els autors de *La Passió* —els sacerdots cerverins Baltasar Sança i Pere Ponç— que interpretaven els personatges principals. El Concili de Trento (1545-1563) va prohibir qualsevol acte no litúrgic a l'interior dels temples. En fer-se efectiva aquesta disposició conciliar, les representacions es van realitzar a l'exterior de l'església, concretament a la plaça de la Seboteria, al costat del temple de Santa Maria. Els intèrprets ja no eren els sacerdots, sinó la gent del poble.

Segles després es va representar la *Santa Passió de Nostre Senyor Jesucrist*, segons el text de fra Anton de Sant Jeroni, monjo de Montserrat. Posteriorment, les representacions van passar al interior dels teatres. Les darreres escenificacions abans

Tot un referent en les representacions religioses d'origen medieval.

de la guerra civil van ser *Jesús de Natzeret*, d'Àngel Guimerà, el 1935 i *Estampes de La Passió*, de Rossend Perelló, a la Quaresma del 1936. La guerra civil va posar un parèntesi obligat a l'escenificació d'aquestes tradicionals manifestacions religioses populars.

Acabat el conflicte bèl·lic, Cervera es va proposar recuperar les seves tradicions més entranyables i els seus costums, entre els quals destacava el de representar un misteri de Passió. Dos joves poetes locals, Emili Rabell i Josep M. Sarrate, van es-

criure un nou text més fidel als Evangelis, d'una banda, i d'acord amb les noves tècniques escenogràfiques, de l'altra. Durant la Quaresma del 1940, es va estrenar amb un èxit extraordinari *Cristo, misterio de Pasión*, actualització de les esmentades escenificacions medievals. L'èxit ha estat constant de llavors ençà i, malgrat que el text continua sent el mateix, l'escenificació ha sofert innumbrables millores.

Davant de l'èxit assolit en les representacions de *La Passió de Cervera*, el patro-

nat va decidir, amb una gran il·lusió i no pocs esforços, aixecar un nou local —un gran teatre— concebut especialment per a l'escenificació de *La Passió*, dotat d'un gran escenari, capaç de donar el màxim relleu a les escenes evangèliques i amb un gran aforament inspirat en l'antic teatre grec. El Gran Teatre de La Passió té una capacitat per a 2.000 espectadors. Resolt de forma moderna, està considerat un dels grans teatres europeus. Constitueix una obra excepcional, única a l'Estat espanyol.

Novetats d'enguany

Enguany, *La Passió de Cervera* es representarà tota de matí: de 10.00 a 14.00 (amb un descans a la meitat). El nou horari fa que la impossibilitat d'assistència d'espectadors llunyans hagi quedat en l'oblit. El patronat de *La Passió* feia temps que s'ho plantejava. El nou horari ha contribuït a l'elaboració d'un paquet, el qual consisteix a veure *La Passió*, dinar i una visita turística guiada.

A part, com cada any, s'ha renovat part de la luminotècnia i del vestuari i s'han fet petites modificacions per tal de fer més àgil l'espectacle. No cal dir que la presència, per segon any, del director artístic Jordi Vilà, professor de l'Institut del Teatre, es veurà reflectida en la interpretació dels personatges.

Els dies de la representació són: 5, 12, 19 i 26 d'abril (en llengua castellana) i 2, 14, 23 i 30 d'abril (en llengua catalana). El 14 d'abril (Divendres Sant) la sessió tindrà lloc a la tarda, de 16.00 a 20.00 (amb un descans). Més informació: tel. 973 532 661. (C.C.)

Interpretació d'«El Messies», de Haendel

TERRASSA.— El 6 d'abril, a les 21.00, tindrà lloc al Centre Cultural de Caixa Terrassa la interpretació de l'oratori *El Messies*, de G. F. Haendel, a càrrec de l'Orquestra Filharmònica de Catalunya i la Coral Polifònica de Puig-reig, sota la direcció de Carles Coll. En els seus més de quinze anys d'existència i més de 1.800 concerts efectuats, l'Orquestra Filharmònica de Catalunya ha portat la música catalana i internacional als cinc continents. El repertori de la Coral Polifònica de Puig-reig, fundada el 1968, inclou totes les èpoques i estils. (C.C.)

Concert benèfic per a NPH

BARCELONA.— El proper 31 de març la Fundació Nuestros Pequeños Hermanos organitzarà un concert al «Teatrillo», c/ Margenat, 66 - Barcelona, a les 21.00. Miguel Angel Dionis (piano), Ana Isabel Galán (violí) i David Rossell (trompa) interpretaran peces de J. Brahms. Els fons recaptats aniran destinats a ajudar els infants discapacitats físics i psíquics de la casa de Nuestros Pequeños Hermanos a Guatemala. Més informació: tel. 932 479 344, web: www.nphamigos.org (C.C.)

La bona notícia...

El cinema i les vocacions missioneres

A la presentació del llibre *Film i Missió* i d'un DVD amb el mateix nom, que va tenir lloc a Roma, el cardinal Crescenzo Sepe, prefecte de la Congregació per a l'Evangelitització dels Pobles, va manifestar que el cinema pot promoure vocacions missioneres en els joves. El purpurat va recordar els seus anys de seminarista i va dir que les pel·lícules que els missioners projectaven aleshores van suscitar en ell i en els seus companys un desig d'anar a les missions.

«Veure pel·lícules és llegir i veure l'ànima dels missioners i missioneres, atès que es reproduïx la història i els noms d'homes i dones inculturats en els ambients, en les condicions i dificultats amb què han dut a terme la missió», va afegir el cardinal Sepe. Per la seva banda, Dario Viganó, director de l'Oficina de Comunicacions Socials de la Conferència Episcopal italiana, va afirmar que el llibre i el DVD reuneixen un munt de material des dels inicis del segle xx fins avui.

El professor Francesco Casetti, director del Departament de Ciències de la Comunicació i Espectacles de la Universitat de Milà, va assenyalar que aquesta obra demostra que els missioners «són persones obertes a les noves tecnologies del cinema». Finalment, Maria Francesca Piredda, autora del llibre *Film i Missió*, va confessar que el seu objectiu és «formar un arxiu de pel·lícules missioneres per posar-les al servei del públic». Això mateix es proposa Nova-Terra, productora del DVD. Pel que fa a Espanya, cal esmentar els films de caire missional produïts per Edicions Don Bosco i Edicions Paulines.

Francesc Gamissans

Nova temporada de «La Passió d'Esparreguera»

Un espectacle de gran qualitat.

ESPARREGUERA.— *La Passió d'Esparreguera* enceta una nova temporada amb il·lusió per assolir el repte que l'espectacle torni a ser un èxit un any més i amb la satisfacció de la feina ben feta durant el 2005. Entre els objectius, *La Passió d'Esparreguera* vol continuar oferint un espectacle de gran qualitat basat en la tradició i el teatre popular i aconseguir atraure l'espectador amb una visió innovadora que el sorprengui quan sigui a la platea.

Més de 400 anys avalen aquest macrospectacle que el 2006 intentarà consolidar-se en la línia interpretativa encetada l'any passat, que combi-

na un treball d'aprofundiment per entendre el text amb l'afegit d'alguns efectes visuals per guanyar en dinamisme, impressionants decorats i canvis de ritme vertiginosos plantejats en un *crescendo* de tensió narrativa.

Els dies de la representació són: 2, 8, 14 i 30 d'abril i 1 i 7 de maig. Més informació: tel. 937 771 587. (C.C.)

Apassionats per la Passió

La Passió de Reus destaca per la seva moderna escenografia.

REUS.— Aquesta Setmana Santa Reus tornarà a ser parada ineludible per als aficionats a Catalunya a les representacions de la Passió de Jesús. El grup Llop's Teatre presenta enguany la novena edició d'un gran espectacle que s'ha guanyat el reconeixement de tothom. Amb el desig de «donar a conèixer la figura i l'obra de Jesús de Natzaret d'una manera pragmàtica i vivencial», el repte de la Passió de Reus serà, un any més, «provocar una reflexió profunda que ens ajudi a observar la nostra època, la nostra societat i la nostra apassionant condició de persones i així poder accedir al miratge fugaç d'un futur desitjable».

Tot i comptar només amb nou edicions —poques en comparació amb altres passions més veteranes—, la Passió de Reus ha esdevingut ja tot un referent per a la zona del Baix Camp i el Tarragonès. Un any més tornen a escena els protagonistes d'aquesta representació tan emblemàtica a Catalunya, que en el cas de Reus destaca pel seu dinamisme i la seva agilitat, amb música en directe, una moderna escenografia i una acurada posada en escena. També tornarà a tenir un paper fonamental la il·luminació, espectacular i efectiva, d'acord amb la precisió i llibertat interpretativa que necessita l'espectacle. La gran novetat d'enguany serà, com sempre, «la càrrega textual i literària que arrossega el text, així com la manera com aquest es desenvolupa per transmetre una reflexió vital», segons explica Montse Virgili, responsable de comunicació del grup Llop's Teatre. «El repte —afegeix— és apropar cada vegada més el missatge de Jesús i implicar-lo en la nostra vida.»

Més de 200 actors donaran vida els propers 8 i 9 d'abril, al Teatre Fortuny de Reus, a personatges tan coneguts com Jesús de Natzaret, els apòstols, la Verge Maria, Pilat, Herodes o Barrabàs, entre altres, que amb un estil directe, actual i suggeridor intentaran aportar nous elements per a la reflexió. En l'edició d'enguany s'ha incidit en una evolució més dinàmica de la representació, amb la transformació ambiental de dues escenes: el Sant Sopar i al sinagoga de Natzaret. També s'ha fet nou el vestuari dels sacerdots, així com la confecció de noves túniques per a les noves incorporacions.

La Passió de Reus representada pel grup Llop's Teatre va néixer fa nou anys. Abans, però, ja s'havien fet altres representacions més o menys sacres al voltant de la Setmana Santa. El desafiament era fer una passió

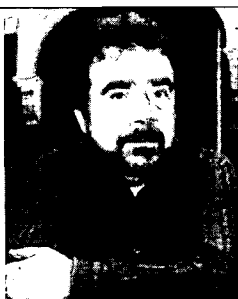
Els efectes visuals són cada vegada més suggeridors.

molt més propera a la gent. Era la il·lusió de Josep M. Llop, director del grup, que acompanyat d'un qualificat equip de col·laboradors va emprendre el projecte que ara arriba a la seva novena edició. Any rere any, la Passió s'ha anat desenvolupant de manera coherent i efectiva, gràcies als ajuts rebuts i al gran acolliment per part del públic. En les vuit edicions celebrades fins ara, amb dues sessions per any, s'ha comptabilitzat una assistència de prop d'onze mil persones.

Per al futur, afirma Montse Virgili, «el repte és augmentar en qualitat tècnica i visual, amb la incorporació de nous efectes i microescenes que permetin oferir un espectacle fresc, complet, seriós i digne».

Samuel Gutiérrez

TEATRE FORTUNY DE REUS
Dia 8 d'abril de 2006, a les 20.30 h
Dia 9 d'abril de 2006, a les 18.00 h
Més informació i reserves al
tel. 977 315 730

JOSEP M. LLOP CABRÉ,
DIRECTOR DE LLOP'S TEATRE

«El magisteri de Jesús és més viu que mai»

—Com valoreu la trajectòria de La Passió de Reus?

—Després de vuit anys de Passió, en valorem molt positivament el desenvolupament. Això no obstant, sempre la mirem amb ulls crítics per tal de fer-la progressar. Aquest any hem començat la temporada amb molta il·lusió i també amb moltes iniciatives per a un futur proper. Creiem que està força arrelada en el si de la nostra societat del Baix Camp i Tarragonès, que ja és considerada com a pròpia per a tots. Cal dir que és també gràcies a tots que hem fet d'aquest espectacle el que ha arribat a ser.

—Tot i que l'argument sigui sempre el mateix, la passió és sempre nova?

—Crec que el magisteri filosòfic de Jesús encara avui dia és més viu que mai! Si llegim i analitzem el seu missatge sempre ens resulta alligador. Avui creiem més que mai en la seva actualitat.

La Passió de Reus, a més de fonamentar-se en els relats evangèlics, vol mostrar un nou tractament en la recerca de la significació del missatge de Jesús, potenciant les idees per tal que s'involucrin més pregonament en els conflictes que caracteritzen el temps present, en els reptes que ha d'afrontar l'home contemporani per donar plenitud a la seva pròpia existència i al conjunt de la realitat, així com en el reconeixement i la relació experiencial amb una realitat o veritat suprema.

—Quin paper té per a vosaltres la fe a l'hora d'interpretar una obra tan marcadament confessional?

—Sabem que la història que exposem està molt allunyada de nosaltres, però amb gran humilitat i admiració presentem els fets amb explicacions que moltes vegades ultrapassen tot enteniment profà. Aquí és on radica la nostra fe, ja que el temps que ens ha tocat viure no facilita la transmissió del missatge de Jesús com una reflexió vital. Enmig d'aquest pragmatisme que vivim pretenem donar una explicació amb fe perquè la gent de bona voluntat pugui entendre i viure aquest missatge, en aquest temps confús, d'inclemència i tristor.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El safrà

M'agrada molt passejar i mirar al meu voltant. M'agrada observar les flors de colors que, a més de boniques, són decoratives. Hi ha flors que utilitzem en la cuina, com la flor del safrà.

Aquestes flors tenen un color groc intens preciós. S'utilitzen per donar gust a la sopa de peix i a alguns arrossos o salses. En moltes poesies àrabs són tot un símbol de dolcesa i de bellesa.

Quan anem a comprar al supermercat hem de saber distingir el colorant alimentari del safrà. Compte, perquè el preu no és el mateix.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al
tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

XII Jornades de Comunicació Blanquerna

■ Es va debatre, entre altres temes, la polèmica sorgida arran de la publicació de les caricatures de Mahoma

BARCELONA.— El 14, 15 i 16 de març van tenir lloc les XII Jornades de Comunicació Blanquerna sota el lema «El cansament de la democràcia. La crisi de credibilitat en els mitjans i les institucions». Organitzades per la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna (FCCB), de la Universitat Ramon Llull, tenen com a objectiu principal apropar els estudiants al món professional a través de conferències, taules rodones i debats en els quals intervenen personalitats del món acadèmic, empresarial i institucional.

Les Jornades de Comunicació Blanquerna, que van néixer el 1995, han esdevingut un espai de reflexió i de debat amb la participació de professionals del periodisme, la publicitat, les relacions públiques i la comunicació audiovisual a través de ponències sobre les qüestions candents del sector i la seva inserció en l'àmbit sociocultural. Enguany es va debatre com a eix central, el «cansament» de la ciutadania davant la normalitat aparent del funcionament dels sistemes democrà-

Antonio Baquero, El-Houssine Majdoubi i Mohamed Alami.

tics i la possible crisi de credibilitat dels discursos d'institucions i de mitjans de comunicació.

Entre els més de vint actes que es van organitzar, va destacar una taula rodona amb el títol de *De Dinamarca al món global: periodisme, caricatures i xoc de civilitzacions*. Hi van intervenir El-Houssine Majdoubi, periodista marroquí; Antonio Baquero, periodista d'*El Periódico* i corresponsal al Marroc durant set anys, i Mohamed Alami, president de l'associació Amics del Poble Marroquí. El moderador va ser Xavier Marín, islamòleg i professor de la FCCB.

Majdoubi va assegurar que la polèmica sorgida arran de la publicació de les caricatures de Mahoma en un diari danès «vinculat a l'extrema dreta» el mes de febrer passat ha donat lloc a «debats nous i antics, com l'enfrontament entre Occident i Orient, el xoc de civilitzacions i fins i tot, per a alguns ideòlegs, una confrontació entre el bé i el mal».

També va posar en relleu que la controvèrsia es va originar no tant per la caricatura en si com pel seu contingut: «La imatge d'una bomba al turbant de Mahoma tenia un missatge inequívoc: que l'islam és una religió que practica el terrorisme i l'odi. Això va ser una provocació pura i dura.»

Grans perdedors

El-Houssine Majdoubi va recordar que al món islàmic està prohibit dibuixar Mahoma, el cap de l'Estat, etc. «Sí que existeix l'humor gràfic, però sempre tractat des d'un punt de vista abstracte», va especificar. «Es tracta —va reconèixer— d'un símptoma evident de manca de llibertat d'expressió.» El periodista va manifestar que els grans perdedors de la situació d'islamofòbia que es viu en l'actualitat han estat «d'una banda, el diàleg i, de l'altra, els immigrants musulmans que resideixen en països occidentals, perquè després de l'11-S, l'11-M... s'han convertit en sospitosos eterns».

De la seva banda, Antonio Baquero, davant de l'afirmació de Majdoubi segons la qual els mitjans de comunicació espanyols ofereixen una imatge negativa dels marroquins (pasteres, droga, terrorisme, violència...), va assenyalar que «aquesta negativitat no és aplicada en exclusiva del

col·lectiu marroquí, sinó que la majoria dels temes que apareixen en els mitjans tenen connotacions negatives». Baquero es va mostrar disconforme amb l'anomenat «pacte de no-agressió espiritual» que algunes persones han proposat: «Estic d'acord a practicar una política comunicativa respectuosa i a acabar el codi deontològic periodístic, però no accepto la censura, ni les "línies vermelles", ni la limitació d'expressió», va explicar.

Així mateix, el periodista d'*El Periódico* es va preguntar si la reacció de protesta dels musulmans davant de les vinyetes en les quals es caracteritzava Mahoma havia estat realment massiva. Antonio Baquero va dir que tenia la teoria que havien estat «els règims islàmics els qui havien incitat la població a manifestar-se», alhora que denunciava que aquests governs opressors «fan servir la religió com a arma quan els convé».

També estava convençut que si les caricatures s'haguessin publicat fa sis anys (abans dels atemptats de Nova York, de la invasió de l'Iraq, de la segona intifada...), la resposta hauria estat molt més pacífica.

Mohamed Alami va comentar que «entre la ciutadania, els marroquins estan mal vistos; això és una trista realitat que ja comença als col·legis». Pel que fa a com han viscut els immigrants establerts a l'Estat espanyol el conflicte de les caricatures de Mahoma, Alami va contestar que l'immigrant no hi ha concedit gaire importància, perquè «el seu focus d'interès se centra bàsicament en el dia a dia, en com tirar endavant».

Les XII Jornades de Comunicació Blanquerna van acabar amb l'acte de lliurament del Premi Blanquerna al Millor Comunicador 2005, que va rebre l'agència de publicitat DDB per les seves campanyes i anuncis de la companyia automobilística Audi. També es va lliurar el Premi Extraordinari Blanquerna 2006 a la revista *El Ciervo* per la seva trajectòria de més de cinquanta anys al servei de la cultura i en homenatge a la tasca del seu fundador, el periodista i escriptor Llorenç Gomis, traspasat el desembre passat.

Miquel Àngel Codina

INGREDIENTS:

1 cullerada de pinyons
2 grans d'all
1 cullerada de panses de Corint
3 fils de safrà
farina
ou
pa ratllat

PREPARACIÓ:

Poseu en un morter, 1 cullerada de pinyons, 2 grans d'all, 1 cullerada de panses de Corint i 3 fils de safrà i piqueu-ho tot. Talleu el llom per fer llibrets i ompliu-los amb el farcit del morter. Passeu el llom per farina, ou batut i pa rallat i fregiu-lo.
Aquesta recepta és molt original i molt gustosa.

Llom al safrà

Mons. Saiz visita els membres del Concurs Bíblic

TERRASSA.— Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va visitar el 15 de març els membres de la Federació de Cristians de Catalunya que organitzen el Concurs Bíblic. El bisbe va visitar les instal·lacions, ubicades al Centre Eclesial (c/ Blasco de Garay, 34 - Terrassa). Va conèixer de primera mà l'evolució del concurs i les diferents etapes de la seva preparació i va agrair la dedicació de tants voluntaris. El proper 29 d'abril està previst el lliurament de premis a Terrassa. (C.C.)

El bisbe es va interessar per l'evolució del concurs.

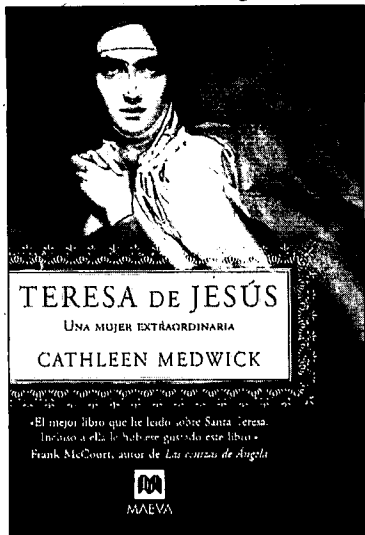
LLIBRES

Una dona extraordinària

En aquest llibre es du a terme una reflexió nova i actual sobre santa Teresa de Jesús (1515-1582), una de les grans místiques i reformadores de l'Església catòlica. Des de l'inici mateix de la seva vida en un convent, després de la mort de la seva mare i el matrimoni de la seva germana gran, va resultar evident que la seva naturalesa apassionada, la seva intensitat i energia no serien contingudes fàcilment. La periodista Cathleen Medwick

ens mostra una organitzadora pràctica i eficient capaç de rebel·lar-se davant de les regles de la vida monàstica per aconseguir el seus objectius. Es tracta de la biografia apassionant d'una dona extraordinària que sempre va anar per endavant del seu temps: «En els darrers quinze anys de la seva vida —escriu l'autora en la introducció— va viatjar gairebé sense parar fundant centres, malgrat els problemes de salut persistents i l'oposició creixent de les autoritats civils i eclesiàstiques. La seva dedicació a una vida de pregària i abnegació feia que les monges i els frares normals semblessin complaents, cosa que no li podien perdonar.» I afegeix que quan va morir, «se la venerava àmpliament i universalment com a una santa». (C.C.)

Cathleen Medwick, *Teresa de Jesús. Una mujer extraordinaria*. Maeva Ediciones, Madrid 2002, 366 pàg.

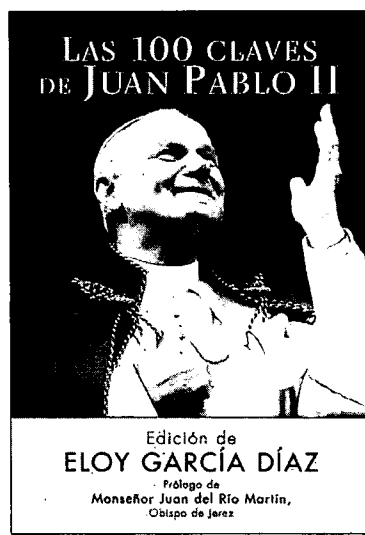

El magisteri de Joan Pau II

Com valorar l'impacte global de la mort de Joan Pau II? Com interpretar els sentiments compartits de pena i gratitud que s'han deixat sentir arreu de la terra? El llibre que ha preparat el periodista i escriptor Eloy García Díaz ofereix respostes a un centenar de qüestions. Es tracta d'una síntesi magnífica del magisteri de Karol Wojtyła des de la seva primera homilia com a Pontífex fins al seu testament, que explica les raons del seu

lideratge moral formidable, per sobre de fronteres polítiques, culturals i religioses. Per conèixer el pensament de Joan Pau II i per saber per què ha fascinat per igual joves i ancians, poderosos i humils, catòlics i qui professen altres religions és imprescindible llegir les seves encíclics, exhortacions i discursos. Aquest volum compleix l'objectiu de facilitar l'apropament al magisteri de Joan Pau II. El pròleg és de Mons. Juan del Río Martín, bisbe de Jerez. «Les nostres vides han estat marcades per la presència d'aquest home excepcional que durant 26 anys ha estat el nostre guia i el nostre pastor», assegura el prelat. (C.C.)

Eloy García Díaz, *Las 100 claves de Juan Pablo II*. Editorial El Tercer Nombre, Madrid 2005, 400 pàg.

El celibat, un do de Déu

El celibat és un carisma i un do amb el qual el Senyor ha beneït l'Església des del seu origen. Pot ser assumit per qualsevol cristià, però l'Església ha volgut demanar-ho, de manera particular, als qui tria per al sacerdoci. «En tots els ritus, s'exigeix als qui seran ordenats bisbes. I en el ritu llatí, a tots els candidats al presbiterat. També són molts els cristians laics que s'han sentit cridats a viure'l. Ha estat i és un gran testimoni de fe i una font d'energia al servei de l'evangelització», afirma Juan Luis Lorda, editor del llibre, en la presentació del llibre. En aquest treball s'uneixen la perspectiva teològica, que analitza el sentit profund del celibat sacerdotal en la vida de l'Església; la perspectiva pastoral, que tracta de la formació de les vocacions al sacerdoci; la perspectiva canònica, que estudia la disciplina vigent a l'Església, i la perspectiva psiquiàtrica, que aporta algunes consideracions sobre l'aspecte humà i sentimental del celibat. Entre els diferents autors dels nous capítols en els quals s'estructura el volum, destaquen Mons. Álvaro del Portillo i el cardenal Alfons M. Stickler. (C.C.)

AA.DD., *El celibato sacerdotal. Espiritualidad, disciplina y formación de las vocaciones al sacerdocio*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Barañáin 2006, Col·lecció Astrolabio, 222 pàg.

Les tres virtuts teològals

Les virtuts teològals de fe, esperança i caritat és un tema que en l'àmbit de la teologia cristiana ha estat tractat des de moltes i àmplies perspectives. Es tracta, a més, d'una temàtica d'importància capdal en l'estudi de l'antropologia teològica. L'àmplia experiència terapèutica i espiritual del P. Anselm Grün, monjo benedictí i administrador de l'abadia alemanya de Münsterwarzach, li ha fet prendre consciència de certes dificultats, força generalitzades, pel que fa a les tres virtuts teològals. Unes dificultats que, en la seva majoria, són fruit d'una comprensió dolenta del que implica i significa cada una. «Per això, la dinàmica d'aquest llibre —explica Francisco Javier Sancho, director de la col·lecció Caminos, al pròleg— se centra no en una realitat teòrica sobre la fe, l'esperança i la caritat, sinó en una sèrie de qüestions que d'una manera o una altra afecten tot creient en la manera de viure el seu ser i compromís cristià.» El lector trobarà orientacions que li seran de gran ajuda perquè les virtuts teològals «siguin realitat vital i estímul eficaç en la seva existència». (C.C.)

Anselm Grün, *Fe, esperanza y amor*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos, Bilbao 2006, 146 pàg.

Paràbola sobre la misericòrdia

La paràbola del fill pròdig —també anomenada del pare bo o misericordiós— és una mostra perfecta del misteri de la relació de Déu amb l'ésser humà, incomprensible per a moltes persones: l'aposta audaç dels febles, dels perdedors i dels fracassats, que es presenten davant de Déu sense excuses ni mèrits i obtenen, sempre, el perdó i la misericòrdia del Pare. Al llarg d'aquestes pàgines l'autor, el missioner combonià Antonio Pavía, aprofundeix en les figures del pare misericordiós i del fill pròdig, seguint pas a pas el text bíblic de la paràbola. Pavía, després de quinze anys de treball apostòlic al Brasil i a l'Equador, es dedica en l'actualitat a l'animació missionera en comunitats bíbliques a Madrid. «Que Déu, Pare misericordiós, ens concedeixi la saviesa per tenir les nostres llànties enceses per cercar i trobar la festa que suposa l'Evangelí. Jesucrist du a terme la seva missió, salvar l'home, estant amb Déu: «Jo estic en el Pare i el Pare està en mi» (Jn 14,11). Estar amb Déu és ser en Ell», escriu Antonio Pavía en el pròleg del volum. (C.C.)

Antonio Pavía, *El hijo pródigo. El que busca a Dios, lo encuentra*. Editorial San Pablo, Col·lecció Beber de la Roca, Madrid 2006, 213 pàg.

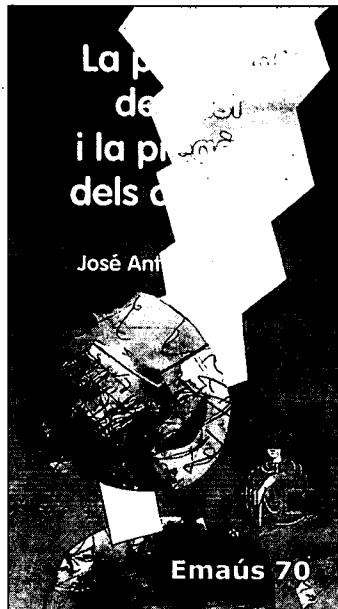

Viure en profunditat la fe

El nostre món, sempre agitat i amb presses, que valora el que es veu, que creu en l'eficàcia per sobre de tot, que tendeix a la superficialitat... no és un món que ajudi gaire

a viure amb esperit de pregària. I no és difícil trobar excuses per no dedicar-li temps a la trobada personal amb Déu. Difícilment, però, la nostra vida cristiana serà profunda i viva sense aquests espais. Jesucrist ho va viure així, i així ens convida a nosaltres a viure-ho. Per això val la pena entrar en la pregària de Jesucrist, conèixer com vivia la seva relació amb el Pare i com la vivien també els primers testimonis de la fe. I, a partir d'aquí, cercar també nosaltres els nostres propis camins de pregària. Aquest llibre ens ajudarà a fer-ho realitat. L'autor és José Antonio Pagola, que ha estat rector del Seminari de Sant Sebastià i, del 1979 al 2001, vicari general de la diòcesi. Teòleg reconegut i autor de nombrosos llibres i articles de temes teològics i pastorals, actualment és director de l'Institut de Teologia i Pastoral Social de Sant Sebastià. (C.C.)

José Antonio Pagola, *La pregària de Crist i la pregària dels cristians*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2006, 83 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

La imaginació com a protagonista

Segurament Albert Sánchez Piñol ha fet un esforç d'imaginació notable per portar a terme aquesta novel·la de negres, ambicions, anglesos, homes que no són homes, anormals i jutges que estan perduts en la troca múltiple d'aquest argument.

La veritat, m'havien posat aquesta obra al cim de la literatura catalana del moment. La influència dels *hobbits* d'El senyor dels anells o de Harry Potter en el seu cinquè o sisè volum, ha omplert la imaginació d'alguns autors... és legítim, però és avorrit.

Una novel·la és alguna cosa més que *La gatomaquia* del nostre Lope de Vega. Una novel·la és *Don Quixot*... encara que s'escriuin pàgines i pàgines en què es barregi la febre de l'or amb les extravagàncies d'homes sorgits de la terra, per acabar sent una trampa de babaus.

Sánchez Piñol ha reblat el clau de les expedicions a la recerca del metall preciós (denominació vulgar de l'or, que no es

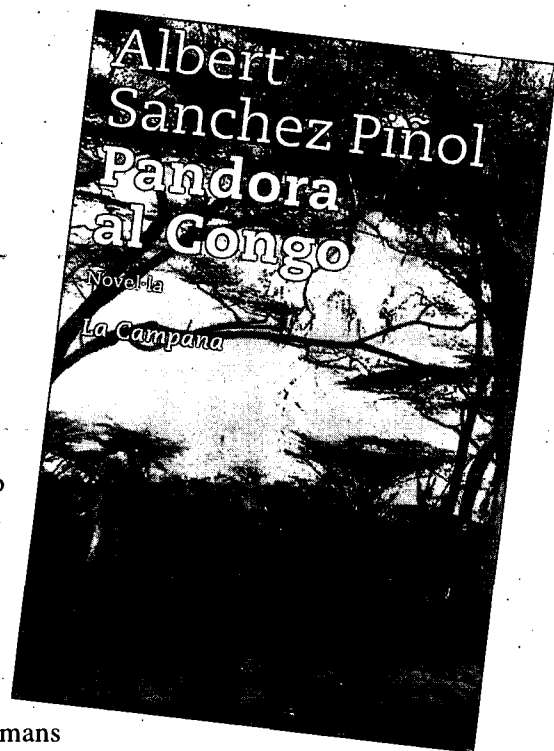
permetria l'autor), però s'ha basat en aquella *auri sacra fama* («sagrada fama de l'or») que ja treia de pollegera Horaci quan veia que atacava tots els pits mortals («*quae non mortalia pectora cogis*»), i per allargar-lo i posar-lo a l'altura d'una novel·la *on line*, ja que ha hagut d'inventar no sé pas quantes insinuacions que ratllen l'erotisme «a la moda». Cras error, perquè no fa sinó entorpir una lectura que podria ser distracció juvenil, quan en realitat pot ser un text bastant acceptable de denúncia.

Perquè aquí es denuncia, directament o indirectament, la lentitud o la ceguesa d'una justícia que no sap de què va, i un exercici del dret ple de trampes, i un ofici d'escriptor proper al bandoleris-

Albert SÁNCHEZ PIÑOL.

Pandora al Congo.

La Campana, Barcelona 2005, 592 pàg.

me, i una visió del món negre que no tenien ni tan sols els pirates del segle XVI...

Si sou capaços de llegir sense sobresalts i de vèncer l'avorritament d'unès pàgines sense solta ni volta, encara que amb ínfules de gran novel·la, aneu-vos-en al Congo amb els estraforaris germans Craver.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La Cobla Sabadell enregistra Agustí Borgunyó

Aquest mes de març, la Cobla Sabadell enregistra nou sardanes gairebé inèdites i la *Suite per a Cobla* en tres moviments del mestre Agustí Borgunyó.

Aquest enregistrament és el fruit d'un treball acurat de recerca i documentació que han portat a terme Bernat Castillejo i Elisenda Vilarrúbies, amb una tasca de recuperació de les partitures originals escrites per Borgunyó els anys de la seva estada als Estats Units, contrastant dades a l'Arxiu Històric de Sabadell i refent una sardana pòstuma, titulada *Nostàlgia*, a partir de les indicacions del mateix Borgunyó, que no s'ajustaven a la instrumentació anònima que s'ha trobat.

El material seleccionat, tot d'una altíssima qualitat artística, serà interpretat per la Cobla Sabadell sota la direcció de Bernat Castillejo i enregistrat per configurar un nou disc compacte que es preveu que estarà editat el proper mes de maig. Un dels criteris que s'han tingut en compte en la realit-

zació de la tria de títols ha estat donar a conèixer peces musicals no enregistrades en edicions sonores recents.

En aquest procés de documentació musical previ a l'enregistrament discogràfic hi ha també l'edició de les sardanes, amb les partitures corresponents, que han portat a terme Rafel Barbany i Josep Valldaura i que estan disponibles en format pdf a l'abast dels músics i els programadors que hi estiguin interessats.

Llevat de *Collserola*, *Al meu Sabadell* i *La Cova del Drac*, les altres sis sardanes d'Agustí Borgunyó que s'inclouran en aquest nou CD de la Cobla Sabadell són quasi inèdites, començant per l'esmentada *Nostàlgia*, obra pòstuma reinstrumentada per Bernat Castillejo a partir d'un esbós de partitura i les indicacions de paper de piano, i seguint per *Agostienca*, *Encisera Vall de Ribes*, *Lloança a Joaquim Serra*, *Rialletes* i *S'Agaró*, *terra d'ensomni* fins a arribar a la *Suite per a cobla* en tres moviments que també serà enregistrada.

XXIV edició del Memorial Francesc Basil

A proposta de la delegació de Cultura i Promoció de la Ciutat, l'Ajuntament de Figueres va aprovar a les darreries del mes de gener la convocatòria del XXIV Memorial Francesc Basil. S'hi destinaran 6.450 euros i les activitats culminaran amb la celebració del concert del Memorial i el lliurament de premis, el dia 22 de maig, a la nit, al teatre El Jardí.

Aquesta és una iniciativa en la qual treballen l'Ajuntament, el Foment de la Sardana Pep Ventura i l'Associació d'Amics de Francesc Basil amb la voluntat de col·laborar en l'activitat sardanista a aquesta ciutat i, alhora, conservar, ampliar i difondre el patrimoni sardanista realitzant conjuntament aquest Memorial. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Els astres del «Cinturó de Kuiper»

Dèiem la setmana passada que la nau *New Horizons* havia estat enviada cap a Plutó, que és un astre de l'anomenat *Cinturó de Kuiper*. He pensat que molts lectors agrairien que els digués alguna cosa d'aquesta regió del sistema solar. L'astrònom Gerard Kuiper (1905-1973) va predir, a partir dels seus càlculs, que més enllà de Neptú hi havia d'haver un «rebot» d'objectes astronòmics (o asteroides), semblant al que hi ha entre Mart i Júpiter que rep el nom de *cinturó d'asteroides*. Aquella previsió ha estat àmpliament confirmada. Plutó, descobert el 1930, era l'únic objecte conegut d'aquell nou cinturó fins que el 1978 s'hi detectà Caront, satèl·lit seu. Més tard, el 1992, ja se'n descobria un altre de molt petit, el QB1 o Smiley (de 280 km de diàmetre), des de l'observatori de Hawaii, i a continuació se n'anaren descobrint molts més: Varuna (nom del déu del mar en la mitologia hindú) l'any 2000, amb un diàmetre de 900 km, Ixíó el 2001 amb 1.065 km de diàmetre i d'altres. Fins i tot s'ha vist que Plutó, a més de Caront, té dos satèl·lits més, molt petits, és clar.

Els més importants són els que tenen un diàmetre que sobrepassa el miler de quilòmetres, que són els següents, a més d'Ixíó, per ordre de descoberta:

Quaoar (nom d'una deessa, o força creadora, d'una tribu californiana) el 2002, de 1.250 km; el Sedna (deïtat irlandesa) el 2003, de 1.500 km; Xena (amazona mitològica, nom proposat per substituir el provisional de 2003UB 313) el 2003 i de 3.100 km, més gran que Plutó (que té el diàmetre de 2.200 km), com explicàvem fa tres setmanes en aquesta pàgina; Orcus, el 2004, de 1.500 km; EL61, el 2005, també d'uns 1.500 km, i 2005 FY9 (que té el nom provisional d'Easterbunny), el 2005, de 1.250 km.

Tots aquests astres, anomenats TNO (*Trans-neptunian Objects*), o també «plutins» (companys de Plutó), sembla que han de tenir una constitució similar: un petit nucli rocós rodejat d'aigua glaçada i metà també gelat. El fred els

ha mantingut inalterats des de la formació del sistema solar ara fa uns 4.600 milions d'anys. Alguns d'ells podrien convertir-se en cometes si «caiguessin» cap al Sol a causa d'una col·lisió o pertorbació de la seva òrbita, però més cometes es poden originar del núvol d'Ort, que és un altre cinturó d'objectes que rodeja el sistema molt més enllà que el de Kuiper, previst per Jan Hendrik Oort (1900-1992), a una distància de més 40.000 vegades la distància Terra-Sol, a gairebé un any-llum.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

40 El sistema solar s'amplia amb un altre planeta

La meticulositat amb què l'alemany Bessel feia les seves mesures li va fer notar que l'òrbita del planeta Urà presentava un retard d'un minut i mig respecte del que donava el càlcul aplicant la llei de la gravitació i tenint en compte, a més de l'atracció del Sol, la dels altres planetes. Aquella petita diferència exigia la presència d'algun altre objecte pertorbador. No era pas un problema senzill esbrinar per càlcul on era i quina massa tenia el cos que podia pertorbar. Així i tot, hi hagué qui s'atrevis a fer-ho. I no un de sol, sinó dos matemàtics es llançaren a l'empresa, l'un era francès i l'altre, anglès. És una història interessant.

Urbain Jean Joseph Leverrier (1811-1877)

Va néixer l'onze de maig del 1811 a Saint-Lô (Manche), fill d'un funcionari civil de pocs recursos que, veient la capacitat del seu fill per al·l'estudi, es vengué la casa per pagar-li la universitat. Hem de dir que no en restà defraudat. El jove Leverrier (o Le Verrier, es troba escrit de les dues maneres) va començar la vida professional com a químic al laboratori de Gay-Lussac. Ja hi havia fet recerques prometedores dels compostos de fòsfor quan tingué l'oportunitat d'obtenir una càtedra d'astronomia a l'Escola Politècnica, on treballava i no la deixà escapar. L'aconseguí amb facilitat. Era el 1836.

Es lliurà totalment a la càtedra i continuà l'obra de Laplace. Va demostrar amb més exactitud encara l'estabilitat del sistema solar. Francesc Aragó, director de l'Observatori de París, veient-lo tan bre-

gat en el càlcul teòric li féu notar que el moviment de Mercuri presentava una anomalia: s'havia observat que el seu periheli s'avançava 40 segons per segle respecte dels càlculs de Newton i calia analitzar-ne el motiu. Leverrier pensà que hi devia haver un altre planeta més proper al Sol que causava aquella pertorbació, cosa que ja havia suggerit el 1826 Heinrich Schwabe (1789-1875). I es posà a fer càlculs, que no donaren cap certesa, però ell anuncià el 1845 que hi havia de ser i fins i tot li posà nom: Vulcanus (o Vulcà). Ara se sap que aquest planeta no existeix i que l'anomalia del periheli de Mercuri es deu a la relativitat einsteiniana. Pel treball realitzat, Leverrier era admès a l'Acadèmia de Ciències el 1846.

Hi havia un altre punt a aclarir dels moviments planetaris: el minut i mig de retard del planeta Urà a la seva òrbita. També va ser Aragó qui instà Leverrier a fer-hi els càlculs pertinents. I aquesta vegada el nostre calculista ho encertà. Aplicant les dades que es tenien de la massa i l'òrbita d'aquest planeta, després de gargotejar més de mil quartilles, arribà a la conclusió que hi havia d'haver un altre planeta pertorbador més enllà d'Urà i en fixà la seva posició al cel. Va cuinar a enviar el seu resultat al director de l'Observatori de Berlín, Johann G. Galle (1812-1910) que acabava de rebre un mapa nou de les estrelles d'aquella regió celeste i podria descobrir-hi fàcilment qualsevol objecte estrany que hi hagués. Era el 23 de setembre del 1846, la primera nit d'exploració, al cap d'una hora de resseguir aquell indret Galle trobà efectivament un planeta nou molt pròxim al

lloc indicat per Leverrier. L'èxit provocà l'entusiasme dels francesos: Aragó suggerí que s'anomenés Leverrier, però va prevaldre l'ús ja establert de posar noms mitològics i s'acordà dir-ne Neptú, déu del mar, pel seu tint blavós. En aquell moment no sabien, ni Aragó ni Leverrier, que un anglès havia arribat a la mateixa conclusió teòrica de l'existència d'un nou planeta al lloc indicat, uns mesos abans que es publicés la troballa del francès.

El planeta Neptú no complia la llei de Titius-Bode: era a 30,1 UA del Sol i no a 38,8 com li hauria correspost segons aquella llei. Això decepcionà alguns.

Després de la mort d'Aragó, Leverrier era nomenat director de l'Observatori de París. Va morir el 23 de setembre del 1877.

John Couch Adams (1819-1892)

Era l'anglès que havia descobert per càlcul el mateix que Leverrier. Va néixer a Laneast (Cornualla) el 5 de juny de 1819, fill d'un granger més aviat pobre. Va poder ingressar a Cambridge gràcies a una beca. A classe de matemàtiques era el primer. Encara no havia acabat la carrera i ja s'interessà per l'anomalia de l'òrbita d'Urà. Però només pogué dedicar-s'hi de ple a les vacances, perquè durant el curs donava classes a les estones lliures per guanyar uns diners que enviava als seus pares. Va acabar, per fi, els càlculs el 1845 i els presentà als seus superiors; primer a James Challis, director de l'Observatori de Cambridge, que no donà importància al treball, i després al director del de Greenwich.

L'astrònom reial George Bidell Airy

(1801-1892) rebé els càlculs, però no va fer cas. Estava segur que la pertorbació de l'òrbita d'Urà havia de provenir d'unes altres causes. Quan s'assabentà que Leverrier havia fet uns càlculs semblants va reaccionar i va voler comprovar si el que deia Adams era cert, però el mapa que tenia a Greenwich no era tan bo com el de Galle a Berlín i no sabé veure cap cos estrany a la regió indicada per Adams. La troballa, ja ho sabem, va ser de Galle seguint les indicacions de Leverrier i no d'Airy seguint les d'Adams, com hauria pogut ser si hagués tingut un mapa més complet.

La realitat, doncs, és que tant de mèrit va tenir l'anglès com el francès, ja que amb independència l'un de l'altre tots dos arribaren a la mateixa conclusió amb càlculs rigorosos i ben fets. I si es parla de precedència, Adams va ser el primer a acabar-los, i cal dir-ho sense treure mèrits a Leverrier. A tenir en compte la figura d'Adams va contribuir John F. W. Herschel (el fill de William Herschel) amb tota justícia. La Royal Society va donar la medalla a tots dos per la descoberta.

D'Adams hem de dir encara que va fer altres treballs. Un d'ells el càlcul de l'òrbita dels meteors anomenats *leònides* (per la constel·lació d'on semblen provenir) que demostrà que era com la d'un cometa. Això va contribuir al coneixement del procés que segueixen els cometes a mida que es van desgastant; les estrelles fugaces leònides provenen d'un cometa que s'ha esvaït i en són les restes.

Quan Airy, que havia modernitzat l'Observatori de Greenwich per posar-lo a l'altura dels alemanys, va deixar el càrrec el 1882 en complir els 80 anys, es va oferir la direcció a Adams, que des del 1861 dirigia ja l'Observatori de Cambridge, però ell refusà el càrrec perquè considerava que ja era d'edat avançada; tenia 63 anys. També va declinar l'oferta del títol de cavaller. I va morir a Cambridge el 21 de gener del 1892.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Volver ***

Director i guionista: Pedro Almodóvar.
Intèrprets: Penélope Cruz, Carmen Maura, Lola Dueñas, Blanca Portillo, Chus Lampreave.
Gènere cinematogràfic: drama-comèdia.
Espanya, color, 2006. 120 minuts. / Públic: adults.

Tres generacions de dones de la mateixa família redefiniran les seves relacions a la llum de diversos esdeveniments. Segons el mateix Almodóvar, aquesta pel·lícula és una tornada a la comèdia, a l'univers femení i un homenatge a la seva mare i a la seva terra (la Manxa). *Volver* ofereix el sentit de l'humor negre, surrealista i

Hi contribueix un guió agut, inversemblant en els aspectes més absurds i versemblant en els més humans. Després de la seva fallida *La mala educación* (fins i tot el mateix Almodóvar ho reconeix), *Volver* ofereix un recital de sentiments maternofilials que saben arribar a l'espectador. Comptant amb les limitacions del creador —no s'arriba a aprofundir ni en aquest tema ni molt menys en el de la mort— i amb un parell d'escenes un xic dures a l'inici, el film posa de manifest magistralment aquests llaços que uneixen mares i filles i germanes passi el que passi. La música d'Alberto Iglesias i el tema *Volver* (interpretat per Estrella Morente) són un element perfectament encaixat amb les altres peces, com la fotografia encertada i l'ús de colors, tan característics d'Almodóvar. Un últim apunt és la irònica i lloable crítica a la «telescombraria» que apareix en boca de senzilles clientes de perruqueria i en l'escena del *reality show*.

Humor: 1; acció: 1; violència: 1; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Grans interpretacions femenines.

fins i tot escatològic del director manxec, alhora que aconsegueix el millor del seu brillant repartiment femení. Des de Carmen Maura, passant per Penélope Cruz o Lola Dueñas (divertidíssima en el seu paper naïf) estan en estat de gràcia interpretativa.

Firewall **

Director: Richard Loncraine.
Guionista: Joe Forte.
Intèrprets: Harrison Ford, Paul Bettany, Virginia Madsen, Robert Patrick, Robert Forster.
Gènere cinematogràfic: thriller.
Estats Units, color, 2005. 105 minuts. / Públic: joves.

Jack és especialista en seguretat del Pacific Landrock Bank i un pare de família que gaudeix portant una vida normal. Això no obstant, descobreix que tots els seus moviments personals i professionals són vigilats amb un objectiu concret.

Un mer entreteniment.

El director de *Wimbledon*, *el amor está en juego* torna a treballar amb Paul Bettany —que sembla haver iniciat el descens en la seva carrera, pel que fa a l'elecció dels seus personatges— en una mena de thriller amb els sistemes de protecció de dades i xarxes com a protagonistes. L'atmosfera i l'ambientació aconsegueixen atreure en un principi, tot i que a mesura que avança el guió la decepció s'apodera de l'espectador. Personatges tòpics i plans, sobretot pel que fa als antagonistes, motivacions febles i poc creïbles i algunes resolucions de conflictes que provoquen més el somriure que cap altra altra mena d'emocions. Ni Harrison Ford, Virginia Madsen o Paul Bettany salven un producte, que és mer entreteniment amb baixes expectatives.

Humor: 0; acció: 2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Oliver Twist ***

Director: Roman Polanski.
Guionista: Ronald Harwood.
Intèrprets: Barney Clark, Ben Kingsley, Jamie Foreman.
Gènere cinematogràfic: drama-aventures.
França/Gran Bretanya/República Txeca, color, 2005. 130 minuts.
Públic: joves.

Oliver és un orfe que acaba d'ingressar en un orfenat, en què els infants treballen de valent i mengen poc. Un dia, gosa demanar més racció de menjar i és expulsat i enviat a treballar a la funerària de la ciutat, en què també rep un tracte d'allò més indesitjable. Fuig a Londres començarà una nova vida no exempta d'aventures. Allí es veu embolicat en els petits delictes d'una banda de menors dirigits per Fagin, un ancià que espera ensinistrar Oliver per robar.

Una pel·lícula per mirar en família.

Nova versió d'aquest clàssic de la literatura anglesa, escrit per Charles Dickens. Roman Polanski —com en el seu dia va fer David Lean— n'elabora una visió fidel, crua, però també amb els seus tocs d'humor, i destinada al gaudi de grans i petits. L'ambientació està molt acurada, amb un balanç equilibrat entre el realisme i el conte. El mateix fa el guió, que no cerca la llàgrima fàcil —tot i que potser és una mica fred en alguns moments—, però que encimbella valors com l'honradesa, la sinceritat i la lleialtat. Els actors, de la seva banda, compleixen perfectament amb la seva tasca, especialment un irreconeixible Ben Kingsley com a Fagin. Una bona opció per mirar en família.

Humor: 1/2; acció: 2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

▷ Quèquicom?

Dimecres - 22.00 h - K3/33

Rere els objectes de la vida quotidiana i de les notícies que escoltem, hi ha una tecnologia i una ciència que cada cop ens queden més lluny i són més difícils de comprendre. La velocitat dels avenços científics i tecnològics fa que entendre com funcionen les coses ens interessi cada cop menys i acceptem passivament el fet que funcionen i ja està.

Quèquicom? neix amb la voluntat de dotar els espectadors de coneixements bàsics per entendre la naturalesa i els aspectes científics d'aquesta societat. Alhora, l'espai pretén facilitar la comunicació dels científics amb els ciutadans. Aquest espai, a través d'exemples i d'explicacions pràctiques, desvetlla la curiositat dels espectadors i les seves ganes d'aprendre. Per a joves i adults.

▷ Supernanny

Divendres - 22.30 h - Cuatro

Els divendres a la nit arriba *Supernanny*, un espai que pretén educar a través de la televisió. La protagonista d'aquest espai és Rocío Ramos, una psicòloga de 34 anys que, assessorada per un grup d'experts, descobreix el problema familiar, planteja les solucions i ensenya a posar-les en pràctica. En cada capítol es proposa una casuística diferent amb la qual la protagonista haurà de lidiar: canvis en les estructures familiars, dificultats per conciliar la vida familiar i laboral, incorporació de la dona al mercat laboral, els valors imperants en les societats modernes...

Tot i que la majoria dels consells d'aquesta *Supernanny* neixen, fonamentalment, del sentit comú, es tracta d'un espai amb bones intencions que pot ajudar més d'una família. Per a adults.

TAC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santor
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00	Endavant Espanyol
19.00-20.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	Piscobabis
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-22.00	Radiofórmula
23.00-00.00	Persona i vida

00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	Piscobabis
19.00-20.00	Temps d'oci
23.00-00.00	Mirades de cinema
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santor
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-14.00	Trotamundos (turisme rural)

14.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris
02.30-07.00	Evangeli Espurna d'Alba Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santor
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
10.00-12.00	Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-18.00	Radiofórmula
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.00	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 2

08.45	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.00	Islam hoy Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.15	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.30	Con todos los acentos Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola. Directora: Delfina Simón.
10.00	Últimas preguntas Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona. Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Missa Amb la participació del cor Veus de Voltregà de Sant Hipòlit de Voltregà (Osona), sota la direcció d'Imma Eguizabal. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20	Els camins de la calma Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 3

17.00	Pueblo de Dios Director: Julián del Olmo.
-------	--

Diumenge 2

10.15	Signes dels Temps Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.
11.00	Missa conventual de Montserrat Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Divendres 31

20.00	Creure avui Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.
-------	---

Cada diumenge

Als quatre vents Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores. El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Música i missatge

■ Barcelona 106.6	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Tortosa 90.1
■ Catalunya Central 93.7	■ Garraf 96.8
■ Girona 103.4	■ Vic 91.3
	■ Cerdanya 104.4
	■ La Seu d'Urgell 105.0
	■ Andorra 107.5

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

SETMANA SANTA

• **CATEDRAL DE SANT FELIU DE LLOBREGAT.**— **Diumenge de Rams**, a les 12.00, benedicció de rams a la plaça de la Vila i, posteriorment, celebració de la Passió a l'interior de la catedral.

• **MONESTIR DE SANT MATIES.**— **Diumenge de Rams**, a les 11.00, benedicció de rams, processó i celebració de l'Eucaristia; a les 19.00, vespres; **Dijous Sant**, a les 19.00, missa del Sant Sopar del Senyor; a les 23.00, hora santa; **Divendres Sant**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, ofici de lectura; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, ofici de lectura; a les 19.00, vespres; a les 23.00, Vetlla

Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, eucaristia; a les 19.00, vespres. C/ Bellesguard, s/n - Barcelona, tel. 934 173 666.

• **CATEDRAL DE GIRONA.**— **Diumenge de Rams**, a les 11.00, benedicció de rams a la plaça dels Apòstols, processó i missa; **Dijous Sant**, a les 19.00, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 11.00, ofici de tenebres; a les 17.00, celebració litúrgica de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 23.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 11.00, missa solemne, benedicció papal. Presideix les celebracions el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler

• **PARRÒQUIA NTRA. SRA. DELS ÀNGELS.**— **Diumenge de Rams**, a les 12.30, benedicció de rams; a les 13.00, missa d'infants; **Dimecres Sant**, celebració penitencial a les 12.30 i 18.30; **Dijous Sant**, a les 17.30, missa resada; a les 19.30, celebració solemne de la Cena del Senyor; a les 21.45, vetlla eucarística; **Divendres Sant**, a les 9.30, laudes; a les 10.30, via crucis; a les 17.30, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 10.30, laudes; a les 19.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 13.00, eucaristia solemne, cant del *Regina caeli*; **Dilluns de Pasqua**, missa a les 12.30. C/ Balmes, 78 - Barcelona.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— **Dijous Sant**, a les 19.00, celebració de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 9.00, ofici de lectura i laudes; a les 17.00, celebració de la mort del Senyor; **Dissabte Sant**, a les

9.00, ofici de lectura i laudes; a les 18.45, vespres; a les 22.00, Vetlla Pasqual. C/ Anglès, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915.

• **PASQUAJOVE.**— Del 13 al 16 d'abril, al convent de Santa Clara de Manresa, per a joves de 18 a 35 anys. Més informació: tel. 938 740 815.

• **PARRÒQUIA DE LA BONA-NOVA.**— El cor Schola Cantorum de Barcelona participarà a les celebracions de la Setmana Santa amb cant gregorià i cants de la litúrgia visigòtica; **Dijous Sant**, a les 20.00; **Divendres Sant**, a les 12.00, i **Dissabte Sant**, a les 22.00. Pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

• **PROCESSÓ.**— La Germandat del Santíssim Crist Redemptor i Nostra Senyora de la Soledat (Badalona) conviden a participar el 14 d'abril, a les 18.30, a la processó del Divendres Sant amb el recorregut següent: església de Sant Antoni de Llefia, c/ Pérez Galdós, plaça Trafalgar, av. Marquès de Sant Mori, Dr. Bassols, ctra. antiga de València a la parròquia de la Salut. Més informació: a/e: cofrasoleda_badalona@yahoo.es, web: www.elektros.com/cofrasedad_badalona

Barcelona

• **CECREP: MONTSERRAT.**— Taller *Guarició de les etapes de la vida: límits i relacions*, els dijous del 6 d'abril al 20 de juliol, de 19.00 a 21.30. Sessions informatives prèvies: 30 de març i 4 d'abril. Cal confirmar l'assistència. Més informació: tel. 617 503 838 (de 17.00 a 20.00), a/e:

info@cecrep-montserrat.org, web: cecrep-montserrat.org

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— Jornada de reflexió organitzada per la Delegació diocesana sobre l'acompanyament espiritual al malalt, amb el tema *...i va caminar amb ells*. Serà l'1 d'abril, de 10.00 a 17.00, a la casa d'exercicis de Sarrià. Ponències del Dr. Mn. Josep M. Forcada, delegat de Pastoral de la Salut, i Mn. Lluís Ramis, metge i vicari de la parròquia Verge de la Pau. Més informació: tel. 933 171 597.

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— L'1 d'abril, a les 18.00, conferència quaresmal de Patricia Navas, periodista, sobre *La meua experiència quaresmal des del compromís periodístic*. C/ Lluís el Piadós, 1 - Barcelona, tel. 932 680 742.

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 3 d'abril, a les 19.00, Luis de Sebastián (catedràtic d'economia d'ESADE) parlarà sobre *La immigració creixent i els drets humans*. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **DOMINICS.**— Del 3 al 7 d'abril, a les 20.30, xerrades quaresmals sobre *Señor, ¿dónde está tu voz?*, pel Dr. Feliciano Paredes, o.p., prior del convent dels Dominics. Església conventual Ntra. Sra. del Roser, c/ Ausiàs Marc, 54 - Barcelona.

• **UNIVERSITARIS.**— El 4 d'abril, a les 20.15, al Centre Cristià dels Universitaris, pregària i sopar de comerç just. Més informació: www.muec.net

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

PROGRAMA SETMANA SANTA 2006

**Parròquia de la Concepción
Aragó, 299 - Barcelona**

DIJOURS 6 D'ABRIL

19.30 h **Celebració comunitària de la Penitència**, animació musical «Cantors Concepción»

DIUMENGE DE RAMS

11 h **Benedicció de Rams** a la plaça de l'Església, **processó i Missa** (servei de guarderia)
13 h **Benedicció de Rams** a la plaça de l'església i **Missa** (servei de guarderia)
19 h **Vespres solemnes**

DIJOURS SANT

19 h Concert de música litúrgica per veus de Fòrum de Música Sacra
19.30 h **Missa de la Cena del Senyor** (polifonia i solistes)
22.30 h **Vetlla comunitària de pregària**. Hi haurà vetlla tota la nit

TRIDU PASQUAL

DIVENDRES SANT

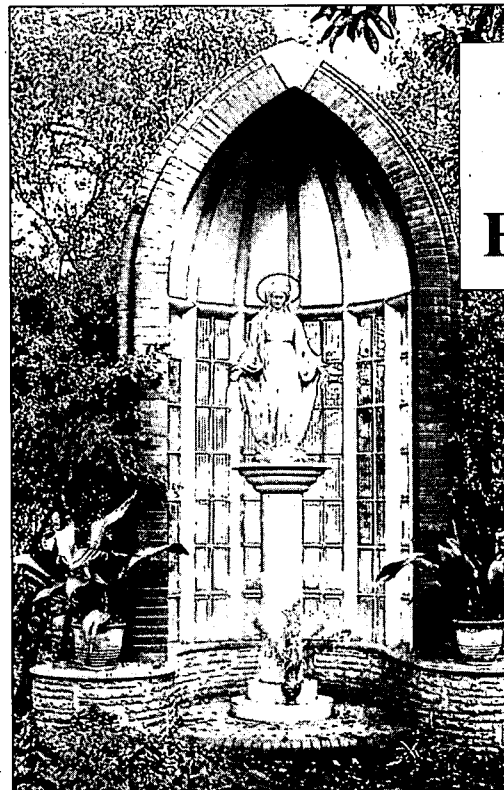
8 h Ofici cantat de **Tenebres i Laudes**
12 h **Celebració de la Passió del Senyor**. Cant de la Passió i predicació del canonge Domènec Cols. Hi participarà el Cos de Portants del Sant Crist de la Concepción.
18 h Via Crucis pels carrers Llúria, València, Bruc i Aragó. Cos de Portants de la parròquia.
19 h Cants a la Creu i el *Stabat Mater*

DIUMENGE DE PASQUA

21 h del dissabte, **Vetlla Pasqual** i celebració de la **Resurrecció del Senyor**.
11.30 h **Eucaristia Solemne del Dia de Pasqua**. Intervenció de la coral «Voci Sacre»
19 h **Vespres solemnes** cantades amb processó a les fonts baptismals.

DILLUNS DE PASQUA

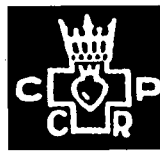
11 h **Eucaristia solemne**
11.30 h **Caramelles** al claustre parroquial

«Obriu el vostre cor a Déu. Deixeu-vos sorprendre per Crist. Doneu-li el "dret de parlar-vos". Obriu les portes de vostra llibertat al seu amor misericordiós.»

El papa Benet XVI en la J M J de 2005

Casa
«Ntra. Sra.
de
Montserrat»

Paratge El Remei, s/n
08140 Caldes de Montbui
(Barcelona)
Tel./Fax: 938 654 496

2006 EXERCICIS ESPIRITUALS

*Homes i joves,
des de 17 anys*

Abril: del dilluns 10 al
dissabte 15

Setmana Santa

Maig: del dilluns 8 al
dissabte 13

Juliol: del dilluns 17 al
dissabte 22

Des del carrer

Una energia que no s'esgota, una vitalitat abassegado-ra, una alegria que es contagia i que s'encomana... tot aquest remolí és el que transmet la teresiana Victòria Molins i que posa al servei dels més desfavorits. Avui dia que la nostra societat tendeix a fer-se la desentesa quan es tracta del món de la marginació, encara interpel·len amb més força testimonis com el de Victòria Molins, que, tot i que tenia la possibilitat d'optar per una vida més còmoda, ha trobat la felicitat barrejada entre presos, malalts de sida, prostitutes, indigents... Molts d'ells eren a l'església del Carme el 18 de març, quan va celebrar cinquanta anys de vida religiosa; una festa «por todo lo bajo», com ella mateixa diu entre rialles. D'ençà de la mort del Germà Adrià, Victòria Molins té una cita setmanal amb «Catalunya Cristiana» per tal que els lectors se sentin un xic alleugerits en la seva orfandat.

La Gna. Victòria Molins, una vida de compromís amb els desfavorits

«Vaig sentir que Déu em volia en el món de la marginació»

—Provinent de Ganduxer, a la Bonanova, com va arribar al barri del Raval?

—Si bé des de petita sempre havia sentit una inclinació especial pel món de la marginació, en ingressar a la Companyia de Santa Teresa de Jesús em van destinar a l'àmbit de l'ensenyament. Durant trenta anys he estat professora de literatura i de filosofia a COU, però va ser als anys vuitanta que la meua vida va començar a canviar. En aquella època era l'encarregada de Joventut de tota la congregació i vaig tenir l'oportunitat de visitar Mèxic i Nicaragua. Una de les coses que més em va marcar d'aquell viatge va ser l'estil de vida de les germanes d'allà, tan diferent del meu, en el sentit que a mi no em faltava de res i que vivia envoltada de les famílies benestants del col·legi de Ganduxer.

—Va ser aleshores que va decidir «canviar» de vida?

—Va ser aleshores que li vaig transmetre a la provincial la meua voluntat de dedicar-me al món de la marginació, però com que ja m'encarregava de l'editorial STJ em va dir que seria molt difícil trobar algú que pogués substituir-me... No vaig tenir més remei que

continuar amb la meua responsabilitat diguem que intel·lectual i destinar les estones que em quedaven lliures a la realitat del quart món barceloní.

—Devia anar una mica estressada...

—La veritat és que sí. Acabava la jornada a les sis de la tarda, em treia l'hàbit i m'encaminava cap al Raval per tal de conèixer més de prop la realitat. Aleshores vaig conèixer l'Obra social Santa Lluïsa de Marillac i amb sor Genoveva Masip ens vam fer molt amigues. Ella em va orientar i em va facilitar les primeres llistes de persones que coneixia i que s'ho passaven malament. Tota aquella experiència la vaig abocar en un dels meus llibres de més èxit: *Veinte canciones desesperadas y un poema de amor*.

—Fins quan va poder aguantar aquesta dualitat en la seva vida?

—Durant uns exercicis espirituals vaig veure molt clar que Déu em volia en el món de la marginació. En aquella ocasió, però, ja no va ser necessari fer una nova petició a la nostra provincial perquè ella se'm va avançar, em va dir que comprenia que el meu lloc estava entre els marginats i que podia deixar Ganduxer per crear una comunitat de

quatre germanes al barri del Raval. Això sí, els matins continuo dedicant-los a la direcció de l'Editorial STJ.

—Què va canviar aleshores?

—Quan vaig canviar de lloc de viure, també va canviar la meua manera de viure. Sempre dic que si les monges tenim problemes és perquè vivim massa tancades i, en aquest sentit, al Raval és impossible que tinguem temps de preocupar-nos per nimietats. No fem res que no haguem decidit abans en comunitat i també treballem molt en col·laboració amb altres entitats i religiosos del barri.

—Quins ingredients cal tenir per treballar en aquest món?

—Cal tenir alegria interior, sentit de l'humor, molta vida i, sobretot, no sentir-te angosat.

—Què ha après al costat de sor Genoveva Masip i del Germà Adrià?

—Del Germà Adrià he après que l'important és estimar, que és el que feia ell. De sor Genoveva he après la tendresa de la mare que, amb aquella religiositat seva tan profunda, té legitimitat per dir el que vulgui. És a dir, pot venir qualsevol persona, donar-te un copet a l'esquena i dir-te: «Tranquil, Déu t'ajudarà.» En el cas de sor Genoveva, en canvi, al costat d'aquesta paraula religiosa hi ha la mare que abraça, que fa petons, que acompanya i que sempre és al costat dels més necessitats.

Carme Munté

Tradicions intolerables

Avui dia la nostra societat ja té molt assumit que per aconseguir un món en pau un dels elements imprescindibles és el diàleg, o si més no el respecte entre les diverses cultures del planeta, sobretot entre les que conviuen i estan permanentment en contacte. Això implica que hi ha d'haver una tolerància cap a les tradicions i els costums dels altres. Aquesta tolerància, això no obstant, no pot ser absoluta, i no es pot aplicar quan hi ha costums que són èticament inacceptables.

A l'Índia, per exemple, hi ha tradicions mil·lenàries però gens venerables, com ara els casaments infantils o l'expulsió de casa i l'abandonament de què són víctimes les dones que es queden viudes; en alguns països africans la barbàrie de la mutilació genital de les noies s'aplica al·legant que es tracta d'un costum ancestral; i en força països musulmans la tradició mana que els que abandonen l'islam siguin directament executats i que certes accions i conductes siguin castigades amb l'atàvic costum de la lapidació. En tots aquests casos no hi ha tolerància cultural que valgui, perquè no estem parlant de simples diferències entre cultures, sinó d'autèntiques atrocitats que atempten contra el valor més sagrat de tots: la dignitat humana.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Recordant Joan Pau II

Ja fa un any que Joan Pau II se'n va anar... Miro la fotografia amb ell de l'última visita *ad limina* (21/2/05), i m'adono que ja aleshores havia començat a absentar-se. Se'l veia molt a prop de la meta. Encara ens commouria a tots el dia de Rams, des de la petita pantalla, volent parlar i no podent fer-ho... i ja no el veuríem més.

Formo part, modestament, del nombre immens de persones que ens vam sentir tocades íntimament per Karol Wojtyła. Conec catòlics, i àdhuc eclesiàstics, de gustos tan àgils que sempre troben que el de torn és el millor Papa de la història... Són els qui en poden fer grans elogis sense saber-ne gran cosa, o dir meravelles d'una encíclica abans de llegir-la. Reconeix la seva fe i la seva bona fe, però no és ben bé el meu cas. També tinc amics que fan el contrari: extremen el sentit crític i s'agraden de descobrir i de ponderar els aspectes negatius —reals o no— d'un pontificat. Sobre Joan Pau II han planat moltes enraonies que, de vegades, han arribat a inquietar-me i a fer-me sentir incòmode.

Però quan dic que m'he sentit tocat íntimament per ell em situo en un terreny més personal i més al marge de contingències exteriors. Hi ha, com a punt de partida, els trets bàsics de la seva biografia: el jove de fe desinhibida, dissident clandestí i actiu sota els règims nazi i soviètic; el treballador manual; el vicari de paròquia que sabia encomanar als joves el seu entusiasme per Jesús; el poeta; el bisbe que cohesionava el seu poble... Després, ja Papa, aquella capacitat tan seva d'agermanar espiritualitat profunda, pensament, sentit social, sensibilitat popular i capacitat de comunicació...

A partir d'aquí, senties el papa Joan Pau II com a pastor proper, directe. L'itinerari que ens va proposar, ja des del 1994, com a preparació al Jubileu del 2000... la celebració d'aquest... la projecció de l'Església cap al tercer mil·lenni... van ser com un acompanyament espiritual. Hi trobaves una crida a la renovació eclesial i una pedagogia estimulante per dur-la a terme: any de Jesucrist, any de l'Esperit Sant, any de Déu Pare...

Ara que, com és lògic, els focus de l'actualitat mediàtica ja no es concentren en ell, ens fa bé recordar el seu llegat. Seria llàstima que la consciència de l'Església no tingués prou assumit el seu ministeri profètic, ple de missatges de futur: la urgència d'una nova evangelització que brolli d'un nou ardor en la fe; l'evangelització de les noves generacions que viuen fora dels nostres espais culturals; la capacitat de reconèixer la responsabilitat dels cristians en els mals de la nostra societat i de demanar perdó pels nostres errors al llarg de la història, la vivència eucarística i la pietat mariana, amb l'enriquiment dels misteris del Rosari...

Que el seu testimoniatge ens encoratgi.

Ara mateix

Rauxa